



Urząd Regulacji
Energetyki

02

2009

NR 2 (64) 2 marca 2009 ISSN 1506-090X cena 15 zł

BIULETYN

URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

w numerze m.in.:

Kierunki zmian prawa wspólnotowego

Zbiorniki naziemne na paliwa

Promocja użycia w transporcie biopaliw/paliw
odnawialnych

Środki prawne ochrony konkurencji w energetyce

Energetyka wiatrowa w Unii Europejskiej

Urząd Regulacji Energetyki

00-872 Warszawa, ul. Chłodna 64

Prezes	tel. 66-16-302 fax 66-16-300
Wiceprezes	tel. 66-16-202 fax 66-16-200
Dyrektor Generalny	tel. 66-16-102 fax 66-16-106
Gabinet Prezesa	tel. 66-16-315 fax 66-16-321
Departament Przedsiębiorstw Energetycznych	tel. 66-16-238 fax 66-16-319
Departament Taryf	tel. 66-16-210 fax 66-16-219
Departament Promowania Konkurencji	tel. 66-16-233 fax 66-16-225
Biuro Prawne	tel. 66-16-130 fax 66-16-134
Biuro Obsługi Urzędu	tel. 66-16-155 fax 66-16-177
Rzecznik Odbiorców Paliw i Energii	tel. 66-16-305 (171) fax 66-16-225 (319)
Automatyczna infolinia o numerach telefonów	tel. 66-16-156

Urząd Regulacji Energetyki
e-mail: ure@ure.gov.pl
adres internetowy: www.ure.gov.pl

Szanowni Państwo!

W latach 90-tych XX w. rozpoczął się proces liberalizacji europejskiego rynku energii. Obecnie jest on kontynuowany w ramach prac Parlamentu Europejskiego i Rady nad tzw. III pakietem legislacyjnym i jego głównym celem jest stworzenie konkurencyjnego, wspólnego rynku energii. Na temat rozwiązań wprowadzanych przez Komisję Europejską do III pakietu, które mają wzmocnić kompetencje regulatorów oraz przejrzystość informacji dotyczących transakcji na rynku energii, pisze w swoim artykule Krzysztof Kowalik. Autor przybliży m.in. zakres dyrektywy w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (MAD), kwestie prowadzenia rejestrów transakcji przez podmioty zobowiązane, zagażenie przejrzystości transakcji, w tym dostępność danych dotyczących indywidualnych transakcji dla wszystkich uczestników rynku.

Jednym z zadań Prezesa URE, realizowanym od początku funkcjonowania urzędu, jest koncesjonowanie paliw ciekłych. Pomimo tak długiego okresu regulacji w tym zakresie, mamy do czynienia z różnymi rodzajami interpretacji stanów faktycznych dokonywanych przez przedsiębiorców. „Niewątpliwie wynika to zarówno z ilości obowiązujących przepisów prawa, ich skomplikowania, jak i ich zmienności w czasie bez stosownych uregulowań intertemporalnych.” Małgorzata Jaskowska i Zdzisław Muras podnoszą w swoim artykule niezwykle ważny problem dotyczący koncesjonariuszy, a mianowicie, czy zbiorniki naziemne na paliwa, w tym przenośne zbiorniki typu Fuelmaster, mogą funkcjonować jako stacje paliw.

Nie budzi wątpliwości fakt, że kopalne zasoby nośników energii, w szczególności ropy naftowej, w niedalekiej przyszłości ulegną wyczerpaniu. Coraz częściej, wskutek postępującej świadomości ekologicznej, poszukiwane są alternatywne rozwiązania w obszarze paliw użytkowanych do celów transportowych. Zachęcamy Czytelników do lektury materiału Marka Zawiski, zawierającego sporą dawkę regulacji dotyczących szeroko rozumianego promowania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, w tym kompetencje Prezesa URE oraz orzecznictwo sądowe w tym zakresie.

Państwa uwadze polecamy także artykuł Filipa Elżanowskiego przybliżający środki prawne, jakie mogą być zastosowane w celu ochrony warunków konkurencji na krajowym rynku energii elektrycznej, oraz materiał Tadeusza Leszczyńskiego obszernie opisujący temat energetyki wiatrowej w Unii Europejskiej.

Redakcja

SPIS TREŚCI

Kierunki zmian prawa wspólnotowego
w zakresie finansowych rynków energii ... 2

Zbiorniki naziemne to nie stacje paliw. ... 7

Zadania Prezesa URE w obszarze wsparcia
użycia w transporcie biopaliw
lub innych paliw odnawialnych. 10

Ustawa z 21 listopada 2008 r.
o służbie cywilnej (fragment) 28

Ustawa z 6 grudnia 2008 r.
o podatku akcyzowym (fragment) 29

Rozporządzenie Ministra Gospodarki
z 9 grudnia 2008 r.
w sprawie wymagań jakościowych
dla paliw ciekłych 30

Rozporządzenie Ministra Gospodarki
z 22 stycznia 2009 r.
w sprawie wymagań jakościowych
dla biopaliw ciekłych 33

Środki prawne ochrony konkurencji
w sektorze energetyki 37

Rozwój energetyki wiatrowej
w Unii Europejskiej. 39

Informacje i komunikaty 52

Nota copyright © do artykułów zamieszczonych w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki przysługuje autorom tych artykułów.

BIULETYN URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

Wydawca: Urząd Regulacji Energetyki

Adres Redakcji: 00-872 Warszawa, ul. Chłodna 64, tel. (0-22) 661 62 22, faks: (0-22) 661 62 24

Skład i łamanie, organizacja druku i kolportaż: PWP „Gryf” SA, 06-400 Ciechanów, ul. Sienkiewicza 51, tel. (0-23) 672 32 83

Oddano do druku 19 lutego 2009 r. Nakład: 1550 egz. ISSN 1506-090X Cena 15 zł (w tym 0% VAT)

Materiały fotograficzne wykorzystano za zgodą właścicieli praw autorskich. Informacji o warunkach prenumeraty udzielamy pod numerem tel. (0-22) 661 62 22

Numer konta bankowego do wpłat za prenumeratę: NBP 0/0 Warszawa 58101010100028732231000000, Urząd Regulacji Energetyki (Biuletyn URE)

www.ure.gov.pl

KIERUNKI ZMIAN PRAWA WSPÓLNOTOWEGO W ZAKRESIE FINANSOWYCH RYNKÓW ENERGII

Krzysztof Kowalik

Wstęp

Rozpoczęty w latach dziewięćdziesiątych proces liberalizacji europejskiego rynku energii, kontynuowany obecnie w ramach prac w Radzie i Parlamencie UE nad tzw. III pakietem legislacyjnym, ma na celu stworzenie konkurencyjnego, wspólnego rynku energii.

Jedną z istotnych przesłanek realizacji tego celu jest funkcjonowanie płynnego i transparentnego rynku energii na poziomie hurtowym. Oznacza to, obok rozwoju transgranicznego obrotu energią „fizyczną” (rynek *over-the-counter*), przede wszystkim sprawnie funkcjonujący finansowy rynek energii (giełdy energii, platformy obrotu, instrumenty finansowe oparte na cenie energii etc.)¹⁾.

Jednak z doświadczeń praktycznych wynika, że właściwe funkcjonowanie tego rynku jest uzależnione od stworzenia odpowiednich ram prawnych zapobiegających nadużyciom i wykorzystywaniu siły rynkowej przez przedsiębiorców.

Przeprowadzone w 2006 r. przez Komisję Europejską (KE) badanie sektora²⁾ wyszczególniło potencjalne luki w nadzorze regulacyjnym. Wskazano w nim, że odbiorcy mają małe zaufanie, jeśli chodzi o właściwe funkcjonowanie rynków hurtowych. Podejrzewają, że manipulacje rynkowe dużych wytwórców na rynku *spot* i *forward* są głównym powodem ostatnich podwyżek cen.

W badaniu zaznaczono, że koncentracja jest kluczowym czynnikiem, jeśli chodzi o właściwą analizę zmian cen energii. Inne czynniki to zmiany cen paliw i wpływ wspólnotowego systemu handlu emisjami. Większość hurtowych rynków energii ma charakter krajowy. Stopień koncentracji na poziomie wytwarzania w większości państw członkowskich pozostaje

wysoki, dając wytwórcom możliwość wykorzystywania siły rynkowej. Poziom koncentracji na rynkach obrotu jest mniejszy niż na poziomie wytwarzania, w szczególności na rynkach *forward*, gdzie obrót energią może się odbywać wielokrotnie zanim zostanie ona dostarczona odbiorcy końcowemu. Jednak wszystkie rynki *spot* i *forward*, nawet najbardziej rozwinięte, pozostają zależne od kilku graczy rynkowych posiadających nadwyżkę wytwarzanej energii.

Ponadto, analiza mechanizmu wyznaczania ceny odniesienia (*clearing price*) na niektórych giełdach energii wskazała, że istnieje możliwość bezpośredniego wpływania na ceny poprzez składanie dużych ofert kupna (*excessive bidding*), zaś duzi operatorzy mogą podnosić ceny poprzez wycofywanie zdolności (*withdrawing capacity*).

Badanie wykazało również, że ceny w kontraktach dwustronnych z odbiorcami końcowymi są w coraz większym stopniu powiązane z cenami na rynku hurtowym, dlatego duże przedsiębiorstwa energetyczne będą ulegać coraz większej pokusie, aby wykorzystywać swoją siłę rynkową do wpływania na ceny na rynku hurtowym.

Wyżej opisane niedoskonałości rynku hurtowego skłoniły Komisję Europejską do wprowadzenia w III pakiecie legislacyjnym rozwiązań wzmacniających kompetencje regulatorów oraz przejrzystość (*transparency*), jeśli chodzi o informacje dotyczące transakcji na rynku energii.

W uzasadnieniu do projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/54/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego (dyrektywy zmieniające) KE stwierdziła, że „organy regulacyjne muszą posiadać dostęp do informacji dotyczących decyzji operacyjnych przedsiębiorstw działających na rynku energii elektrycznej i gazu”.

Proponowany art. 22f/24f projektu dyrektyw zmieniających nakłada na przedsiębiorstwa obowiązek przechowywania rejestrów danych związanych z ich decyzjami operacyjnymi przez pięć lat, do wglądu przez krajowe organy regulacyjne, urzędy ds. konkurencji oraz Komisję, w celu skutecznego kontrolowania zarzutów dotyczących nadużyć na rynku. Zda-

¹⁾ Rozwój finansowego rynku energii i gazu był możliwy dzięki procesowi dematerializacji, polegającemu na „oddzieleniu” kontraktów na dostawę energii i gazu od kwestii fizycznej dostawy oraz standaryzacji tych kontraktów, co umożliwia płynny obrót rynkowy.

²⁾ Por. *Commission staff working document accompanying the Communication from the Commission – Inquiry pursuant to Article 17 of Regulation (EC) No 1/2003 into the European gas and electricity sectors SEC (2006)1724*. Dokument dostępny pod adresem: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=SEC:2006:1724:FIN:EN:HTML>.

niem Komisji pozwoli to na ograniczenie zakresu nadużyć na rynku, zwiększenie zaufania do rynku i w ten sposób przyczyni się do wzrostu obrotów i konkurencyjności.

Komisja zauważyła, że na niektóre typy przedsiębiorstw handlowych (np. banki), na mocy dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych³⁾ (MiFID) są już obecnie nałożone tego typu zobowiązania, zatem przedsiębiorstwa te nie powinny podlegać podwójnym zobowiązaniom. W związku z tym zobowiązania do przechowywania rejestrów nie powinny naruszać istniejących przepisów wspólnotowych w sprawie rynków finansowych i powinny być z nimi zgodne. Konieczne jest, by organy regulacji rynków energii elektrycznej i gazu współpracowały z organami regulacji rynków finansowych, tak aby umożliwić sobie nawzajem uzyskanie ogólnego zarysu sytuacji na poszczególnych rynkach.

W dwóch kwestiach Komisja wskazała na potrzebę konsultacji z Agencją ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (EREG) oraz Komitetem Europejskich Regulatorów Rynku Papierów Wartościowych (CESR).

Stowarzyszenia regulatorów energii i rynków finansowych zostały zaproszone do współpracy w celu dalszego zbadania kwestii konieczności podlegania transakcji dotyczących umów o dostawę gazu i energii elektrycznej oraz derywatów gazu i energii elektrycznej wymogom przejrzystości przed i/lub po sprzedaży, oraz do zapewnienia doradztwa w tej sprawie.

Ponadto, przed przyjęciem wytycznych określających wymogi dotyczące przechowywania rejestrów, stowarzyszenia regulatorów miały podjąć współpracę i konsultacje z Komisją w sprawie treści tych wytycznych.

Szczegółowy zakres współpracy został określony w wydanym przez Komisję „wspólnym mandacie” dla ERGEG i CESR. Obejmuje on kwestie związane z wyjaśnieniem zakresu dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (MAD) w kontekście stosowania tej dyrektywy do kontraktów i praw pochodnych związanych z dostawą energii. Mandat obejmuje również kwestie związane z obowiązkiem prowadzenia rejestrów przez przedsiębiorstwa dostarczające energię i gaz oraz kwestie przejrzystości transakcji i wymiany informacji pomiędzy organami nadzorczymi.

Dalej zostaną przedstawione konkluzje, do jakich doszły wspólnie ERGEG i CESR w zakresie określonym mandatem Komisji.

³⁾ Por. dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady: 85/611/EWG i 93/6/EWG, dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG.

Zakres dyrektywy MAD

Wątpliwości dotyczące możliwych nadużyć rynkowych na hurtowym rynku energii elektrycznej były podnoszone przez niektórych uczestników rynku. Wskazują oni, że dane dotyczące wytwarzania w przypadku wertykalnie powiązanych spółek „zasiadających” najpierw dzielone są ze spółkami wewnątrz grupy, co podważa zaufanie do hurtowych rynków energii. Ten rodzaj asymetrii informacyjnej jest skutkiem niskiego poziomu transparentności i może prowadzić do nadużyć rynkowych.

Biorąc pod uwagę obecny poziom koncentracji rynkowej w państwach członkowskich, rynki „fizycznego” obrotu energią elektryczną i gazem również są wrażliwe na możliwość manipulacji poprzez wykorzystywanie siły rynkowej.

Wytwórcy są w stanie wpływać na ceny energii elektrycznej albo przez blokowanie zdolności (*withdrawing capacities*), albo przez żądanie wyższych cen w sytuacjach, w których ich produkcja jest niezbędna, by pokryć popyt na energię.

Ze względu na brak pełnego monitoringu rynku oraz brak dostępu dla regulatorów do niektórych informacji, skala praktyk, o których mowa wyżej, jest trudna do oceny.

Dyrektywa w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (MAD) określa wspólnotowe ramy prawne w zakresie ujawniania informacji na rynek i ma na celu ochronę, wykrywanie i karanie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji rynkowych. MAD tylko częściowo dotyczy rynków energii, jako że została zaprojektowana dla rynków finansowych. Jej regulacje stosują się prawie wyłącznie do instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym.

Obrót „fizyczny”, w szczególności obrót na rynku *spot*, nie jest objęty zakresem dyrektywy MAD, a rynki instrumentów pochodnych podlegają regulacji tylko w przypadku, gdy są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Z tego względu regulacje MAD mogą chronić właściwe funkcjonowanie rynku energii tylko w ograniczonym stopniu.

Zakres ujawniania informacji w MAD nie dotyczy towarów na rynku „fizycznym”, ani rynku praw pochodnych, zaś obowiązki informacyjne przewidziane przez MAD odnoszą się wyłącznie do emitentów.

Regulacje dotyczące nadużyć rynkowych (*insider trading*, manipulacje rynkowe) nie odnoszą się do „fizycznych” rynków energii elektrycznej i gazu. Z tego względu funkcjonowanie na tych rynkach nie jest objęte dyrektywą, o ile nie dotyczy rynku praw pochodnych.

W związku z powyższym ERGEG i CESR wskazały, że wprowadzenie obowiązków w zakresie ujawniania informacji porównywalnych z obowiązkami określonymi w art. 6 dyrektywy MAD dla podmiotów w sektorze energii umożliwiłoby skuteczniejsze zapobieganie i wykrywanie nadużyć rynkowych. Szcze-

gólne regulacje dla rynku energii powinny wprowadzać obowiązki w zakresie ujawniania istotnych informacji, które mogłyby wpływać na ceny towarów bądź praw pochodnych na rynku energii.

Informacje te powinny być ujawniane niezwłocznie (*in the timely manner*) oraz na jednej platformie. Odpowiedzialność za ujawnienie właściwych informacji powinna spoczywać na podmiocie wykonującym te zadania.

Zobowiązanie do ujawnienia informacji powinno być nie tylko wiążące prawnie, ale powinno również zawierać sankcje w przypadku nie zastosowania się do tych obowiązków podmiotu zobowiązanego.

KE powinna rozważyć stworzenie dostosowanych do specyfiki sektora przepisów dotyczących nadużyć rynkowych w zakresie, którego nie obejmuje dyrektywa MAD. Tego typu ramy prawne powinny określać ewentualne nadużycia uczestników rynku gazu i energii elektrycznej. Jako model służyć tutaj mogą reguły postępowania (*conduct rules*) stosowane przez uczestników Nordic Power Exchange, Nordpool etc.

Przy tworzeniu tych przepisów trzeba również wziąć pod uwagę kompetencje regulatorów na rynku finansowym, którzy nadzorują obrót prawami pochodnymi na rynku energii i gazu. Do właściwego wykonywania nadzoru w zakresie zwalczania nadużyć rynkowych (w szczególności w przypadku obrotu energią na giełdzie „w czasie rzeczywistym”), niezbędne jest bieżące uzyskiwanie przez regulatora odpowiednich danych o transakcjach w celu wykrywania i karania nadużyć.

Wprowadzenie wyżej opisanych dodatkowych obowiązków będzie skutkowało dodatkowymi kosztami, które poniosą podmioty zobowiązane, jednak wydaje się, że korzyści wynikające ze zwiększenia pewności prawnej i zaufania na rynku zwiększą jego efektywność i przeważą wspomniane koszty.

„Mechaniczne” rozszerzenie zakresu dyrektywy MAD na fizyczny rynek obrotu energią jest niewskazane; nie odzwierciedlałoby bowiem potrzeb rynku energii elektrycznej i gazu.

Prowadzenie rejestrów (*record keeping*)

Kwestie prowadzenia rejestrów przez podmioty zobowiązane należy odróżnić od obowiązku raportowania transakcji i każdej innej formy przekazywania informacji przez nadzorowane firmy do właściwych organów nadzorczych. Regulacje III pakietu dotyczą tylko tej pierwszej kwestii. Prowadzenie rejestrów reguluje art. 22f projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę energetyczną oraz art. 24f dyrektywy zmieniającej dyrektywę gazową.

Artykuł ten ma następujące brzmienie:

„Prowadzenie rejestrów

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa dostarczające energię elektryczną przez

okres co najmniej pięciu lat przechowywały do dyspozycji krajowego organu regulacyjnego, krajowego organu ochrony konkurencji oraz Komisji, stosowne dane dotyczące wszelkich transakcji w ramach umów na dostawy energii elektrycznej i derywatów elektroenergetycznych z odbiorcami hurtowymi i operatorami systemu przesyłowego.

2. Dane te obejmują szczegóły dotyczące charakterystyki odpowiednich transakcji, takie jak czas trwania i zasady dostaw oraz rozliczeń, ilości, terminy i godziny realizacji, a także ceny transakcji oraz środki identyfikacji danego odbiorcy hurtowego, jak również określone szczegóły dotyczące wszystkich nierozliczonych umów na dostawy energii elektrycznej i derywatów elektroenergetycznych.

3. Organ regulacyjny może podejmować decyzje o udostępnieniu uczestnikom rynku niektórych elementów tych informacji pod warunkiem, że nie zostaną ujawnione wrażliwe informacje handlowe dotyczące poszczególnych uczestników rynku lub poszczególnych transakcji. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do informacji dotyczących instrumentów finansowych, które wchodzą w zakres dyrektywy 2004/39/WE.

4. W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu, Komisja może przyjąć wytyczne określające metody i uzgodnienia w zakresie prowadzenia rejestrów, jak również formę i treść danych, które należy przechowywać. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27b ust. 3.

5. W odniesieniu do transakcji w ramach derywatów elektroenergetycznych, zawieranych przez przedsiębiorstwa dostarczające energię elektryczną z odbiorcami hurtowymi i operatorami systemu przesyłowego, niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie dopiero po przyjęciu przez Komisję wytycznych, o których mowa w ust. 4.

6. Przepisy niniejszego artykułu nie stwarzają dodatkowych zobowiązań względem organów, o których mowa w ust. 1 w przypadku podmiotów objętych zakresem dyrektywy 2004/39/WE.

7. W przypadku, gdy organy, o których mowa w ust. 1 potrzebują dostępu do danych przechowywanych przez podmioty objęte zakresem dyrektywy 2004/39/WE, organy odpowiedzialne na mocy przedmiotowej dyrektywy przekazują organom, o których mowa w ust. 1, wymagane dane.”

Art. 22f/24f ust. 1 dyrektyw zmieniających nakładają obowiązki w zakresie przechowywania danych na przedsiębiorstwa dostarczające energię elektryczną i gaz (*supply undertakings*). Należy przyjąć, że pojęcie to obejmuje wszystkie podmioty sprzedające lub odsprzedające energię lub gaz, w tym również firmy inwestycyjne (w rozumieniu przepisów dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finanso-

wych – MiFID) i wszystkie inne firmy, które fizycznie dostarczają energię lub gaz do odbiorców hurtowych bądź detalicznych (końcowych).

Podmioty handlujące wyłącznie rozliczanymi w gotówce instrumentami finansowymi opartymi na energii bądź gazie nie będą traktowane jako „supply undertakings” w rozumieniu przepisów III pakietu. Jeśli więc są uprawnione do wyłączenia spod obowiązków w zakresie przechowywania danych na podstawie postanowień dyrektywy MiFID, nie są zobowiązane do przechowywania żadnych danych.

Mimo, że obecnie udział w rynku tego typu firm jest znikomy, istnieje jednak zagrożenie, że podmioty funkcjonujące na rynku energii będą korzystać z opisanej wyżej luki prawnej unikając obowiązków w zakresie przechowywania danych. Wskazane wydaje się podjęcie przez KE kroków w celu wyeliminowania tej luki prawnej poprzez odpowiednią zmianę właściwych przepisów III pakietu.

Jeśli chodzi o wymogi w zakresie przechowywania danych dotyczących obrotu prawami pochodnymi, dla których instrumentem bazowym jest energia lub gaz należy uznać, że obowiązki określone w art. 13 ust. 6 i art. 25 ust. 2 dyrektywy MiFID oraz w art. 8 rozporządzenia implementującego dyrektywę MiFID, są niewystarczające. Przedsiębiorstwa dostarczające energię muszą również przechowywać dodatkowe informacje, nie wymienione w tych przepisach.

Zdaniem ERGEG/CESR wspomniane w art. 22f/24f ust. 4 wytyczne KE powinny wskazywać, że sposób przechowywania informacji powinien pozwalać w przyszłości właściwym organom na łatwy dostęp do tych informacji, bądź też na uzyskanie na ich wniosek skompilowanych i kompletnych zestawów. Ponadto dane należy przechowywać w taki sposób, aby zapobiec manipulacjom bądź ukrytym zmianom i pozwalać na łatwą ocenę poprawek naniesionych w danych.

Jeśli chodzi o zakres przechowywanych danych w rejestrach transakcji, regulatorzy wskazują na następujące minimum informacji:

- dzień transakcji,
- czas transakcji,
- wskaźnik kupna/sprzedaży,
- typ produktu,
- identyfikacja drugiej strony kontraktu,
- elementy ceny,
- jakość,
- jakość dzienna lub godzinowa,
- punkt dostawy,
- moment rozpoczęcia dostawy,
- moment zakończenia dostawy,
- wskaźnik opcji,
- wskaźnik swapów,
- formuła indeksacyjna,
- identyfikacja miejsca.

Co do zasady przedsiębiorstwa dostarczające energię elektryczną powinny mieć możliwość spo-

ządzania wyciągu z posiadanych danych, który zawierałby wszelkie niezbędne/wymagane informacje.

Jeśli chodzi o sposób przechowywania danych, powinna być w tym względzie przyznana swoboda podmiotom zobowiązanym (w formie elektronicznej lub papierowej) pod warunkiem, że spełniają oni minimalne wymagania, w zakresie treści przechowywanych danych.

Na wniosek organu wspomniane w art. 22f/24f przedsiębiorstwa dostarczające energię powinny być w stanie sporządzić wyciąg obejmujący wyżej wymienione informacje i wysłać go w formie elektronicznej do wnioskującego organu. Z kolei na organie spoczywa obowiązek zapewnienia poufności przekazanych danych.

Przejrzystość transakcji (*transparency*)

Kwestia przejrzystości obejmuje dostępność danych dotyczących indywidualnych transakcji dla wszystkich uczestników rynku. Należy zauważyć, że zakres danych transakcyjnych dostępnych dla uczestników rynku (np. na platformach obrotu bądź giełdach energii) nie jest taki sam w poszczególnych państwach członkowskich. Należy w związku z tym uznać, że określenie minimalnego poziomu przekazywanych uczestnikom rynku danych transakcyjnych jest niezwykle istotne z punktu widzenia transparentności. Wydaje się, że na wszystkich rynkach regulowanych, giełdach *spot* oraz platformach obrotu powinien istnieć obowiązek upublicznienia informacji transakcyjnych na temat standaryzowanych kontraktów na dostawy energii elektrycznej i gazu oraz praw pochodnych, które są przedmiotem obrotu na tych rynkach. Informacje te powinny być przekazywane na zasadach ciągłych. Dane te należy także, zdaniem regulatorów, publikować niezwłocznie, co powinno się przyczynić do usprawnienia procesu wyznaczania referencyjnej ceny energii i gazu na rynku hurtowym (w praktyce wiele platform obrotu przekazuje obecnie uczestnikom rynku informacje transakcyjne w czasie rzeczywistym).

Dane powinny być dostępne dla wszystkich uczestników rynku na zasadach niedyskryminacyjnych.

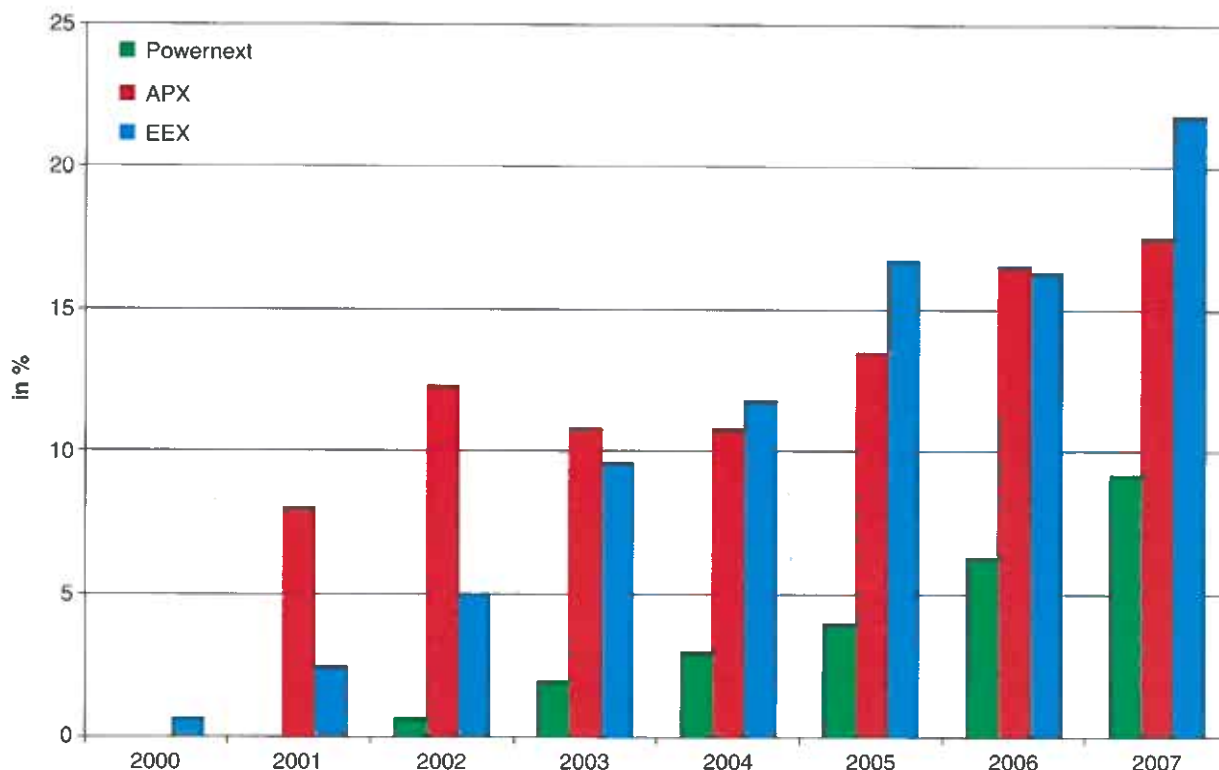
Zakres publikowanych informacji powinien ułatwiać właściwą identyfikację kontraktu bądź prawa pochodnego, jak również zawierać następujące minimum informacji:

- cenę (w tym walutę, w której transakcja została zawarta),
- ilość,
- datę i czas transakcji.

W celu uniknięcia ryzyka związanego z danymi wrażliwymi (tajemnica przedsiębiorstwa) obowiązek publikacji obejmowałby jedynie anonimowe informacje dotyczące transakcji.

Wzrost znaczenia finansowych rynków energii w Europie

Wartość obrotu na wybranych giełdach energii jako procent rocznego zużycia



Źródło: E-control.

Wymiana informacji

Projekt nowych art. 22f/24f dyrektyw zmieniających zawiera nowe zobowiązania dla przedsiębiorstw dostarczających energię w zakresie przechowywania danych transakcyjnych na potrzeby organów regulacyjnych, organów konkurencji i KE. Te dane transakcyjne mają ułatwić organom nadzorczym kontrole rynku energii i gazu.

Ponieważ art. 22f ust. 7 dyrektywy energetycznej oraz art. 24f ust. 7 dyrektywy gazowej dają kompetencje kontrolne wspomnianym trzem podmiotom, ERGEG i CESR wskazują, że należałoby określić ramy prawne wymiany informacji pomiędzy tymi podmiotami. Najlepszym rozwiązaniem byłoby, jak się wydaje, zawarcie wielostronnych bądź dwustronnych porozumień pomiędzy regulatorami rynków energii i papierów wartościowych zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym.

Takie porozumienia powinny brać pod uwagę zobowiązania zawarte w art. 22f ust. 7 dyrektywy energetycznej oraz art. 24f ust. 7 dyrektywy gazowej, jak również przepisy w zakresie poufności danych obejmujące informacje przekazywane przez regulatora papierów wartościowych regulatorowi energetycznemu, organowi konkurencji oraz KE. Najlepszym rozwiązaniem byłoby uzupełnienie takiego porozumie-

nia o dwustronne porozumienia pomiędzy krajowymi regulatorami energii i papierów wartościowych.

Podsumowanie

Powyższe propozycje ERGEG i CESR, będące odpowiedzią na kwestie zawarte w mandacie Komisji, stanowią spójne założenia legislacyjne, które mogą być podstawą dalszych regulacji KE bądź też samych stowarzyszeń regulatorów (wytyczne). Ze względu na wzrastającą integrację rynków energii i gazu na poziomie wspólnotowym implementacja wskazanych wyżej wspólnych wniosków ERGEG/CESR będzie niezwykle istotna dla zapewnienia wysokiej konkurencyjności i przejrzystości tych zintegrowanych rynków.



Autor jest pracownikiem
Departamentu Promowania
Konkurencji URE

ZBIORNIKI NAZIEMNE TO NIE STACJE PALIW

Małgorzata Jaskowska, dr Zdzisław Muras

Do zadań Prezesa URE należy m.in. koncesjonowanie paliw ciekłych. Zadanie to realizowane jest od początku funkcjonowania urzędu. W 2004 r. w związku z dokonaną nowelizacją ustawy – Prawo energetyczne¹⁾ obserwowane było swoiste apogeum napływu do URE wniosków o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi i udzielania tychże koncesji. Wydawałoby się zatem, że wszystkie kwestie dotyczące tego zagadnienia są już precyzyjnie rozpoznane i uregulowane. Nic bardziej mylnego. Biorąc pod uwagę, że działania Prezesa URE dotyczą w tej dziedzinie ponad 7 tysięcy podmiotów, to tyleż samo mamy odrębnych stanów faktycznych i „jakieś 10 tysięcy” różnego rodzaju interpretacji dokonywanych przez przedsiębiorców. Niewątpliwie wynika to zarówno z ilości obowiązujących przepisów prawa, ich skomplikowania, jak i ich zmienności w czasie bez stosownych uregulowań intertemporalnych. Powoduje to, że działania podejmowane w jednym stanie prawnym stają się niedopuszczalne po jego zmianie, co wywołuje niechęć do ich stosowania i respektowania zwłaszcza, gdy zostały poniesione określone nakłady finansowe. I tak, po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie²⁾ – pojawił się problem, czy kontenerowe stacje paliw, w tym przenośne zbiorniki typu Fuelmaster i inne podobnej konstrukcji zbiorniki naziemne wyposażone we wbudowany dystrybutor paliw przeznaczone do wydawania olejów napędowych, mogą funkcjonować jako stacje paliw, jeśli powstały przed 1 stycznia 2006 r. i czy można na nie uzyskać koncesję w sytuacji zmiany właściciela lub nawet ich „postawienia” po 1 stycznia 2006 r. Koniecznym zatem wydaje się udzielenie odpowiedzi w tej materii, popartej już obecnie orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Rozpoczynając omawianie tego zagadnienia konieczne jest sięgnięcie do regulacji ustawy – Prawo energetyczne³⁾ w zakresie przesłanek, jakie przedsiębiorca musi spełniać, aby koncesję otrzymać.

W zakresie omawianej kwestii największe znaczenie ma zagadnienie dotyczące posiadania przez przedsiębiorcę możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej (art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne). Ponadto zgodnie z art. 50 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej⁴⁾, przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. W świetle tych regulacji prawnych, przed podjęciem decyzji o ewentualnym udzieleniu lub odmowie udzielenia (zmiany koncesji), Prezes URE jest zobligowany do ustalenia, czy stacja paliw spełnia m.in. kryteria określone we wspomnianym rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r.

Zgodnie z zawartą w § 1 pkt 2 ww. rozporządzenia definicją – **stacja paliw** jest to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, **podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych**, podziemne lub naziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze. Natomiast pod pojęciem stacji kontenerowej należy rozumieć zbiorniki i urządzenia do tymczasowego wydawania paliw płynnych, o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie (§ 1 pkt 4). Tę ostatnią definicję wypełniają również przenośne zbiorniki typu Fuelmaster i inne podobnej konstrukcji zbiorniki naziemne wyposażone we wbudowany dystrybutor paliw, przeznaczone do dystrybucji jedynie olejów napędowych, co potwierdza dołączana do tego rodzaju zbiorników dokumentacja techniczna.

Natomiast zgodnie z zapisem § 99 ust. 1 wskazanego powyżej rozporządzenia, od 1 stycznia 2006 r. dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako **tymczasowych** obiektów budowlanych **przeznaczonych** do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia

1) Ustawa z 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, Dz. U. z 2004 r. Nr 34, poz. 293.

2) Dz. U. z 2005 r. Nr 243, poz. 2063.

3) Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.

4) Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 z późn. zm.



To nie jest stacja paliw

jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Powyższy przepis nie przewiduje tym samym możliwości powszechnego użytkowania stacji tego typu. Ograniczenie w nim zawarte jest niejako dwupoziomowe. Po pierwsze, mogą to być wyłącznie tymczasowe obiekty budowlane, po drugie, wykorzystywane jedynie w celach wskazanych w tym przepisie. Przy tym obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Co istotne, również poprzednie rozporządzenia Ministra Gospodarki dotyczące tego zagadnienia (z 20 września 2000 r. oraz z 20 grudnia 2002 r.) ograniczały możliwość eksploatacji stacji kontenerowych jako tymczasowych obiektów przeznaczonych do czasowego zaopatrzenia użytkowników w produkty naftowe oraz wyraźnie wskazywały, iż w zbiorniku naziemnym dwupłaszczowym o pojemności do 5 m³, który może być wyposażony w odmierzac paliv, dopuszcza się przechowywanie paliw płynnych III klasy, **na potrzeby własne użytkownika**.

Istotną okolicznością jest również fakt, że treść powołanego przepisu § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. wyraźnie wskazuje, że dotyczy on „użytkowania” stacji kontenerowych, **nie zaś ich „budowy czy przebudowy”**. Należy natomiast zauważyć, że „użytkować” to po prostu korzystać z czegoś, tym samym korzystać z tego rodzaju stacji można tylko i wyłącznie zgodnie z dyspozycją wspomnianego przepisu. Zatem

przepis ten odmiennie od tego, co zostało zapisane w § 3⁵⁾ omawianego rozporządzenia, odnosi się do każdej instalacji rozumianej jako stacja kontenerowa niezależnie od tego, kiedy została wybudowana oraz tego, czy i kiedy przedsiębiorca uzyskał pozwolenie na budowę, pozwolenie na użytkowanie, UDT itp. Należy mieć zatem na uwadze, że prawodawca wydając ww. rozporządzenie zdecydował, że dystrybucję i magazynowanie paliw płynnych prowadzi się przy użyciu stacji paliw w rozumieniu § 1 ust. 2 rozporządzenia, tj. w stacjonarnych obiektach budowlanych, w skład których wchodzi m.in. ale jednocześnie tylko i wyłącznie **podziemne** zbiorniki magazynowe paliw płynnych (wyjątek LPG).

W konsekwencji, działając na podstawie art. 35 ust. 3 w związku z art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE jest zobligowany odmówić udzielenia (zmiany) koncesji na obrót paliwami ciekłymi prowadzony z wykorzystaniem stacji kontenerowych do celów innych niż wskazane w treści § 99 ust. 1 powołanego rozporządzenia, przy czym należy jeszcze raz podkreślić, że data złożenia przez przedsiębiorcę wniosku o udzielenie koncesji oraz

⁵⁾ § 3. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy budowie obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeladunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, a także przy przebudowie tych obiektów.

data uzyskania przez tego przedsiębiorcę pozwolenia na budowę pozostają w powyższym względzie prawnie obojętne. Istotnym jest także, że Prezes URE jako organ administracji państwowej jest zobowiązany do działania jedynie na podstawie i w granicach prawa i obowiązany jest oprzeć swe rozstrzygnięcie dotyczące udzielenia lub zmiany koncesji jedynie na wiążących w chwili wydawania decyzji administracyjnej przepisach prawa.

W kwestii możliwości wykorzystywania kontenerowych stacji paliw – w wyroku z 30 września 2008 r. wypowiedział się także Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazując jednoznacznie, że „(...) nie budzi wątpliwości fakt, iż kontenerowa stacja paliw nie spełnia wymogów niezbędnych do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi”. Odnosząc się do zarzutu przedsiębiorcy, że uzyskał on pozwolenie na budowę w okresie, kiedy nie obowiązywało rozporządzenie Ministra Gospodarki tj. przed 1 stycznia 2006 r., SOKiK w cytowanym wyroku podkreślił, że „Przepisy przejściowe i końcowe powołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. nie zawierają unormowań odnośnie okresu przejściowego na przystosowanie stacji kontenerowych, na budowę których uzyskano pozwolenie przed 1 stycznia 2006 r. do nowych warunków wymaganych przepisami ww. rozporządzenia. Jedyne odniesienie do stacji paliw płynnych znajduje się w § 177 rozporządzenia, który stanowi, iż stacje paliw płynnych użytkowane albo wybudowane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia powinny być wyposażone do dnia 31 grudnia 2012 r. w urządzenia, o których mowa w § 97 ust. 1 pkt 2 i 3 (rozporządzenia) Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r., przepis ten nie znajduje jednak zastosowania w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy. Należy także podnieść, iż wcześniej obowiązujące rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i pro-

duktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 98, poz. 1067 oraz z 2003 r. Nr 1, poz. 8), które straciło moc wskutek wejścia w życie rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 r. również dopuszczało stacje kontenerowe jako tymczasowe stacje paliw, na co wskazuje przepis § 2 pkt 4 stanowiący, iż pod pojęciem tymczasowej stacji paliw, zwanej dalej »stacją kontenerową« – rozumie się zbiorniki i urządzenia do wydawania paliw umieszczone naziemnie na konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie oraz przepis § 103 ust. 1 odnoszący się do stacji kontenerowych, jako tymczasowych obiektów przeznaczonych do czasowego zaopatrzenia użytkowników w produkty naftowe”.

Reasumując należy zauważyć, że literalne brzmienie przepisów wspomnianego rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. wskazuje, że kontenerowe stacje paliw mogą być użytkowane wyłącznie jako obiekty tymczasowe i przeznaczone do określonych w nim celów. **Nie mogą być zatem użytkowane do powszechnego obrotu paliwami ciekłymi.** Co warto podkreślić, zakup paliw na potrzeby własne przedsiębiorcy nie wypełnia definicji obrotu, a tym samym nie dotyczą go omawiane przepisy, a nawet przepisy zobowiązujące do uzyskania koncesji. Nie zmienia to jednak faktu, że wykorzystywanie zbiorników naziemnych na potrzeby własne przedsiębiorcy (czego prawo nie zabrania) wiąże się, co do zasady, również z koniecznością uzyskania stosownych pozwoleń (np. pozwolenia na budowę czy pozwolenia na użytkowanie) i decyzji (np. Urzędu Dozoru Technicznego). Sam fakt uzyskania tych dokumentów nie powoduje jednak, że opisane w nich zbiorniki naziemne mogą być wykorzystywane do sprzedaży paliw, niezależnie od tego, czy zostały one uzyskane przed 1 stycznia 2006 r. czy po tej dacie. Uzyskanie tych decyzji nie przesądza również o konieczności występowania o koncesję na obrót paliwami ciekłymi (choć są to dokumenty niezbędne, jeśli taką działalność gospodarczą przedsiębiorca chce wykonywać).



Małgorzata Jaszowska
Główny specjalista



Zdzisław Muras
Dyrektor

Departament Przedsiębiorstw Energetycznych URE

ZADANIA PREZESA URE W OBSZARZE WSPARCIA UŻYCIA W TRANSPORCIE BIOPALIW LUB INNYCH PALIW ODNAWIALNYCH

Marek Zawiska

Coraz bardziej powszechne przeświadczenie o nieuchronności wyczerpywania się kopalnych zasobów nośników energii, w szczególności ropy naftowej oraz postępująca świadomość ekologiczna, przyczyniają się do poszukiwania alternatywnych rozwiązań w obszarze paliw użytkowanych do celów transportowych. Poniżej omówione zostały regulacje dotyczące szeroko rozumianego promowania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, w tym kompetencje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezesa URE) oraz orzecznictwo sądowe w tym zakresie.

„Tło historyczne”

Po raz pierwszy¹⁾ kwestie związane ze stosowaniem w transporcie innych niż kopalne nośników energii, zostały uregulowane w ustawie z 2 października 2003 r.²⁾ o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych. W ustawie tej przewidziano nowe zadania dla Prezesa URE, powierzając temu organowi monitorowanie rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W myśl przepisów ustawy z 2 października 2003 r. Prezes URE obowiązany był do prowadzenia, na podstawie zbiorczych sprawozdań kwartalnych, przekazywanych przez wytwórców biokomponentów, producentów paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i dyrektorów Izb Celnich (art. 15 ust. 1-3 ustawy z 2 października 2003 r.), zawierających informacje związane z wytworzeniem, zakupem, sprzedażą, wprowadzaniem do obrotu oraz importem: paliw ciekłych, biopaliw ciekłych oraz biokomponentów – mo-

nitingu rynku paliw ciekłych, biopaliw ciekłych oraz biokomponentów. Wyniki tego monitoringu miały stanowić, w myśl art. 15 ust. 5 i 6 ustawy z 2 października 2003 r., podstawę do sporządzenia przez Prezesa URE zbiorczej informacji, przekazywanej, wraz z wnioskami, ministrom właściwym do spraw finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska. Przepisy ustawy przewidywały również możliwość wymierzania przez Prezesa URE kar pieniężnych w przypadku:

- niezłożenia w terminie, przez wytwórców biokomponentów i producentów paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 2 października 2003 r., lub zamieszczenia w tym sprawozdaniu nieprawdziwych danych (art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2 października 2003 r.),
- niewprowadzenia do obrotu przez producenta paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych biokomponentów albo wprowadzenia do obrotu, w danym roku kalendarzowym, biokomponentów w ilości mniejszej niż określona na podstawie art. 12 ust. 6 ustawy z 2 października 2003 r. (art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z 2 października 2003 r.).

Orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z 21 kwietnia 2004 r., sygn. akt K 33/03³⁾, niezgodności z Konstytucją RP art. 12 ust. 1 i 6, art. 14 ust. 1 i art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z 2 października 2003 r., spowodowało *de facto* ustanie obowiązku stosowania biokomponentów w paliwach ciekłych. Podstawowe zarzuty Trybunału Konstytucyjnego w omawianej sprawie dotyczyły:

- naruszenia przez ustawodawcę konstytucyjnej zasady wolności działalności gospodarczej,
- naruszenia praw konsumentów poprzez praktyczne nałożenie na nich obowiązku nabywania paliw z domieszką biokomponentów.

W przepisach ustawy z 2 października 2003 r. nie zostały co prawda zdefiniowane jej cele, natomiast

¹⁾ Można w tym miejscu jedynie wspomnieć np. o ustawie z 19 grudnia 2002 r. o organizacji rynku biopaliw ciekłych oraz biokomponentów do ich produkcji, zawetowanej przez Prezydenta RP, czy też o wstrzymanym przez Marszałka Sejmu RP procesie legislacyjnym dotyczącym ustawy z 10 lipca 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych.

²⁾ Dz. U. z 2003 r. Nr 199, poz. 1934, z 2004 r. Nr 34, poz. 293, Nr 109, poz. 1160 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 78, poz. 683 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600. Ustawa ta weszła w życie 1 stycznia 2004 r.

³⁾ Dz. U. z 12 maja 2004 r. Nr 109, poz. 1160.

z treści art. 1 ust. 1 wynikało, że ustawa reguluje m.in. zasady wytwarzania, magazynowania i obrotu biokomponentami stosowanymi w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych oraz zasady monitorowania rynku biokomponentów. W sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie zakwestionowano art. 15 ustawy, który nakładał obowiązki sprawozdawcze i obowiązek monitorowania rynku paliw ciekłych, biopaliw ciekłych i biokomponentów. Oznaczało to, że pomimo ustania obowiązku stosowania biokomponentów w paliwach ciekłych, przepisy ustawy nadal nakładały na Prezesa URE obowiązki związane z monitorowaniem i sprawozdawczością w odniesieniu do rynku paliw ciekłych, biopaliw ciekłych i biokomponentów. Niemniej jednak, w świetle przesłanek, którymi kierował się Trybunał Konstytucyjny, uznając za niezgodne z Konstytucją RP powołane wyżej przepisy ustawy z 2 października 2003 r., Prezes URE prezentował stanowisko, w myśl którego, z uwagi na uchylene przepisów art. 12 ust. 1 i ust. 6 oraz art. 14 ust. 1 i art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z 2 października 2003 r., regulujących kwestie związane z realizacją obowiązku wprowadzania biokomponentów do obrotu, niecelowe było egzekwowanie od wytwórców biokomponentów oraz producentów paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, obowiązków sprawozdawczych w tak szerokim zakresie, jak przewidywały to uregulowania zawarte w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 2 października 2003 r. tj.:

- żądanie od wytwórców biokomponentów, sporządzanych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów sprawozdań kwartalnych, zawierających informacje dotyczące: ilości surowców rolniczych, produktów ubocznych i odpadów, w tym pochodzących z produkcji własnej, użytych do wytwarzania biokomponentów oraz informacje o ilości sprzedanych biokomponentów ze wskazaniem ich nabywców,
- żądanie od producentów paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, sporządzanych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów sprawozdań kwartalnych, zawierających informacje dotyczące: ilości zakupionych lub wytworzonych biokomponentów, ilości wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych, paliw ciekłych oraz uzyskanej ceny zakupionych biokomponentów, a także informacje o podmiotach, które nabyły biopaliwa ciekłe i paliwa ciekłe, oraz informacje o ilościach biokomponentów i podmiotach, od których zostały nabyte.

Mając jednakże na uwadze, sygnalizowaną w szczególności przez Ministerstwo Gospodarki oraz Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, potrzebę pozyskiwania przez Prezesa URE danych, celem umożliwienia dokonania przez te organy oceny sytuacji na rynku biokomponentów oraz paliw i biopaliw ciekłych, Prezes URE prowadził w 2006 r. monitoring rynku paliw ciekłych, biopaliw ciekłych i biokomponentów. W celu usprawnienia realizacji tych zadań

zostały w URE opracowane formularze (ankiety), obejmujące następujący zakres informacji:

- w odniesieniu do wytwórców biokomponentów – informacje o ilości wytworzonych biokomponentów, ilości sprzedanych biokomponentów, w tym w podziale na odbiorców krajowych i zagranicznych (wielkości wyrażone w tonach), oraz wydajności posiadanych instalacji do wytwarzania biokomponentów (wielkości wyrażone w tonach/rok),
- w odniesieniu do producentów paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych – informacje o ilości wytworzonych biokomponentów, ilości zakupionych biokomponentów w tym w podziale na dostawców krajowych i zagranicznych (wielkości wyrażone w tonach), oraz ilości sprzedanych w IV kwartale 2006 r. biopaliw ciekłych, w tym w podziale na odbiorców krajowych i zagranicznych (wielkości wyrażone w m³ przy temp. 15°C).

Aktualny stan prawny

Obecnie podstawowym aktem prawnym regulującym zagadnienia związane z rynkiem biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, jest ustawa z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych⁴⁾, zwana dalej „ustawą”. Uwzględniając, iż przewidziane przepisami ustawy kompetencje Prezesa URE stanowią jedynie część zawartych w niej regulacji, poniżej przedstawiono jej główne założenia wraz z syntetycznym omówieniem poszczególnych zagadnień, w tym kompetencji innych organów. Niezależnie od powyższego, dla omówienia przedstawionych w artykule zagadnień niezbędne jest również odwołanie do innych aktów prawnych.

Przepisy ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych⁵⁾. Jak stanowi art. 1 dyrektywy 2003/30/WE, dyrektywa ta „ma na celu promowanie użycia biopaliw lub innych odnawialnych paliw do zastąpienia oleju napędowego lub benzyny stosowanych w transporcie w każdym z Państw Członkowskich w celu wniesienia wkładu w cele takie, jak wywiązanie się ze zobowiązań związanych ze zmianami klimatycznymi, przyjazne dla środowiska zabezpieczenie dostaw i promocja odnawialnych źródeł energii”. Dyrektywa 2003/30/WE zawiera w szczególności regulacje dotyczące ustanawiania przez państwa członkowskie narodowych celów wskaźnikowych (art. 3), oraz prowadzenia sprawozdawczości dotyczącej wdrażania postanowień dyrektywy (art. 4).

⁴⁾ Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, z 2007 r. Nr 35, poz. 217 i Nr 99, poz. 666 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11.

⁵⁾ Dz. Urz. UE L 123 z 17.05.2003 r., str. 42; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 31, str. 188.

Biokomponenty i biopaliwa ciekłe – zagadnienia definicyjne

Przepisy ustawy zawierają precyzyjny katalog definicji biokomponentów i biopaliw ciekłych, który przedstawia się następująco:

a) biokomponenty (art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy):

- bioetanol, definiowany w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy, jako alkohol etylowy wytwarzany z biomasy, w tym bioetanol zawarty w eterze etylo-tert-butylovym lub eterze etylo-tert-amylowym,
- biometanol, definiowany w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy, jako alkohol metylowy wytwarzany z biomasy, w tym biometanol zawarty w eterze metylo-tert-butylovym lub eterze metylo-tert-amylowym,
- ester, definiowany w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy, jako ester metylowy albo ester etylowy kwasów tłuszczowych wytwarzany z biomasy,
- dimetyloeter, definiowany w art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy, jako dimetyloeter wytwarzany z biomasy,
- czysty olej roślinny, definiowany w art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy, jako olej roślinny wytwarzany z roślin oleistych przez tłoczenie, ekstrakcję lub za pomocą porównywalnych metod, czysty lub rafinowany, niemodyfikowany chemicznie,
- węglowodory syntetyczne, definiowane w art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy, jako syntetyczne węglowodory lub mieszanki syntetycznych węglowodórów, wytwarzane z biomasy;

b) biopaliwa ciekłe (art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. a-f ustawy):

- benzyny silnikowe zawierające powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów lub powyżej 15,0% objętościowo eterów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy⁶⁾,
- olej napędowy zawierający powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów⁶⁾,

⁶⁾ Ustawa zawiera w art. 2 ust. 1 pkt 10 odwołanie do definicji paliw ciekłych, zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W myśl tej definicji, pod pojęciem paliw ciekłych należy rozumieć:

- a) benzyny silnikowe zawierające do 5,0% objętościowo bioetanolu lub do 15,0% objętościowo eteru etylo-tert-butylovego lub eteru etylo-tert-amylowego, o których mowa w ustawie z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, stosowane w pojazdach wyposażonych w silniki z zapłonem iskrowym,
- b) olej napędowy zawierający do 5,0% objętościowo estrów metylowych kwasów tłuszczowych, o których mowa w ustawie z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, stosowany w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach, wyposażonych w silniki z zapłonem samoczynnym.

Charakterystyczne jest, że przy konstruowaniu powołanych wyżej definicji paliw ciekłych zastosowano, odmiennie niż w przypadku definicji biopaliw ciekłych, kryterium możliwości zastosowania paliwa ciekłego do określonych celów – tj. w szczególności dla celów transportu kołowego.

- ester, bioetanol, biometanol, dimetyloeter oraz czysty olej roślinny – stanowiące samoistne paliwa,
- biogaz – gaz pozyskany z biomasy,
- bowodór – wodór pozyskiwany z biomasy,
- biopaliwa syntetyczne – syntetyczne węglowodory lub mieszanki syntetycznych węglowodórów, wytwarzane z biomasy, stanowiące samoistne paliwa.

Ponadto w art. 2 ust. 2 ustawy został zawarty zapis, w myśl którego przez biopaliwa ciekłe rozumie się także biopaliwa produkowane z biomasy i stanowiące samoistne paliwa inne niż wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy. Wprowadzenie tego rodzaju zapisu spowodowało, że zawarta w ustawie lista biopaliw nie jest listą zamkniętą.

Analizując katalog biopaliw ciekłych w kontekście definicji dotyczących biokomponentów należy zwrócić uwagę, że: ester, bioetanol, biometanol, dimetyloeter oraz czysty olej roślinny mogą być zakwalifikowane bądź jako biokomponent, bądź jako biopaliwo ciekłe. Kwestia zakwalifikowania danego produktu jako biokomponentu albo jako biopaliwa ciekłego jest więc uzależniona od okoliczności faktycznych, tj. ustalenia czy przeznaczeniem danego produktu jest jego użycie jako biokomponentu w procesie wytwarzania paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, czy też jako biopaliwa ciekłego. Ponadto dla dokonania zakwalifikowania o którym mowa wyżej, pomocną może być analiza przepisów określających normy jakościowe dla biokomponentów oraz dla biopaliw ciekłych⁷⁾. W tym kontekście istotne są również uregulowania zawarte w art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy

⁷⁾ Obecnie w tym zakresie obowiązują:

- rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów oraz metod badań jakości biokomponentów (Dz. U. Nr 218, poz. 1845), wydane na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Rozporządzenie to określa m.in. wymagania jakościowe dla **biokomponentu – estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych**,
- rozporządzenie Ministra Gospodarki z 8 września 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 166, poz. 1182), wydane na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 43 o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Rozporządzenie to określa m.in. wymagania jakościowe dla **biopaliwa ciekłego – estrów metylowych stanowiących samoistne paliwo**,
- rozporządzenie Ministra Gospodarki z 22 stycznia 2007 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych stosowanych w wybranych flotach oraz wytwarzanych przez rolników na własny użytek (Dz. U. Nr 24, poz. 1149), wydane na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw⁸⁾, w myśl których zabrania się transportowania, magazynowania, wprowadzania do obrotu oraz gromadzenia w stacjach zakładowych biopaliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wykonawczych wydanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie przepisów powołanej ustawy⁹⁾. W praktyce oznacza to, że wprowadzane do obrotu¹⁰⁾ mogą być jedynie te biopaliwa ciekłe, których parametry jakościowe zostały zawarte w stosownym rozporządzeniu ministra do spraw gospodarki¹¹⁾.

Specyficznym rodzajem biopaliw ciekłych są biopaliwa przeznaczone do stosowania w wybranych flotach¹²⁾. Zgodnie z art. 7 ust. 6 ustawy z 25 sierpnia

⁸⁾ Dz. U. Nr 169, poz. 1200 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976.

⁹⁾ Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kto wytwarza, transportuje, magazynuje lub wprowadza do obrotu paliwa ciekłe, **biopaliwa ciekłe**, gaz skroplony (LPG), sprężony gaz ziemny (CNG) lub lekki olej opałowy niespełniające wymagań jakościowych określonych w ustawie, podlega grzywnie od 50 000 zł do 500 000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 3. Tej samej karze podlega ten, kto w stacji zakładowej gromadzi paliwa wymienione w ust. 1 niespełniające wymagań jakościowych określonych w ustawie (art. 31 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r.). W myśl art. 31 ust. 3-5 ustawy z 25 sierpnia 2006 r., jeżeli paliwa, o których mowa w art. 31 ust. 1 lub 2 ustawy, stanowią mienie znacznej wartości, sprawca podlega grzywnie od 100 000 zł do 1 000 000 zł lub karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, w przypadku mniejszej wagi sprawca podlega grzywnie od 10 000 zł do 25 000 zł, natomiast jeżeli sprawca czynu określonego w art. 31 ust. 1-3 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. działa nieumyślnie, podlega grzywnie od 25 000 zł do 250 000 zł.

¹⁰⁾ Pod pojęciem wprowadzania do obrotu należy rozumieć, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, sprzedaż lub inną formę zbycia paliw, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Analogiczną definicję wprowadzania do obrotu zawiera również art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach biopaliwach ciekłych, który stanowi, iż pod pojęciem wprowadzania do obrotu należy rozumieć sprzedaż lub inną formę zbycia biokomponentów, paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

¹¹⁾ Z analizy obecnie obowiązujących przepisów dotyczących przepisów jakościowych dla biopaliw ciekłych (por. przypis 7 tiret drugie) wynika, iż w aktualnym stanie prawnym do obrotu mogą być wprowadzane następujące biopaliwa ciekłe:

- estry stanowiące samoistne paliwo,
- olej napędowy zawierający 20% estrów.

¹²⁾ Pod pojęciem wybranej floty należy rozumieć grupę co najmniej 10 pojazdów, ciągników rolniczych lub maszyn nieporuszających się po drogach albo grupę lokomotyw lub statków, wyposażonych w silniki przystosowane do spalania biopaliwa ciekłego, będącą własnością lub użytkowaną przez osobę fizyczną wykonującą działalność gospodarczą, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej (art. 2 ust. 1 pkt 23 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw).

nia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, biopaliwa te nie mogą być przedmiotem powszechnego obrotu, a jedynie mogą być dostarczane wyłącznie do wybranych flot¹³⁾. Biopaliwa te nie zostały odrębnie zdefiniowane, a w związku z powyższym o zakwalifikowaniu biopaliwa ciekłego jako biopaliwa przeznaczonego do stosowania w wybranych flotach, przesądza możliwość jego zakwalifikowania do biopaliw ciekłych, których parametry jakościowe zostały określone w wydanym na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw rozporządzeniu ministra właściwego do spraw gospodarki określającego wymagania jakościowe dla biopaliw ciekłych stosowanych w wybranych flotach¹⁴⁾.

Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych przeznaczonych do stosowania w wybranej flocie, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw są obowiązani:

- nie wprowadzać takich biopaliw ciekłych do obrotu poza wybraną flotą¹⁵⁾,
- zapewnić zgodność takich biopaliw ciekłych z wymaganiami jakościowymi określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r.,
- oznakować zbiorniki, w których magazynowane będą biopaliwa ciekłe przeznaczone do stosowania w wybranych flotach, w sposób odróżniający je od zbiorników przeznaczonych do paliw ciekłych, a także biopaliw ciekłych dopuszczonych do wprowadzania do obrotu, oraz umożliwiający identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i udziałów objętościowych, wyrażonych w procentach, biokomponentów zawartych w tym biopaliwie¹⁶⁾.

¹³⁾ Art. 33 ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stanowi, że kto, będąc właścicielem lub użytkownikiem wybranej floty, wprowadza do obrotu biopaliwo ciekłe stosowane w tej flocie, podlega grzywnie.

¹⁴⁾ Por. przypis 7 tiret trzecie.

¹⁵⁾ Por. przypis 11.

¹⁶⁾ Por. rozporządzenie Ministra Gospodarki z 6 lipca 2007 r. w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów zaopatrujących wybrane floty w biopaliwo ciekłe oraz zbiorników, w których magazynowane są biopaliwa ciekłe przeznaczone dla wybranych flot (Dz. U. Nr 128, poz. 896). Jednocześnie, zgodnie z art. 33 ust. 5 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kto, będąc przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych, przeznaczonych dla wybranych flot, magazynuje to biopaliwo w zbiorniku nieoznakowanym w sposób określony w ustawie, podlega grzywnie.

Stosowanie w wybranych flotach biopaliw ciekłych wymaga zgłoszenia¹⁷⁾ do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który to organ prowadzi, w ramach zarządzanego przez siebie Systemu Monitorowania i Kontrolowania Jakości Paliw, wykaz właścicieli i użytkowników wybranych flot (art. 9 oraz art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw). W myśl art. 8 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, podmioty stosujące biopaliwa ciekłe w wybranych flotach są obowiązane do:

- niewprowadzania biopaliw ciekłych do obrotu¹⁸⁾,
- zaopatrywania wybranej floty w te biopaliwa ciekłe wyłącznie w użytkowanej stacji zakładowej,
- zapewnienia zgodności biopaliw ciekłych z wymaganiami jakościowymi określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 2,
- oznakowania dystrybutora zaopatrującego wybrane floty w biopaliwa ciekłe, w sposób umożliwiający identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i udziałów objętościowych, wyrażonych w procentach, biokomponentów zawartych w tym biopaliwie oraz odróżnienie tych biopaliw od biopaliw dopuszczonych do wprowadzania do obrotu¹⁹⁾.

Kwestia możliwości wprowadzania do obrotu biokomponentów w kontekście wymogu spełniania wymagań jakościowych, zostanie omówiona w dalszej części artykułu.

Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów

Przepisy ustawy przewidują szereg kompetencji dla Prezesa Agencji Rynku Rolnego (ARR), wśród których jednymi z najistotniejszych są kompetencje związane z regulacją działalności dotyczącej wytwarzania, a także magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów. Zasady postępowania

¹⁷⁾ Zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kto, będąc właścicielem lub użytkownikiem wybranej floty, stosuje bez zgłoszenia biopaliwo ciekłe niespełniające wymagań jakościowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, podlega grzywnie.

¹⁸⁾ Por. przypis 11.

¹⁹⁾ Por. rozporządzenie Ministra Gospodarki z 6 lipca 2007 r. w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów zaopatrujących wybrane floty w biopaliwo ciekłe oraz zbiorników, w których magazynowane są biopaliwa ciekłe przeznaczone dla wybranych flot (Dz. U. Nr 128, poz. 896). Jednocześnie, zgodnie z art. 33 ust. 3 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kto, będąc właścicielem lub użytkownikiem wybranej floty, zaopatruje wybraną flotę w biopaliwo ciekłe z dystrybutora nieoznakowanego w sposób określony w ustawie, podlega grzywnie.

przed Prezesem ARR reguluje art. 3 ust. 1 ustawy, stanowiąc, iż do postępowania przed Prezesem ARR stosuje się przepisy ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego²⁰⁾, natomiast art. 3 ust. 2 ustawy określa organ wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kpa, którym w stosunku do Prezesa ARR jest minister właściwy do spraw rynków rolnych.

Jak stanowi art. 4 ust. 1 ustawy, działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców. Pojęcie wytwórcy zostało zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy i oznacza przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej²¹⁾, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy, organem prowadzącym rejestr wytwórców jest Prezes ARR, który dokonuje wpisu do rejestru wytwórców, w drodze decyzji administracyjnej na pisemny wniosek wytwórcy (art. 5 ust. 3 ustawy). Rejestr ten jest rejestrem jawnym i może być prowadzony w systemie informatycznym²²⁾ (art. 6 ust. 2 i 3 ustawy). Przepisy ustawy określają wymogi, których spełnienie jest niezbędne dla uzyskania wpisu do rejestru wytwórców, a w konsekwencji do prowadzenia działalności regulowanej polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu lub wprowadzaniu do obrotu biokomponentów. Część z tych wymogów można określić jako formalnoprawne, wśród których należy wymienić: konieczność posiadania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy) oraz niekaralność w odniesieniu do przestępstw: skarbowych, przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz obrotowi gospodarczemu (art. 5 ust. 2 ustawy). Ponadto dla uzyskania wpisu do rejestru wytwórców niezbędne jest posiadanie tytułu prawnego do obiektów budowlanych, w których będzie wykonywana działalność gospodarcza (art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy), a także dysponowanie odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej (art. 5 ust. 1 pkt 2 usta-

²⁰⁾ Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.

²¹⁾ Dz. U. z 2007 r. Nr 155 z późn. zm.

²²⁾ Rejestr wytwórców jest prowadzony w systemie informatycznym. Dostęp do zawartych w nim danych jest możliwy poprzez stronę internetową Agencji Rynku Rolnego – www.arr.gov.pl. Wg stanu na 8 stycznia 2009 r., do rejestru tego wpisanych było 56 przedsiębiorców.

wy). Wzór wniosku o wpis do rejestru wytwórców opracowuje i udostępnia Agencja Rynku Rolnego (art. 5 ust. 8 ustawy). Ustawa reguluje również kwestie zakresu danych jakie powinien zawierać wniosek o wpis do rejestru wytwórców (art. 5 ust. 4-6 ustawy), a także zawiera listę przypadków, w których Prezes ARR dokonuje odrzucenia wniosku²³⁾ (art. 5 ust. 7 ustawy), wykreślenia wpisu w rejestrze wytwórców²⁴⁾ (art. 7 i 8 ustawy) lub wydaje decyzję administracyjną o zakazie wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów²⁵⁾ (art. 9 ustawy).

Prezes ARR jest – w myśl art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy – upoważniony do kontroli wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów. Utrudnianie przez wytwórcę czynności kontrolnych podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 zł, wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR²⁶⁾ (art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 33 ust. 2 i art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy). Zasady przeprowadzania kontroli określone zostały w art. 29 ust. 2-7 ustawy. Art. 29 ust. 8 ustawy przewiduje możliwość upoważnienia przez Prezesa ARR innego organu administracji wyspecjalizowanego w kontroli danego

rodzaju działalności, do przeprowadzania kontroli, o której mowa wyżej.

Wykonywanie działalności w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów bez wpisu do rejestru wytwórców podlega karze pieniężnej wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR, w wysokości 5 000 zł (art. 33 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 2 i art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy).

Istotną regulację mającą wpływ na sposób prowadzenia działalności przez wytwórców biokomponentów zawiera art. 11 ust. 1 ustawy, który stanowi, iż wytwarzając biokomponenty należy wykorzystywać:

- 1) surowce rolnicze pozyskiwane z gospodarstwa rolnego położonego na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej na podstawie umowy kontraktacji²⁷⁾ zawartej między producentem rolnym prowadzącym to gospodarstwo a wytwórcą lub pośrednikiem, lub
- 2) biomasę pozyskiwaną na podstawie umowy dostawy²⁷⁾ zawartej między pośrednikiem a wytwórcą, lub
- 3) surowce rolnicze pozyskiwane z produkcji własnej wytwórców.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy, udział biokomponentów wytwarzanych z biomasy pozyskiwanej w sposób inny niż określony w art. 11 ust. 1 nie może przekraczać w skali roku 25% całości biokomponentów wytwarzanych przez tego wytwórcę. Przekroczenie wysokości tego udziału podlega karze pieniężnej wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR, której wysokość wynosi 50% wartości biokomponentów wytworzonych z biomasy pozyskiwanej w inny sposób niż na podstawie umów kontraktacji lub dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, lub z produkcji własnej, których udział przekracza w skali roku 25% całości biokomponentów wytworzonych przez tego wytwórcę (art. 33 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 33 ust. 3 i art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy).

Ustawa reguluje kwestie zapewnienia spełniania przez biokomponenty odpowiednich wymagań jakościowych. W myśl art. 22 ust. 1 ustawy, biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane przez producentów do wytwarzania paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych powinny spełniać wymagania jakościowe potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące. Badania jakości biokomponentów wykonują akredytowane laboratoria badawcze (art. 22 ust. 2 ustawy). Akredytowane jednostki certyfikujące każdorazowo informują Prezesa ARR o wydaniu lub cofnięciu certyfikatu jakości (art. 22 ust. 3 ustawy). Kwestie doty-

²³⁾ Sytuacja taka występuje w przypadku, gdy pomimo wezwania wnioskodawcy przez Prezesa ARR do uzupełnienia niekompletnego wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, wniosek taki nie zostanie uzupełniony.

²⁴⁾ Zgodnie z art. 8 ustawy, Prezes ARR dokonuje wykreślenia wpisu w rejestrze wytwórców w przypadku:

- 1) niespełnienia warunków wykonywania działalności, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy,
- 2) złożenia przez wytwórcę oświadczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 4 pkt 4 lub ust. 5 ustawy, niezgodnego ze stanem faktycznym.

²⁵⁾ Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy Prezes ARR wydaje decyzję administracyjną o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, w przypadku, gdy wytwórca:

- 1) nie usunął naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej w wyznaczonym przez organ terminie,
- 2) rażąco narusza warunki wymagane do wykonywania działalności gospodarczej. Pod pojęciem rażącego naruszenia warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej przez wytwórcę rozumie się (w myśl art. 9 ust. 2 ustawy) wprowadzenie do obrotu biokomponentów:
 - a) bez certyfikatu jakości, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy;
 - b) niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 6 ustawy,
- 3) oraz cofnięcie przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, ze względu na naruszenie przepisów prawa.

²⁶⁾ W myśl art. 33 ust. 11 ustawy, wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w przepisach ustawy, stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

²⁷⁾ Katalog niezbędnych postanowień umów kontraktacji i dostawy zawiera art. 12 ustawy. Umowy te są zawierane na okres nie krótszy niż rok (art. 11 ust. 2 ustawy).

czące trybu wydawania certyfikatów jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące, o których mowa w art. 22 ust. 1 ustawy, oraz wymagania jakościowe dla biokomponentów, metody badań jakości biokomponentów i sposób pobierania próbek biokomponentów zostały uregulowane w odpowiednich rozporządzeniach wykonawczych²⁸⁾.

Art. 27 ust. 1 pkt 1 ustawy upoważnia Inspekcję Handlową do przeprowadzania kontroli jakości biokomponentów wprowadzanych do obrotu. Do przeprowadzania kontroli w tym zakresie stosuje się odpowiednio, zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy, przepisy ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej²⁹⁾. Wprowadzanie do obrotu biokomponentów niespełniających wymagań jakościowych podlega karze wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej (art. 33 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 33 ust. 9 pkt 2 ustawy). Wysokość tej kary wynosi 50% wartości biokomponentów wprowadzonych do obrotu w ciągu 30 dni poprzedzających kontrolę (art. 33 ust. 4 ustawy).

Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu biopaliwami ciekłymi

Zgodnie z art. 28 ustawy, koncesje na wytwarzanie biopaliw ciekłych oraz na obrót tymi paliwami³⁰⁾

28) Obecnie w tym zakresie obowiązują:

- rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 6 stycznia 2004 r. w sprawie określenia akredytowanych jednostek certyfikujących oraz akredytowanych laboratoriów badawczych (Dz. U. Nr 2, poz. 12 oraz z 2006 r. Nr 192, poz. 1421), wydane na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych,
- rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 6 stycznia 2004 r. w sprawie trybu wydawania świadectw jakości biokomponentów i trybu orzekania w sprawach jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące oraz akredytowane laboratoria badawcze (Dz. U. Nr 2, poz. 13) wydane na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy z 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych,
- rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów oraz metod badań jakości biokomponentów (Dz. U. Nr 218, poz. 1845), wydane na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

29) Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.

30) W myśl art. 601 § 1 ustawy z 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756 z późn. zm.) prowadzenie działalności gospodarczej bez wymaganej koncesji, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

udzielane są na zasadach określonych w ustawie z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne³¹⁾. Zastosowane przez ustawodawcę w powołanym przepisie odwołanie powoduje, iż przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania oraz obrotu biopaliwami ciekłymi podlegają *de facto* temu samemu reżimowi prawnemu, jak przedsiębiorcy, których przedmiotem wykonywanej działalności są paliwa ciekłe. Należy w tym miejscu wskazać, że przepisy ustawy – Prawo energetyczne zawierają ogólną definicję paliw, obejmującą paliwa ciekłe³²⁾, nie posługują się natomiast pojęciem biopaliw ciekłych³³⁾. W konsekwencji oznacza to, że w praktyce nie występuje odrębny rodzaj koncesji Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu biopaliw ciekłych lub na obrocie biopaliwami ciekłymi, gdyż na potrzeby koncesjonowania biopaliwa ciekłe kwalifikowane są do paliw ciekłych w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne. Pogląd ten znalazł również odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „Prawo energetyczne nie nakłada na przedsiębiorcę posiadającego koncesję na wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu paliw ciekłych obowiązku uzyskania dodatkowej koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu nowego paliwa ciekłego w postaci biopaliwa (...)” (wyrok SN z 5 listopada 2008 r., sygn. akt III SK 7/08).

Kolejne trudności w stosowaniu pojęć zawartych w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz w ustawie – Prawo energetyczne, może powodować zastosowanie przez ustawodawcę w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy pojęcia producenta, obejmującego swym zakresem również przedsiębiorców dokonujących wytwarzania paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, gdy tymczasem pojęcie wytwórcy zostało zarezerwowane (por. art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy) dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie m.in. wytwarzania biokomponentów.

Jak wynika z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy, pod pojęciem producenta należy rozumieć przedsiębiorcę

31) Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11.

32) Zawarta w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne definicja paliw obejmuje paliwa stałe, ciekłe i gazowe będące nośnikami energii chemicznej.

33) Art. 32 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, określający rodzaje działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji Prezesa URE, nakłada obowiązek uzyskania koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania, przesyłania lub dystrybucji oraz obrotu paliwami a więc również **paliwami ciekłymi** (por. powołany w poprzednim przypisie art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne).

w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej³⁴⁾, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:

- a) wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu, lub
- b) importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów.

Konfrontując treść tej definicji w części określonej lit. a, z regulacjami zawartymi w art. 32 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, który to przepis określa rodzaje działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji Prezesa URE, należy stwierdzić, iż w zależności od zakresu prowadzonej działalności, posiadanie przez przedsiębiorcę statusu producenta związane jest z koniecznością uzyskania koncesji Prezesa URE:

- na wytwarzanie paliw ciekłych (w tym ewentualnie biopaliw ciekłych), lub
- na magazynowanie paliw ciekłych, lub
- na obrót paliwami ciekłymi (w tym ewentualnie biopaliwami ciekłymi).

Uzyskanie koncesji na wytwarzanie lub obrót biopaliwami ciekłymi wymaga spełnienia przez wnioskodawcę określonych przepisami ustawy – Prawo energetyczne przesłanek. Należy tu wymienić: warunek posiadania siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym (art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne), warunek dysponowania środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności lub udokumentowania możliwości ich pozyskania (art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne), posiadanie możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności (art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne), obowiązek zapewnienia zatrudnienia osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych (art. 33 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne). Ustawa – Prawo energetyczne formułuje również w art. 33 ust. 3 negatywne przesłanki stanowiące, w wypadku ich wystąpienia, podstawę dla odmowy udzielenia koncesji. I tak nie może być wydana koncesja wnioskodawcy:

³⁴⁾ W myśl art. 4 ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 powołanej ustawy).

- 1) który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji;
- 2) któremu w ciągu ostatnich 3 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą z przyczyn wymienionych w art. 58 ust. 2³⁵⁾ ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, lub którego w ciągu ostatnich 3 lat wykreślono z rejestru działalności regulowanej z przyczyn, o których mowa w art. 71 ust. 1³⁶⁾ ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;
- 3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Koncesje na wytwarzanie lub obrót biopaliwami ciekłymi udzielane są, podobnie jak koncesje dotyczące innych rodzajów działalności gospodarczej regulowanej przez Prezesa URE, na czas oznaczony, nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 50 lat, chyba że przedsiębiorca wnioskuje o udzielenie koncesji na czas krótszy (art. 36 ustawy – Prawo energetyczne). W myśl art. 39 ustawy – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne³⁷⁾ może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Warunki wydanej koncesji mogą w trakcie jej obowiązywania zostać zmienione przez Prezesa URE na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego (art. 41 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne). Ustawa – Prawo energetyczne zawiera również katalog przypadków, których wystąpienie upoważnia lub obliuguje Prezesa URE do dokonania zmiany warunków koncesyjnych albo cofnięcia koncesji (art. 41 ust. 2-4 ustawy – Prawo energetyczne).

³⁵⁾ Zgodnie z tym przepisem, organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, w przypadku gdy przedsiębiorca:

- 1) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa,
- 2) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją.

³⁶⁾ Zgodnie z tym przepisem, organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem, gdy:

- 1) przedsiębiorca złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 65 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, niezgodne ze stanem faktycznym,
- 2) przedsiębiorca nie usunął naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności regulowanej w wyznaczonym przez organ terminie,
- 3) stwierdzi rażąco naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności regulowanej przez przedsiębiorcę.

³⁷⁾ Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi.

Istotne jest, że w przypadku pozyskania przez Prezesa URE wiedzy³⁸⁾ dotyczącej nieprzestrzegania przez koncesjonariusza warunków posiadanej koncesji, art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne upoważnia Prezesa URE do wymierzenia kary pieniężnej, której wysokość może wynieść do 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary może osiągnąć do 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne). Ponadto niezależnie od kary pieniężnej wymierzonej na zasadach przedstawionych powyżej Prezes URE może nałożyć karę pieniężną na kierownika przedsiębiorstwa energetycznego, z tym że kara ta może być wymierzona w kwocie nie większej niż 300% jego miesięcznego wynagrodzenia (art. 56 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne). Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE obowiązany jest, w myśl art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

W praktyce, w odniesieniu do przedsiębiorców działających na rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, wymierzenie zasadniczej większości kar pieniężnych z tytułu nieprzestrzegania warunków posiadanej koncesji, spowodowane jest dokonywaniem przez koncesjonariuszy wprowadzania do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych o parametrach niezgodnych z obowiązującymi w tym zakresie wymaganiami jakościowymi.

Wykonywanie działalności gospodarczej związanej z wprowadzeniem do obrotu detalicznego na stacjach paliw biopaliw ciekłych, wymaga spełnienia (w odróżnieniu od działalności polegającej na wprowadzaniu do obrotu paliw ciekłych) dodatkowych obowiązków określonych przepisami ustawy. I tak w myśl art. 25 ust. 1 ustawy, dystrybutorzy używane na stacjach paliwowych do biopaliw ciekłych oznakowuje się³⁹⁾ w sposób umożliwiający identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i udziałów objętościowych, wyrażonych w procentach, biokomponentów zawartych w tym biopaliwie. Naruszenie tego obowiązku skutkuje, w myśl art. 33 ust. 1 pkt 6 w zwią-

ku z art. 33 ust. 2 i ust. 9 pkt 2 ustawy, wymierzeniem przez wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł.

Natomiast zgodnie z art. 26 ustawy, przedsiębiorcy, o których mowa w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wprowadzający do obrotu biopaliwa ciekłe na stacjach paliwowych, są obowiązani do zamieszczania czytelnych informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach. Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy, kto będąc przedsiębiorcą, o którym mowa w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wprowadzającym do obrotu biopaliwa ciekłe, na co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych, nie podaje informacji, o których mowa w art. 26 ustawy, podlega karze pieniężnej. Kara pieniężna, podobnie jak w przypadku naruszenia obowiązku określonego w art. 25 ustawy, jest wymierzana przez wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej i wynosi 5 000 zł (art. 33 ust. 2 i ust. 9 pkt 2 ustawy).

Art. 27 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy upoważnia Inspekcję Handlową do przeprowadzania kontroli oznakowania dystrybutorów, o którym mowa w art. 25 ustawy oraz zamieszczania informacji, o której mowa w art. 26 ustawy. Do przeprowadzania kontroli w tym zakresie stosuje się odpowiednio, zgodnie z art. 27 ust. 3 ustawy, przepisy ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zasady wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek

Nowym rozwiązaniem systemowym wprowadzonym przepisami ustawy, jest umożliwienie wytwarzania rolnikom⁴⁰⁾ biopaliw ciekłych oraz wykorzystywania ich na własny użytek. Regulacje dotyczące wy-

⁴⁰⁾ Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 17 ustawy, pod pojęciem rolnika należy rozumieć: osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą w gospodarstwie rolnym w rozumieniu ustawy z 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, działalność rolniczą w rozumieniu ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Ponadto zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy, przez rolnika rozumie się także:

- 1) grupę osób fizycznych prowadzących w gospodarstwach rolnych w rozumieniu ustawy z 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym działalność rolniczą w rozumieniu ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, pod warunkiem, że grupa ta wytwarza biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy,
- 2) grupę producentów rolnych w rozumieniu ustawy z 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw pod warunkiem, że grupa ta wytwarza biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy.

³⁸⁾ W zasadniczej większości przypadków wiedzę taką Prezes URE pozyskuje w postaci wyników kontroli Inspekcji Handlowej.

³⁹⁾ Por. rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 10 marca 2004 r. w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów do sprzedaży biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 51, poz. 499 i Nr 175, poz. 1819), wydane na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i utrzymane w mocy przez art. 39 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

tworzenia biopaliw przez rolników na potrzeby własne są w pewnym zakresie zbieżne z powołanymi wyżej regulacjami dotyczącymi wytwórców biokomponentów. Dotyczy to w szczególności obowiązku uzyskania wpisu w prowadzonym przez Prezesa ARR (art. 13 ust. 2 ustawy) rejestrze⁴¹⁾ rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek (art. 13 ust. 1 ustawy) oraz spełnienia warunków koniecznych dla uzyskania takiego wpisu, tj. dysponowania odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wytwarzanie biopaliw ciekłych (art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy) oraz posiadania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego (art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy). Wzór wniosku o wpis do rejestru rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek opracowuje i udostępnia ARR (art. 14 ust. 7 ustawy). W odróżnieniu od wpisu do rejestru wytwórców biokomponentów (dokonywanego w drodze decyzji administracyjnej), dokonanie wpisu do rejestru rolników jest potwierdzone zaświadczeniem (art. 17 ustawy), natomiast odmowa wpisu, która ma miejsce w przypadku gdy rolnik nie spełnia wymienionych wyżej warunków, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy, następuje w formie decyzji administracyjnej (art. 18 ustawy). Także w odniesieniu do rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek ustawa reguluje kwestie zakresu danych, jakie powinien zawierać wniosek o wpis do rejestru rolników (art. 14 ust. 3-5 ustawy), a także zawiera listę przypadków, w których Prezes ARR dokonuje odrzucenia wniosku (art. 14 ust. 6 w związku z art. 5 ust. 7 ustawy) albo wykreślenia wpisu w rejestrze rolników (art. 19 ustawy). W tym miejscu należy wspomnieć, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi w ramach zarządzanego przez siebie Systemu Monitorowania i Kontrolowania Jakości Paliw, na podstawie danych udostępnianych przez ARR, wykaz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek (art. 12 ust. 2 pkt 3 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw).

Prezes ARR jest w myśl art. 29 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy upoważniony do kontroli wykonywania działalności gospodarczej w zakresie:

- wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek,
- przestrzegania omówionych poniżej wymagań, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy.

⁴¹⁾ Zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, rejestr ten jest rejestrem jawnym i może być prowadzony w systemie informatycznym. W istocie rejestr rolników jest faktycznie prowadzony w systemie informatycznym. Dostęp do zawartych w nim danych jest możliwy poprzez stronę internetową Agencji Rynku Rolnego – www.arr.gov.pl. Wg stanu na 3 lipca 2008 r., do rejestru tego wpisanych było trzech rolników.

Zasady przeprowadzania kontroli określone zostały w art. 29 ust. 2-7 ustawy. Utrudnianie przez rolnika czynności kontrolnych podlega karze pieniężnej w wysokości 1 000 zł, wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR (art. 33 ust. 1 pkt 9 lit. d w związku z art. 33 ust. 6 i art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy). Art. 29 ust. 8 ustawy przewiduje możliwość upoważnienia przez Prezesa ARR innego organu administracji wyspecjalizowanego w kontroli danego rodzaju działalności, do przeprowadzania kontroli o której mowa wyżej.

Wytwarzanie biopaliw ciekłych przez rolników na własny użytek bez uzyskania wpisu do rejestru, podlega karze pieniężnej wymierzanej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR, w wysokości 1 000 zł (art. 33 ust. 1 pkt 9 lit. a w związku z art. 33 ust. 6 i art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy).

Przepisy ustawy (art. 21 ust. 1) zawierają regulacje ograniczające zakres wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek. Należy tu wymienić:

- zakaz wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek, innych niż określone w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c-f i ust. 2 ustawy⁴²⁾,
- zakaz sprzedawania lub zbywania w innej formie biopaliw ciekłych wytworzonych na własny użytek przez rolników,
- zakaz wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek w ilości przekraczającej w okresie roku kalendarzowego limit⁴³⁾ określony w art. 21 ust. 2 i 3 ustawy.

Naruszenie przepisów określających wymienione wyżej ograniczenia podlega karom pieniężnym wymierzonym w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR (art. 33 ust. 1 pkt 9 lit. b i c w związku z art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy), których wysokość jest uzależniona od wydajności instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych użytkowanej przez rolnika (art. 33 ust. 7 i 8 ustawy).

Ustawa w art. 20 nakłada ponadto na rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek, obowiązek zapewnienia spełnienia wymagań jakości-

⁴²⁾ *A contrario* oznacza to, że rolnicy mogą wytwarzać na własny użytek ester, bioetanol, biometanol, dimetyloeter oraz czysty olej roślinny – stanowiące samoistne paliwa, biogaz, biowodór, biopaliwa syntetyczne oraz biopaliwa produkowane z biomasy i stanowiące samoistne paliwa inne niż wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy.

⁴³⁾ Limity te zostały ustanowione jako:

- 100 litrów na hektar powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika – w odniesieniu do estru oraz czystego oleju roślinnego stanowiących samoistne paliwo,
- objętość odpowiadająca pod względem wartości opałowej 100 litrom oleju napędowego, oznaczonego kodem CN 2710 19 41, na hektar powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika – w odniesieniu do bioetanolu, biometanolu, dimetyloeteru, biogazu, biowodoru oraz biopaliw syntetycznych, a także biopaliw, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy.

wych⁴⁴⁾ określonych w przepisach o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw⁴⁵⁾. Kontrola biopaliw ciekłych u rolników wytwarzających je na własny użytek, prowadzona jest przez Inspekcję Handlową⁴⁶⁾.

Zasady określania i realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego. Kompetencje Prezesa URE w zakresie monitorowania oraz sankcjonowania wykonania Narodowego Celu Wskaźnikowego

Mocą przepisów ustawy, Prezesowi URE zostały powierzone kompetencje dotyczące monitorowania i egzekwowania realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego (NCW). Definicja NCW znajduje się w art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy, stanowiąc, iż pod pojęciem NCW należy rozumieć minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie, liczony według wartości opałowej. Zakres podmiotowy obowiązku wyznaczony jest natomiast przez art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy, w myśl którego podmiotem realizującym NCW jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy, podmiot realizujący NCW jest obowiązany zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne. Udział, o którym mowa wyżej, liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów⁴⁷⁾ i jest równy NCW (art. 23 ust. 2 ustawy). NCW określany jest przez Radę Ministrów co 3 lata do 15 czerwca danego roku

44) Por. rozporządzenie Ministra Gospodarki z 22 stycznia 2007 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych stosowanych w wybranych flotach oraz wytwarzanych przez rolników na własny użytek (Dz. U. Nr 24, poz. 1149), wydane na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

45) W myśl art. 32 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kto, będąc rolnikiem, wytwarza na własny użytek biopaliwo ciekłe niespełniające wymagań jakościowych określonych w ustawie, podlega grzywnie.

46) Art. 16 ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

47) Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 27 grudnia 2007 r. w sprawie wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych (Dz. U. z 2008 r. Nr 3, poz. 12), wydane na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

w drodze rozporządzenia wydawanego na mocy art. 24 ust. 1 ustawy⁴⁸⁾. Rozporządzenie to powinno uwzględniać możliwości surowcowe i wytwórcze, możliwości branży paliwowej oraz przepisy Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie. Niezależnie od powyższego w przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze lub biomasę, Rada Ministrów może obniżyć, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy wyznaczony na dany rok kalendarzowy (art. 24 ust. 2 ustawy).

Istotną kompetencją Prezesa URE, wynikającą z konieczności realizacji zobowiązań Polski wynikających z przepisów dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, jest sankcjonowanie oraz monitorowanie wykonania NCW.

Kompetencje dotyczące sankcjonowania przez Prezesa URE nierealizowania NCW przez podmioty zobowiązane, zdefiniowane w powołanym wyżej art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy, wynikają z art. 33 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 33 ust. 9 pkt 3 ustawy. Przepisy te stanowią, że kto będąc podmiotem realizującym NCW, nie zapewnił w danym roku minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez ten podmiot lub zużytych przez niego na potrzeby własne, podlega karze pieniężnej, wymierzonej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa URE. Wysokość kary pieniężnej z tytułu niezrealizowania NCW oblicza się według wzoru zawartego w art. 33 ust. 5 ustawy⁴⁹⁾.

48) Rozporządzenie Rady Ministrów z 15 czerwca 2007 r. w sprawie Narodowych Celów Wskaźnikowych na lata 2008-2013 (Dz. U. Nr 110, poz. 757). Zgodnie z § 1 pkt 1 tego rozporządzenia, NCW na rok 2008 wynosił 3,45%, natomiast zgodnie z § 1 pkt 2, NCW na rok 2009 wynosi 4,60%.

49) Wzór ten przedstawia się następująco:

$$K = 5 \times W \times (M - R) / 100\%$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- K – wysokość kary, wyrażoną w złotych,
- W – ogólną wartość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez podmiot podlegający karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne, liczoną za rok, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w złotych,
- M – wysokość NCW, do którego realizacji był zobowiązany podmiot podlegający karze, wyrażoną w procentach,
- R – wysokość zrealizowanego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez podmiot podlegający karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne w roku, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w procentach.

Mając na uwadze, że pierwszym rokiem dla którego została określona wysokość NCW jest rok 2008, monitorowanie wykonania NCW będzie mogło być zrealizowane przez Prezesa URE dopiero w trakcie roku 2009. Celem ułatwienia udzielania przez zobowiązanych przedsiębiorców informacji niezbędnych dla określenia stopnia realizacji NCW, w URE został opracowany, z uwzględnieniem zakresu regulacji ustawowych, specjalny formularz sprawozdawczy, oznaczony symbolem DPE-4.3⁵⁰).

Zasady sporządzania sprawozdawczości i tryb przedkładania sprawozdań

Kompetencje Prezesa URE w zakresie monitorowania i egzekwowania obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych

Zgodnie z art. 30 ust. 4 ustawy, Prezes URE jest obowiązany do sporządzania zbiorczych raportów kwartalnych dotyczących rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i przekazywania ich ministrom właściwym do spraw: finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, w terminie do 75 dni po zakończeniu kwartału. Raporty te stanowią m.in. podstawę dla sporządzenia i przedstawienia przez Ministra Gospodarki, Radzie Ministrów, corocznych raportów dla Komisji Europejskiej, dotyczących realizacji zobowiązań Polski wynikających z przepisów dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, co wynika wprost z art. 32 ust. 1 ustawy. Szczegółowy zakres raportu kwartalnego Prezesa URE jest określany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, z uwzględnieniem zakresu informacji zawartych w sprawozdaniach, o których mowa poniżej⁵¹).

Podstawę dla sporządzania ww. raportów stanowią, zgodnie z art. 30 ust. 4 ustawy, sprawozdania kwartalne, przekazywane:

- 1) na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy – przez wytwórców biokomponentów, którzy obowiązani są do równoległego przekazywania tożsamyh sprawozdań również Prezesowi ARR,
- 2) na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy – przez producentów paliw i biopaliw ciekłych,
- 3) na podstawie art. 30 ust. 3 ustawy – przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

⁵⁰) Formularz ten jest dostępny na stronie internetowej URE – www.ure.gov.pl.

⁵¹) Por. rozporządzenie Ministra Gospodarki z 23 sierpnia 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 159, poz. 1121).

Sprawozdania, o których mowa wyżej, powinny być przekazywane Prezesowi URE w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału (art. 30 ust. 1-3 ustawy) i zawierać następujące dane:

- 1) sprawozdanie wytwórcy (sporządzane na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów) – informacje dotyczące:
 - a) ilości i rodzajów: surowców użytych do wytworzenia biokomponentów, ze wskazaniem surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, oraz z produkcji własnej, wytworzonych biokomponentów, ze wskazaniem biokomponentów wytworzonych z surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, oraz z produkcji własnej, a także biokomponentów wprowadzonych do obrotu, ze wskazaniem ich nabywców, w tym sprzedanych producentom biopaliw ciekłych;
 - b) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów: zakupu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, kosztów przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, kosztów pozostałych oraz dochodów ze sprzedaży produktów ubocznych,
- 2) sprawozdanie producenta (sporządzane na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów) – informacje dotyczące:
 - a) ilości i rodzajów: wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach, biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne;
 - b) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów: zakupu biokomponentów, zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych oraz kosztów pozostałych,
- 3) sprawozdanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych (sporządzone według kodów CN, na podstawie danych z systemów administracji celnej prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów) – informacje dotyczące ilości i rodzajów biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw cie-

kłych importowanych⁵²⁾ oraz sprowadzonych w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego⁵³⁾ przez producentów.

Przepisy ustawy nie określają szczegółowo formy, w jakiej powinny być przekazywane dane, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2 tej ustawy. Mając jednak na względzie konieczność ułatwienia prezentacji i standaryzacji zbieranych danych oraz ich ujednoczenia i zapewnienia ich porównywalności, w URE zostały opracowane, z uwzględnieniem zakresu regulacji ustawowych, formularze sprawozdawcze, oddzielnie dla wytwórców biokomponentów (oznaczone symbolem DPE-4.1) i oddzielnie dla producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (oznaczone symbolem DPE-4.2)⁵⁴⁾.

Konfrontując zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy treść definicji wytwórcy z zakresem obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 30 ust. 1 ustawy oraz zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy treść definicji producenta z zakresem obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 30 ust. 2 ustawy, należy stwierdzić, iż w praktyce mogą wystąpić przypadki, w których wytwórcy lub producenci nie będą objęci obowiązkiem przekazywania sprawozdań kwartalnych. W przypadku wytwórców sytuacja taka występuje w odniesieniu do tych przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą polegającą wyłącznie na magazynowaniu biokomponentów bez dokonywania ich wprowadzania do obrotu. Natomiast producenci nie są obowiązani do przekazywania sprawozdań wówczas, gdy wykonywana przez nich działalność polega wyłącznie na magazynowaniu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych lub na imporcie lub nabyciu wewnątrzspółnotowym biokomponentów.

Z przepisów ustawy wynikają dla Prezesa URE kompetencje, dotyczące sankcjonowania niewykonywania przez wytwórców biokomponentów oraz producentów paliw i biopaliw ciekłych, obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 i 2 ustawy. W myśl art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy ten, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy (wytwórca) lub art. 30 ust. 2 ustawy (producent) lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane, podlega karze pieniężnej. Kara ta jest wymierzana w drodze decyzji administracyjnej przez Pre-

zesa URE (art. 33 ust. 9 pkt 3 ustawy), a jej wysokość wynosi 5 000 zł (art. 33 ust. 2 ustawy). Uwzględniając, iż w myśl art. 30 ust. 1 ustawy wytwórcy biokomponentów są obowiązani przekazywać sprawozdania kwartalne również Prezesowi ARR oraz, że przepisy ustawy nie przewidują dla Prezesa ARR kompetencji do sankcjonowania niewykonania obowiązku sprawozdawczego wobec tego organu, to w przypadku nieprzekazania sprawozdania Prezesowi ARR, Prezes URE jest organem właściwym do wymierzenia kary w tym zakresie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) rozpatrując odwołania⁵⁵⁾ wniesione od decyzji Prezesa URE, wymierzających kary pieniężne na podstawie powołanych wyżej przepisów, sformułował kilka istotnych tez odnoszących się do problematyki zakresu obowiązku sprawozdawczego, które zostaną przedstawione poniżej na tle wybranych przykładów z orzecznictwa.

We wnoszonych odwołaniach przedsiębiorcy, kwestionując zasadność wymierzenia kary pieniężnej z tytułu nieprzekazania Prezesowi URE sprawozdań kwartalnych, niejednokrotnie prezentowali stanowisko, iż niewykonywanie w danym okresie sprawozdawczym działalności gospodarczej objętej zakresem definicji producenta paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, stanowi okoliczność przesądzającą o zwolnieniu z obowiązku sprawozdawczego. Odnosząc się do tego zagadnienia w wyroku z 24 stycznia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 188/07) oraz w wyroku z 2 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 217/07) SOKiK zaprezentował następujące stanowisko: „Okresowy brak wytwarzania lub wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych z przyczyn ekonomicznych lub organizacyjnych nie zwalnia (...) z obowiązku przekazania sprawozdania za okres sprawozdawczy. W takiej bowiem sytuacji we właściwych polach informacyjnych sprawozdania kwartalnego wykazuje się wartość 0 (zero)”. Podobnie w wyroku z 23 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 203/07) SOKiK stwierdził, iż: „W ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, faktyczne nieprowadzenie działalności gospodarczej objętej koncesją, nie zwalnia producenta z obowiązku złożenia sprawozdania kwartalnego. W sytuacji, gdy producent nie prowadzi tej działalności, powinien złożyć sprawozdanie kwartalne, w którym wskaże na tę okoliczność. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów podziela zdanie (...) Prezesa URE, że wykazywanie wartości zerowych w sprawozdaniach kwartalnych jest istotną informacją, m.in. dla organów administracji rządowej, dotyczącą ilości podmiotów gospodarczych, ich kondycji ekonomicznej oraz wielkości rynku biokompo-

⁵²⁾ W rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy, pod pojęciem importu należy rozumieć przywóz paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spoza obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej.

⁵³⁾ W rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy, pod pojęciem nabycia wewnątrzspółnotowego należy rozumieć sprzedaż lub inną formę zbycia biokomponentów, paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

⁵⁴⁾ Formularze te są dostępne na stronie internetowej URE – www.ure.gov.pl.

⁵⁵⁾ Zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, od decyzji Prezesa URE służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

mentów i biopaliw ciekłych w danym okresie sprawozdawczym. (...) Przepisy ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych nie przewidują domniemania, iż niezłożenie w przewidzianym terminie sprawozdania kwartalnego oznacza, iż dany podmiot nie wykonuje swojej działalności. Zgodnie z poglądem prezentowanym przez SOKiK, m.in. w wyroku z 2 czerwca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 41/08), producentem w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych „jest także ten przedsiębiorca, który czasowo tylko zaniedbał prowadzenia działalności w określonym zakresie, jeśli trwale jej nie zaprzestał i nie dopełnił wszelkich formalności związanych z jej wyrejestrowaniem”. W orzeczeniu z 29 lipca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 205/07) SOKiK odnosząc się do omawianego zagadnienia przedstawił następującą tezę: „Przepis (...) art. 30 ust. 2 nie zawęża obowiązku składania sprawozdania do sytuacji, gdy producent osiąga określone wyniki w produkcji. Nie zwalnia również od składania sprawozdań producentów, którzy w danym okresie sprawozdawczym nie prowadzili żadnej działalności. Błędne jest zatem w ocenie Sądu twierdzenie (...) jakoby nie istniał obowiązek złożenia przedmiotowego sprawozdania w sytuacji, gdy w danym okresie sprawozdawczym producent nie wykonywał czynności podlegających sprawozdaniu. Przepis bowiem nakłada obowiązek składania sprawozdań na każdy podmiot będący producentem, bez żadnych dodatkowych wyłączeń lub ograniczeń. Treść przepisu art. 30 ust. 2 ustawy wskazuje także, że przedmiotowe sprawozdania winny być sporządzane na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów. Pod pojęciem inne dokumenty należy rozumieć wszelkie dokumenty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Takimi dokumentami są chociażby księgi rachunkowe prowadzone na podstawie ustawy z 29 września 2004 r. o rachunkowości. (...) sporządzenie sprawozdania było możliwe w ten sposób, że w jego treści zostałyby wpisane wyłącznie wartości zerowe (...). Taka informacja zawarta w sprawozdaniu (...) ma wartość merytoryczną, bowiem dostarcza Prezesowi URE danych o tym, że podmiot nie prowadził działalności i wartość wytworzonych i wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych jest zerowa. Podkreślić przy tym należy, że ocena wartości merytorycznej przedmiotowego sprawozdania nie należy do producenta zobowiązanego do jego złożenia, ale do Prezesa URE. Należy ponadto wskazać, że dopiero złożenie sprawozdania »zerowego« wraz z informacją o nieprowadzeniu działalności dostarcza Prezesowi URE informacji, że dany producent nie wytworzył żadnych produktów w okresie sprawozdawczym. Samo niezłożenie sprawozdania nie pozwala na wyciągnięcie przez organ regulacyjny wniosków, co do powodów takiego działania. Inaczej byłoby, gdyby cytowany przepis wskazywał, że wyłącznie producenci prowadzący działalność w danym okresie sprawozdawczym są zobowiązani do składania sprawozdania. Tak

jednak w obecnym stanie prawnym nie jest. Dlatego też błędny jest zarzut (...), że sprawozdanie w rzeczywistości nie mogło zawierać żadnej merytorycznej treści i nie miało żadnego znaczenia dla wykonywania przez Prezesa (...) jego zadań ustawowych.”.

Dokonując oceny wywiązywania się przedsiębiorców z realizacji obowiązków sprawozdawczych Prezes URE konsekwentnie prezentował (i prezentuje konsekwentnie nadal) pogląd, iż posiadanie statusu wytwórcy lub producenta w rozumieniu przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, jest ściśle związane z obowiązkiem uzyskania odpowiednio: wpisu do rejestru prowadzonego przez Prezesa ARR (w odniesieniu do wytwórców) lub koncesji Prezesa URE (w odniesieniu do producentów – w zakresie działalności dotyczącej paliw ciekłych i biopaliw ciekłych)⁵⁶. Pogląd ten podziela również SOKiK, który w uzasadnieniu wyroku z 23 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 203/07) zaprezentował następującą tezę: „Koncesja jest (...) udzielana po to, aby umożliwić podmiotowi ubiegającemu się o jej udzielenie wykonywanie działalności objętej koncesją. Oznacza to, że podmiot, na rzecz którego została udzielona koncesja, uzyskuje status producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Na producentach ciąży określonego rodzaju obowiązki. Jednym z nich jest, zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, obowiązek przekazywania Prezesowi URE w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi URE, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje wskazane w tym przepisie. Ustawa nie przewiduje w tym zakresie żadnych wyjątków, nakładając ten obowiązek na każdy podmiot, który posiada status producenta w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych”. Z kolei w wyrokach: z 8 lipca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 35/08) i z 5 września 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 64/08) SOKiK zawarł pogląd, w myśl którego: „wpis do rejestru wytwórców, który jest rejestrem jawnym stwarza domniemanie, iż przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą rodzaju i w zakresie w tymże rejestrze wskazanym, (...) a tym samym, że dokonany wpis jest zgodny ze stanem faktycznym (...) skoro w dacie wydania decyzji powód figurował w rejestrze wytwórców (...) Prezes URE był uprawniony do uznania, iż powód jest wytwórcą.”.

Szeroka analiza omawianych zagadnień została zaprezentowana przez SOKiK w wyroku z 10 czerwca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 210/07): „W ocenie Sądu, mianem producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1

⁵⁶ W praktyce występują sytuacje, w których ten sam przedsiębiorca posiada „podwójny” status, tj. zarówno wytwórcy, jak i producenta. Taka sytuacja występuje np. w odniesieniu do przedsiębiorców „wytwarzających” ester metylowy, który jak wskazano w poprzednich częściach artykułu może być, po spełnieniu określonych warunków, zarówno biokomponentem, jak i biopaliwem ciekłym.

pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach (...), należy określić przedsiębiorcę – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nie będącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w zakresie wskazanym w tym przepisie, bez względu na fakt czasowego zaprzestania wykonywania takiej działalności. Za taką interpretacją przemawiają następujące względy: Po pierwsze przepisy prawa wyraźnie wskazują, iż dopiero w przypadku trwałego zaprzestania prowadzenia działalności w zakresie objętym koncesją, na mocy art. 41 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne w związku z art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Prezes URE cofa udzieloną przedsiębiorcy koncesję. Do momentu zatem zaprzestania wykonywania takiej działalności w sposób trwały, należy uznawać, iż przedsiębiorca, zgodnie z art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, winien spełniać określone przepisami prawa warunki jej prowadzenia – a więc, w przedmiotowej sprawie – powinien wypełniać obowiązek składania raportów kwartalnych na zasadach określonych w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach (...). W przypadku przyjęcia odmiennej interpretacji (...) każde, nawet najbardziej krótkotrwałe, chwilowe, niewykonywanie działalności przez przedsiębiorcę, mogłoby stanowić pretekst niedopełniania przez niego szeregu obowiązków wynikających z przepisów prawa regulujących działalność koncesjonowaną. Po drugie istotne znaczenie przy interpretacji przepisu art. 30 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ma cel, dla którego producenci zobowiązani są do składania raportów kwartalnych. Zgodnie bowiem z art. 30 ust. 4 ustawy (...) Prezes URE, na podstawie tych sprawozdań sporządza zbiorczy raport kwartalny dotyczący rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i przekazuje go ministrom właściwym do spraw: finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska w terminie do 75 dni po zakończeniu kwartału. (...) przyjęcie rozumienia definicji producenta, zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy (...), wedle którego nie jest nim przedsiębiorca, który nawet chwilowo zaprzestał faktycznego wykonywania działalności w zakresie wskazanym w tym przepisie, doprowadziłoby do absurdalnej sytuacji, w której Prezes URE brak dostarczonych sprawozdań kwartalnych powinien traktować jako jednoznaczny sygnał, że przedsiębiorca działalności tej nie wykonuje. Sytuacja taka jest niedopuszczalna przede wszystkim z powodu nałożenia na Prezesa URE ryzyka podejmowania decyzji, w jaki sposób – nie posiadając żadnych przesłanek w formie czytelnych sygnałów, informacji przekazanych (...) w formie sprawozdań – traktować brak składania sprawozdań przez przedsiębiorców: czy jako niedopełnienie obowiązku, zagrożone sankcją w postaci kary pienięż-

nej, czy też jako uprawnione zaniechanie, na które sankcji stosować nie wolno – z racji okresowego niewykonywania działalności. Prezes URE, sporządzając zbiorczy raport kwartalny dotyczący rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych musi przecież dysponować rzetelnymi informacjami i nie może opierać się przy jego sporządzaniu na domyśle, czy dany przedsiębiorca faktycznie nie wykonuje działalności i dlatego raportu kwartalnego nie składa, czy też ją wykonuje, ale po prostu zaniedbał obowiązków sprawozdawczy. Dlatego zatem wszyscy producenci w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy (...) – podmioty posiadające stosowne uprawnienia do prowadzenia działalności w zakresie określonym w tym przepisie, winni są składać stosowne raporty kwartalne, w przypadku zaś gdy w danym okresie sprawozdawczym faktycznie nie miało miejsca wykonywanie tej działalności, (...) powinni wykazać wartości zerowe. Tylko w ten sposób Prezes URE może bowiem zostać wyposażony w informacje niezbędne mu do właściwego przygotowania zbiorczego raportu kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 4 ustawy (...). Zakładając zupełność systemu prawnego, nie sposób jest przyjąć odmienną interpretację tych przepisów, a tym samym nie sposób uzależniać rozumienia definicji legalnej słowa producent, zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy (...) od okresowego zaprzestania bądź nieprowadzenia działalności wskazanej w tym przepisie. Inaczej bowiem doszłoby do sytuacji, w której dany przedsiębiorca byłby producentem w jednym miesiącu a w kolejnym już nie, aby odzyskać ten status w następnym. Idąc dalej tym tropem dojść można by do równie absurdalnego wniosku, że w danym miesiącu ktoś jest przedsiębiorcą – bo wykonuje działalność gospodarczą, a w kolejnym nim nie jest, gdyż chwilowo jej zaprzestał. Odnosząc się w drodze analogii do innych gałęzi prawa i obowiązków, do których wypełniania zobowiązani są przedsiębiorcy w ogóle można wskazać, że niedopuszczalne jest przecież zwolnienie obowiązku składania np. sprawozdań finansowych, czy też wypełniania obowiązków w zakresie danin publicznoprawnych podmiotów, na których jako na przedsiębiorcach obowiązki te co do zasady ciążyą, jedynie z tej przyczyny, że w jakimś okresie podmioty te nie wykonują działalności, czy np. nie generują zysku. Zdaniem Sądu (...) konieczne jest przyjęcie wykładni celowościowej, a więc nadanie interpretowanym przepisom art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy (...) takiego znaczenia, jakie jest zgodne z celem ich wprowadzenia. Celem tym zaś, bez wątpienia, jest umożliwienie uzyskania przez Prezesa URE wiarygodnych informacji na temat rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych dla rzetelnego sporządzenia raportu zbiorczego, o którym mowa w art. 30 ust. 4 (...) ustawy. W ocenie sądu, chwilowe zaprzestanie przez producenta wykonywania działalności w zakresie wskazanym w art. 2 ust. 1 pkt 20

ustawy (...) nie pozbawia go tego statusu. Ta interpretacja, utrzymana w duchu wykładni celowości, w pełni uzasadnia prymat racjonalności aksjologicznej nad racjonalnością wykładni językowej, której słabość wykazano wyżej.”

Wśród przesłanek przemawiających, w ocenie przedsiębiorców, przeciwko ich ukaraniu przez Prezesa URE, można wymienić również takie okoliczności, jak: niedopilnowanie wykonania obowiązków przez pracowników odpowiedzialnych za przekazanie sprawozdania, awarie systemu informatycznego w przeddzień upływu terminu do przekazania sprawozdania, zmiany kadrowe i organizacyjne, choroby personelu. Dokonując oceny tego rodzaju spraw, SOKiK w wyroku z 2 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 217/07) stwierdził, iż: „Zmiany organizacyjne w prowadzonym przez powoda przedsiębiorstwie nie mogą stanowić podstawy do usprawiedliwienia naruszenia obowiązujących przepisów prawa”, natomiast w wyroku z 2 czerwca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 41/08): „Podejmując się wykonywania działalności koncesjonowanej skarżący musiał mieć świadomość wiążących się z tym szczególnych obowiązków. Winien tak zorganizować przedsiębiorstwo, aby należycie się z nich wywiązywać”.

Również okoliczność składania sprawozdań z uchybieniem (czasem jedno- lub kilkudniowym) 45-dniowego terminu, określonego w art. 30 ust. 1 i 2 ustawy, niejednokrotnie stanowiła w ocenie przedsiębiorców wystarczającą przesłankę przemawiającą za wymierzeniem przez Prezesa URE kary pieniężnej. W wyroku z 2 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 217/07) SOKiK przesądził jednoznacznie, iż „Okoliczność niezachowania przez powoda terminu określonego dyspozycją art. 30 ust. 1 ustawy, stanowi bezwzględną przesłankę dla wymierzenia kary pieniężnej, co jednoznacznie wynika z art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy”. Ponadto w tego rodzaju przypadkach przedsiębiorcy, nie negując faktu naruszenia obowiązku sprawozdawczego, niejednokrotnie wnosili o zmniejszenie wysokości kary pieniężnej. SOKiK w wyroku z 29 lipca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 205/07) zajął wobec tego problemu następujące stanowisko: „Okoliczności, że opóźnienie w złożeniu sprawozdania było niewielkie – w rzeczywistości 28 dni – nie ma znaczenia dla oceny prawnej prawidłowości nałożenia na powódkę kary pieniężnej. Kara pieniężna za naruszenie obowiązku z art. 30 ust. 2 ustawy (...) określona jest w sposób sztywny (art. 33 ust. 2 ustawy) wynosi 5 000 zł. Pozwany (Prezes URE) nie ma zatem możliwości różnicowania wysokości kary ze względu na okres opóźnienia.”. Podobnie w wyroku z 5 września 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 64/08) SOKiK stwierdził, że: „Złożenie (...) sprawozdania kwartalnego po upływie terminu ustawowego (2 dni po terminie) należy oceniać zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu określającego termin wykonania obowiązku ustawowego, jako niewykonanie tego obowiązku. Okoliczność niezachowania (...) terminu

określonego dyspozycją art. 30 ust. 2 ustawy, stanowi bezwzględną przesłankę dla wymierzenia kary pieniężnej, co jednoznacznie wynika z art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy (...). Należy podkreślić, iż ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, nie przyznaje Prezesowi URE prawa do decydowania o nałożeniu kary (...) ze względu na konkretne okoliczności (...) ani możliwości miarkowania kary. (...) przepisy ustawy wyraźnie wskazują, że norma prawna determinuje w sposób jednoznaczny skutek prawny, dlatego oczekiwanie (...) dotyczące tolerowania kilkudniowego opóźnienia w złożeniu sprawozdania kwartalnego (...), należy uznać za bezpodstawne.”.

Istotne jest, że kara pieniężna wymierzana na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy ma charakter porządkowy, tj. ma na celu zdyscyplinowanie przedsiębiorców do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. W związku z powyższym do jej wymierzenia nie znajduje zastosowania przepis art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, który w odniesieniu do kar pieniężnych wymierzanych na podstawie tej ustawy przewiduje, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Dokonując oceny powyższego problemu w kontekście odwołania wniesionego od decyzji Prezesa URE wymierzonej za naruszenie obowiązku sprawozdawczego, SOKiK w wyroku z 24 stycznia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 188/07) przedstawił następujący pogląd: „W złożonym odwołaniu powód stwierdził, iż Prezes URE przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, w szczególności przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie wziął pod uwagę znikomego stopnia szkodliwości czynu, braku zawinienia po stronie powoda oraz jego nienagannej dotychczasowej działalności. Należy zauważyć, iż w myśl art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane, podlega karze pieniężnej, wymierzonej przez Prezesa URE na podstawie art. 33 ust. 9 pkt 3. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy, wynosi 5 000 zł. Powołany przepis jednoznacznie i w sposób sztywny określa wysokość kary pieniężnej i nie daje Prezesowi URE możliwości jej miarkowania. Sugestia powoda, że Prezes URE przy wymierzaniu tejże kary powinien stosować art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne jest całkowicie nie trafna. Należy zauważyć, iż brak jest uregulowań prawnych, które nakazywałyby odpowiednie stosowanie przy wymierzaniu kar na podstawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, przepisów ustawy – Prawo energetyczne. Tym samym Prezes URE obowiązany był do stosowania w tym zakresie przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.”.

Kompetencje Prezesa ARR w zakresie monitorowania i egzekwowania obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy, rolnicy wytwarzający biopaliwa ciekłe na własny użytek, są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, Prezesowi ARR, sprawozdań rocznych zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- 1) surowców użytych do wytworzenia biopaliw ciekłych,
- 2) biopaliw ciekłych wytworzonych i zużytych na własny użytek.

W myśl art. 31 ust. 2 ustawy, Prezes ARR na podstawie danych zawartych w rejestrze rolników oraz sprawozdań rocznych, o których mowa w ust. 1, sporządza zbiorczy raport roczny zawierający:

- 1) wykaz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek,
- 2) informacje o ilości i rodzajach:
 - a) surowców użytych przez rolników do wytworzenia biopaliw ciekłych na własny użytek;
 - b) biopaliw ciekłych wytworzonych i zużytych przez rolników na własny użytek.

Zbiorczy raport roczny, o którym mowa powyżej, Prezes Agencji Rynku Rolnego przekazuje ministrom właściwym do spraw: finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, do 15 marca następnego roku (art. 31 ust. 3 ustawy). Raport ten, podobnie jak zbiorcze raporty kwartalne Prezesa URE, o których mowa w art. 30 ust. 4 ustawy, stanowi podstawę dla sporządzenia i przedstawienia przez Ministra Gospodarki, Radzie Ministrów, corocznych raportów dla Komisji Europejskiej, dotyczących realizacji zobowiązań Polski wynikających z przepisów dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych.

W myśl art. 33 ust. 1 pkt 9 lit. e ustawy, niezłożenie przez rolnika wytwarzającego biopaliwa ciekłe na własny użytek w terminie sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 31 ust. 1, lub podanie w tym sprawozdaniu nieprawdziwych danych, podlega karze pieniężnej, wymierzonej w drodze decyzji administracyjnej przez Prezesa ARR (art. 33 ust. 9 pkt 1 ustawy). Wysokość tej kary wynosi 1 000 zł (art. 33 ust. 6 ustawy).

Obowiązki sprawozdawcze Ministra Gospodarki

Art. 32 ust. 1 ustawy stanowi, iż minister właściwy do spraw gospodarki, na podstawie analiz, zbiorczych raportów kwartalnych Prezesa URE, o których mowa w art. 30 ust. 4, zbiorczego raportu rocznego Prezesa ARR, o którym mowa w art. 31 ust. 2, oraz informacji przekazanych przez ministrów właściwych

do spraw: finansów publicznych, nauki, rozwoju regionalnego, rynków rolnych, środowiska i transportu, sporządza corocznie i przedstawia Radzie Ministrów raport dla Komisji Europejskiej zawierający w szczególności informacje dotyczące:

- 1) działań podjętych dla promocji użycia biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych w transporcie,
- 2) środków krajowych przeznaczonych na produkcję biomasy do wykorzystania energetycznego innego niż transport,
- 3) ilości i rodzajów:
 - a) paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych do obrotu;
 - b) biopaliw ciekłych wytworzonych przez rolników na własny użytek,
- 4) realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego – i przekazuje go Komisji Europejskiej do 30 czerwca następnego roku po upływie roku, którego dotyczy.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, raport, o którym mowa w ust. 1, do 30 czerwca następnego roku po upływie roku, którego dotyczy⁵⁷⁾.

Wieloletni program promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008-2014

W art. 37 ustawy została zawarta regulacja, w myśl której Rada Ministrów przyjmie *wieloletni program promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008-2014*, który w szczególności będzie uwzględniał:

- 1) wieloletnie zwolnienia i obniżki stawek podatku akcyzowego dla biokomponentów, biopaliw lub innych paliw odnawialnych,
- 2) wsparcie finansowe, ze środków publicznych, w tym środków funduszy Unii Europejskiej w ramach Narodowej Strategii Spójności, na wsparcie finansowe inwestycji w zakresie wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych,
- 3) wsparcie dla transportu publicznego działającego w aglomeracjach miejskich, w uzdrowiskach, na obszarach chroniących środowisko naturalne, wykorzystującego biopaliwa ciekłe lub inne paliwa odnawialne w ilości co najmniej dwukrotnie wyższej od celów określonych w Narodowym Celu Wskaźnikowym,
- 4) wsparcie badań związanych z opracowywaniem nowych rodzajów biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych, związanych z tym nowych rozwiązań konstrukcyjnych, jak też wdrożeń eksploatacyjnych,

⁵⁷⁾ P. Dr. obwieszczenie Ministra Gospodarki z 12 listopada 2008 r. w sprawie ogłoszenia raportu dla Komisji Europejskiej dotyczącego wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych za 2007 r. (M. P. Nr 89, poz. 778).

- 5) wsparcie programów edukacyjnych promujących szerokie wykorzystanie biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych.

Zagadnienia dotyczące szeroko rozumianego wsparcia rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych zostały zawarte w przyjętym przez Radę Ministrów 24 lipca 2007 r., uchwałą nr 134/2007, dokumencie: *Wieloletni program promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008-2014*⁵⁸⁾, który przewiduje w szczególności:

- 1) wsparcie dla produkcji biokomponentów w zakresie systemu podatkowego (podatku akcyzowego i podatku dochodowego od osób prawnych) i opłaty paliwowej,
- 2) wsparcie dla upraw roślin energetycznych stanowiących surowiec do produkcji biokomponentów,
- 3) wsparcie finansowe inwestycji w zakresie wytwarzania biokomponentów i biopaliw ciekłych z funduszy Unii Europejskiej oraz krajowych środków publicznych, poprzez wsparcie dla inwestycji w zakresie produkcji biokomponentów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”, wsparcie dla inwestycji w zakresie produkcji biokomponentów w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013⁵⁹⁾ oraz wsparcie dla inwestycji w zakresie produkcji biokomponentów i biopaliw w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”⁶⁰⁾.

⁵⁸⁾ M. P. z 2007 r. Nr 53, poz. 607.

⁵⁹⁾ Por. obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 12 października 2007 r. w sprawie Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (zał. do M. P. Nr 94, poz. 1035).

⁶⁰⁾ Należy wspomnieć w tym miejscu o:

- rozporządzeniu Ministra Środowiska z 16 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej na przedsięwzięcia będące inwestycjami związanymi z odnawialnymi źródłami energii (Dz. U. Nr 14, poz. 89), które określa warunki udzielania pomocy publicznej przeznaczonej na przedsięwzięcia z zakresu ochrony środowiska będące inwestycjami związanymi z odnawialnymi źródłami energii, w tym w zakresie dotyczącym inwestycji polegających na budowie lub przebudowie instalacji do wytwarzania m.in. biopaliw ciekłych (§ 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia) oraz instalacji do wytwarzania biokomponentów stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych (§ 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia),
- rozporządzeniu Rady Ministrów z 22 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia programu pomocowego w zakresie regionalnej pomocy publicznej na niektóre inwestycje w ochronie środowiska (Dz. U. Nr 246, poz. 1795 z późn. zm.), które w § 2 ust. 4 pkt 23 i 37 przewiduje możliwość udzielania pomocy publicznej w zakresie takich inwestycji, jak: budowa, rozbudowa lub przebudowa instalacji służących produkcji biopaliw, biokomponentów lub innych paliw odnawialnych oraz budowa linii technologicznych służących do produkcji urządzeń przetwarzających energię odnawialnych źródeł w energię elektryczną, cieplną lub produkujących biopaliwa.

Warto wspomnieć także o przewidzianych w programie działaniach mających na celu zwiększenie popytu na biopaliwa ciekłe poprzez utworzenie stref dla ekologicznego transportu publicznego w aglomeracjach miejskich, uzdrowiskach, czy terenach chroniących przyrodę (np. parki narodowe, rezerваты przyrody czy parki krajobrazowe). Działania te przewidują także zwolnienia z opłat za parkowanie dla pojazdów zasilanych biopaliwami, zwolnienia z opłat za korzystanie ze środowiska dla podmiotów stosujących biopaliwa ciekłe, oraz rozwiązania w sferze zamówień publicznych poprzez preferencje w zakupie pojazdów i maszyn wyposażonych w silniki przystosowane do spalania biopaliw ciekłych a także nałożenie obowiązków dla administracji rządowej w zakresie stosowania biopaliw ciekłych.

Program przewiduje także położenie nacisku na wspomaganie działalności naukowo-badawczej w zakresie biopaliw ciekłych oraz na bardzo istotną działalność informacyjno-edukacyjną w zakresie biopaliw ciekłych.

Podsumowanie

Treść powołanych wyżej regulacji prawnych budzi niejednokrotnie wiele wątpliwości, przede wszystkim ze strony przedsiębiorców, co w praktyce funkcjonowania URE przejawia się w prowadzeniu korespondencji oraz odbywaniu spotkań z zainteresowanymi podmiotami. Celem podejmowania tych działań jest analiza ewentualnych problemów pojawiających się w związku z realizacją przepisów prawa dotyczących omówionych w artykule zagadnień. Bez wątpienia szereg z występujących nadal wątpliwości interpretacyjnych zostanie zweryfikowanych w praktyce stosowania prawa, zarówno przez kompetentne organy, jak i działalność orzecznictwa sądów.

*Autor jest pracownikiem
Departamentu Przedsiębiorstw Energetycznych URE*

Po złożeniu powyższego tekstu ukazało się rozporządzenie Ministra Gospodarki z 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 18, poz. 98), rozszerzające listę biopaliw ciekłych, które mogą być wprowadzone do obrotu.

Tekst tego rozporządzenia został opublikowany na stronach 33-36 niniejszego Biuletynu.

USTAWA

z dnia 21 listopada 2008 r.

o służbie cywilnej¹⁾(Dz. U. z 23.12.2008 r. Nr 227, poz. 1505)
(fragment)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. W celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa ustanawia się służbę cywilną oraz określa zasady dostępu do tej służby, zasady jej organizacji, funkcjonowania i rozwoju.

(...)

Art. 155. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.³¹⁾) w art. 21:

- 1) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Prezesa URE powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa URE.”;
- 2) po ust. 2a dodaje się ust. 2b-2k w brzmieniu:
„2b. Stanowisko Prezesa URE może zajmować osoba, która:
- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
 - 2) jest obywatelem polskim;
 - 3) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 5) posiada kompetencje kierownicze;
 - 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
 - 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Prezesa URE.

- 2c. Informację o naborze na stanowisko Prezesa URE ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Ogłoszenie powinno zawierać:
- 1) nazwę i adres urzędu;
 - 2) określenie stanowiska;
 - 3) wymagania związane ze stanowiskiem wynikające z przepisów prawa;
 - 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
 - 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
 - 6) termin i miejsce składania dokumentów;
 - 7) informację o metodach i technikach naboru.
- 2d. Termin, o którym mowa w ust. 2c pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia opublikowania ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.
- 2e. Nabór na stanowisko Prezesa URE przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.
- 2f. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 2e, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.
- 2g. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 2f, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.
- 2h. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.
- 2i. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się (...) ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (...).

³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1112.

- 1) nazwę i adres urzędu;
 - 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
 - 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
 - 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
 - 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
 - 6) skład zespołu.
- 2j. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Informacja o wyniku naboru zawiera:
- 1) nazwę i adres urzędu;
 - 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
 - 3) imiona, nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłonieniu kandydata.
- 2k. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.”;
- 3) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Wiceprezesa URE powołuje minister właściwy do spraw gospodarki, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Prezesa URE. Minister właściwy do spraw gospodarki odwołuje wiceprezesa URE.”;

- 4) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:
- „5a. Zespół przeprowadzający nabór na stanowisko, o którym mowa w ust. 5, powołuje Prezes URE.
- 5b. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowisko, o którym mowa w ust. 5, stosuje się odpowiednio ust. 2b-2k.”.

(...)

Rozdział 12

Przepisy końcowe

Art. 214. Traci moc ustawa z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1217, z późn. zm.⁶¹⁾).

Art. 215. Traci moc ustawa z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218, z późn. zm.⁶²⁾), z wyjątkiem art. 6 ust. 1, art. 19-22, art. 24 i art. 26-28, które tracą moc z dniem 31 grudnia 2009 r.

Art. 216. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 7 ust. 1, art. 40-43, art. 45, art. 47-49, art. 160 i art. 186 pkt 2-6, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2010 r.

⁶¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 249, poz. 1832, z 2007 r. Nr 17, poz. 96, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660, Nr 123, poz. 847 i Nr 176, poz. 1242 oraz z 2008 r. Nr 98, poz. 634.

⁶²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 218, poz. 1592 i Nr 249, poz. 1832, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 123, poz. 847 i Nr 176, poz. 1242 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976.

USTAWA

z dnia 6 grudnia 2008 r.

o podatku akcyzowym¹⁾(Dz. U. z 12.01.2009 r. Nr 3, poz. 11)
(fragment)

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa opodatkowanie podatkiem akcyzowym, zwanym dalej „akcyzą”, wyrobów

akcyzowych oraz samochodów osobowych, organizację obrotu wyrobami akcyzowymi, a także oznaczanie znakami akcyzy.

2. Akcyza stanowi dochód budżetu państwa.

(...)

Art. 144. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625,

¹⁾ (...) Niniejszą ustawą zmienia się (...) ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (...).

z późn. zm.²¹⁾) w art. 41 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

- „2) cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub jego wygaśnięcia, jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyskał nowego zezwolenia, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych – w odniesieniu do działalności objętej tym zezwoleniem;”.

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52,

(...)

Rozdział 3

Przepisy końcowe

Art. 168. Traci moc ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257 i Nr 68, poz. 623, z 2005 r. Nr 160, poz. 1341, z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, z 2007 r. Nr 99, poz. 666 oraz z 2008 r. Nr 118, poz. 745 i Nr 145, poz. 915).

Art. 169. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 2009 r.

poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia 9 grudnia 2008 r.

w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych²⁾

(Dz. U. z 16.12.2008 r. Nr 221, poz. 1441)

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wymagania jakościowe dla paliw ciekłych:

- 1) benzyn silnikowych stosowanych w pojazdach wyposażonych w silniki z zapłonem iskrowym, oznaczonych kodami CN 2710 11 45 oraz 2710 11 49, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;

- 2) oleju napędowego stosowanego w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach, wyposażonych w silniki z zapłonem samoczynnym, oznaczonego kodem CN 2710 19 41, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. Nr 216, poz. 1825 oraz z 2006 r. Nr 167, poz. 1185).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia wdrażają postanowienia art. 3 i 4 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz. Urz. WE L 350 z 28.12.1998, str. 58, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 23, str. 182, z późn. zm.).

Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu 30 lipca 2008 r., pod numerem 2008/0332/PL,

zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża postanowienia dyrektywy 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).

**WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA BENZYN SILNIKOWYCH STOSOWANYCH W POJAZDACH
WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM ISKROWYM**

Parametr	Jednostka	Zakresy ¹⁾						
		minimum			maksimum			
Badawcza liczba oktanowa, RON ²⁾ :								
– benzyna bezołowiowa 95			95,0				–	
– benzyna bezołowiowa 98			98,0				–	
Motorowa liczba oktanowa, MON ²⁾ :								
– benzyna bezołowiowa 95			85,0				–	
– benzyna bezołowiowa 98			88,0				–	
Zawartość ołowiu	mg/l		–				5	
Gęstość (w temperaturze 15°C)	kg/m ³		720				775	
Zawartość siarki	mg/kg		–				50 ³⁾ 10 ⁴⁾	
Okres indukcyjny	minuty		360				–	
Zawartość żywic obecnych (po przemyciu rozpuszczalnikiem)	mg/100 ml		–				5	
Badanie działania korodującego na miedź (3 h w temperaturze 50°C)	klasa korozji				klasa 1			
Wygląd					jasna i przezroczysta			
Zawartość węglowodorów typu:								
– olefinowego	% (V/V)		–				18,0	
– aromatycznego	% (V/V)		–				35,0	
Zawartość benzenu	% (V/V)		–				1,0	
Zawartość tlenu	% (m/m)		–				2,7	
Zawartość związków organicznych zawierających tlen								
– metanol, wymagany stabilizator	% (V/V)		–				3	
– etanol, stabilizator może być potrzebny	% (V/V)		–				5	
– alkohol izopropylowy	% (V/V)		–				10	
– alkohol <i>tert</i> -butylowy	% (V/V)		–				7	
– alkohol izobutyłowy	% (V/V)		–				10	
– etery (z 5 lub więcej atomami węgla)	% (V/V)		–				15	
– inne związki organiczne zawierające tlen ⁵⁾	% (V/V)		–				10	
Prężność par, VP	kPa		45,0 ⁶⁾	45,0 ⁷⁾	60,0 ⁸⁾	60,0 ⁶⁾	90,0 ⁷⁾	90,0 ⁸⁾
Destylacja:								
– do temperatury 70°C odparowuje	% (V/V)		20,0 ⁶⁾	20,0 ⁷⁾	22,0 ⁸⁾	48,0 ⁶⁾	50,0 ⁷⁾	50,0 ⁸⁾
– do temperatury 100°C odparowuje	% (V/V)			46,0			71,0	
– do temperatury 150°C odparowuje	% (V/V)			75,0			–	
Temperatura końca destylacji	°C			–			210	
Pozostałość po destylacji	% (V/V)			–			2	
Indeks lotności, VLI				–			1150 ⁷⁾	

1) Wartości podane w specyfikacji są „wartościami rzeczywistymi”. Dla ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy PN-EN ISO 4259, przy czym przy określaniu wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną dodatnią różnicę 2R (gdzie R oznacza odtwarzalność). Wyniki poszczególnych pomiarów należy interpretować zgodnie z kryteriami podanymi w normie PN-EN ISO 4259.

2) Wartość ostateczną RON i MON oblicza się poprzez odjęcie współczynnika korekcyjnego $k=0,2$ od wyniku oznaczenia MON i RON odpowiednią metodą.

3) Do dnia 31 grudnia 2008 r.

4) Od dnia 1 stycznia 2009 r.

5) Inne alkohole z jedną grupą hydroksylową oraz etery o temperaturze końca wrzenia nie wyższej niż 210°C.

6) Dla okresu letniego trwającego od dnia 1 maja do dnia 30 września.

7) Dla okresu przejściowego trwającego od dnia 1 marca do dnia 30 kwietnia oraz od dnia 1 października do dnia 31 października.

8) Dla okresu zimowego trwającego od dnia 1 listopada do końca lutego.

**WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA OLEJU NAPĘDOWEGO STOSOWANEGO W POJAZDACH,
CIĄGNIKACH ROLNICZYCH, A TAKŻE MASZYNACH NIEPORUSZAJĄCYCH SIĘ PO DROGACH,
WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM SAMOCZYNNYM**

Parametr	Jednostka	Olej napędowy „standardowy”		Olej napędowy „o polepszonych właściwościach niskotemperaturowych”	
		zakresy ¹⁾		zakresy ¹⁾	
		minimum	maksimum	minimum	maksimum
Liczba cetanowa		51,0	–	51,0	–
Indeks cetanowy		46,0	–	46,0	–
Gęstość w temperaturze 15°C	kg/m ³	820	845	800	840
Zawartość wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych	% (m/m)	–	11	–	11
Zawartość siarki	mg/kg	–	50 ²⁾ 10 ³⁾	–	50 ²⁾ 10 ³⁾
Temperatura zapłonu	°C	powyżej 55	–	powyżej 55	–
Pozostałość po koksowaniu ⁴⁾ (z 10 % pozostałości destylacyjnej)	% (m/m)	–	0,30	–	0,30
Pozostałość po spoieleniu	% (m/m)	–	0,01	–	0,01
Zawartość wody	mg/kg	–	200	–	200
Zawartość zanieczyszczeń	mg/kg	–	24	–	24
Badanie działania korodującego na miedź (3 h w temperaturze 50°C)	klasa	klasa 1		klasa 1	
Odporność na utlenianie	g/m ³	–	25	–	25
Smarność, skorygowana średnica śladu zużycia (WS 1,4) w temperaturze 60°C	μm	–	460	–	460
Lepkość w temperaturze 40°C	mm ² /s	2,00	4,50	1,50	4,00
Skład frakcyjny ⁵⁾ :					
– do 250°C destyluje	% (V/V)	–	< 65	–	–
– do 350°C destyluje	% (V/V)	85	–	–	–
– 95 % (V/V) destyluje do temperatury	°C	–	360	–	–
– do 180°C destyluje	% (V/V)	–	–	–	10
– do 340°C destyluje	% (V/V)	–	–	95	–
Zawartość estru metylowego kwasów tłuszczowych (FAME)	% (V/V)	–	5	–	5
Temperatura zablokowania zimnego filtra, CFPP	°C	–	0 ⁶⁾ –10 ⁷⁾ –20 ⁷⁾	–	–32
Temperatura mętnienia	°C	–	–	–	–22

1) Wartości podane w specyfikacji są „wartościami rzeczywistymi”. Dla ustalenia ich wartości dopuszczalnych zastosowano warunki normy PN-EN ISO 4259, przy czym przy określaniu wartości minimalnej wzięto pod uwagę minimalną dodatnią różnicę 2R (gdzie R oznacza odtwarzalność). Wyniki poszczególnych pomiarów należy interpretować zgodnie z kryteriami podanymi w normie PN-EN ISO 4259.

2) Do dnia 31 grudnia 2008 r.

3) Od dnia 1 stycznia 2009 r.

4) Graniczna wartość pozostałości po koksowaniu jest określona dla produktu przed dodaniem do niego dodatku podwyższającego liczbę cetanową, jeżeli jest on używany. Jeśli w finalnym handlowym paliwie graniczna wartość jest przekroczona, należy sprawdzić obecność dodatków zawierających azotany. Jeżeli obecność dodatku podwyższa-

jącego liczbę cetanową zostanie stwierdzona, graniczna wartość pozostałości po koksowaniu nie jest wiążąca. Zastosowanie dodatków nie zwalnia producenta paliwa od konieczności dotrzymania wymaganej wartości maksimum 0,30% (m/m) pozostałości po koksowaniu przed dodaniem dodatków.

5) Wymagania dotyczące objętości destylatu do 250°C i do 350°C dla olejów napędowych są zgodne ze Wspólną Taryfą Celną UE.

6) Dla okresu letniego trwającego od dnia 16 kwietnia do dnia 30 września.

7) Dla okresu przejściowego trwającego od dnia 1 marca do dnia 15 kwietnia oraz od dnia 1 października do dnia 15 listopada.

8) Dla okresu zimowego trwającego od dnia 16 listopada do końca lutego.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia 22 stycznia 2009 r.

w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych²⁾

(Dz. U. z 4.02.2009 r. Nr 18, poz. 98)

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wymagania jakościowe dla biopaliw ciekłych:

- 1) estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo, stosowanego w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach, wyposażonych w silniki z zapłonem samoczynnym przystosowane do spalania tego biopaliwa ciekłego, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) oleju napędowego zawierającego 20% estru metylowego, stosowanego w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających

się po drogach, wyposażonych w silniki z zapłonem samoczynnym przystosowane do spalania tego biopaliwa ciekłego, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;

- 3) benzyn silnikowych zawierających od 70% do 85% bioetanolu, stosowanych w pojazdach wyposażonych w silniki z zapłonem iskrowym przystosowane do spalania tego biopaliwa ciekłego, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 2. Wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych określonych w rozporządzeniu nie stosuje się do biopaliw ciekłych, o których mowa w § 1, wyprodukowanych lub wprowadzonych do obrotu w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, w Turcji albo wyprodukowanych w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tych państwach, pod warunkiem że przepisy te zapewniają ochronę zdrowia oraz życia ludzi i zwierząt, środowiska, a także interesu konsumentów w stopniu odpowiadającym przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 8 września 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 166, poz. 1182).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu 12 września 2008 r., pod numerem 2008/0383/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża postanowienia dyrektywy 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).

**WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA ESTRU METYLOWEGO STANOWIĄCEGO SAMOISTNE PALIWO,
STOSOWANEGO W POJAZDACH, CIĄGNIKACH ROLNICZYCH, A TAKŻE MASZYNACH
NIEPORUSZAJĄCYCH SIĘ PO DRÓGACH, WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM SAMOCZYNNYM
PRZYSTOSOWANE DO SPALANIA TEGO BIOPALIWA CIEKŁEGO**

Właściwość ¹⁾	Jednostka	Zakresy	
		minimum	maksimum
Zawartość estru metylowego kwasów tłuszczowych (FAME) ¹⁾	% (m/m)	96,5	–
Gęstość w temperaturze 15°C	kg/m ³	860	900
Lepkość w temperaturze 40°C ²⁾	mm ² /s	3,50	5,00
Temperatura zapłonu	°C	101	–
Zawartość siarki	mg/kg	–	10,0
Pozostałość po koksowaniu (z 10% pozostałości destylacyjnej) ^{3) 4)}	% (m/m)	–	0,30
Liczba cetanowa		51,0	–
Zawartość popiołu siarczanowego	% (m/m)	–	0,02
Zawartość wody	mg/kg	–	500
Zawartość zanieczyszczeń stałych	mg/kg	–	24
Badanie działania korodującego na miedzi (3 h w temperaturze 50°C)	stopień korozji	stopień korozji 1	
Stabilność oksydacyjna w temperaturze 110°C	h	6,0	–
Liczba kwasowa	mg KOH/g	–	0,50
Liczba jodowa	g jodu/100g	–	120
Zawartość estru metylowego kwasu linolenowego	% (m/m)	–	12,0
Zawartość estrów metylowych kwasów polienowych (zawierających nie mniej niż cztery wiązania podwójne)	% (m/m)	–	1
Zawartość metanolu	% (m/m)	–	0,20
Zawartość monoacylogliceroli	% (m/m)	–	0,80
Zawartość diacylogliceroli	% (m/m)	–	0,20
Zawartość triacylogliceroli	% (m/m)	–	0,20
Zawartość wolnego glicerolu	% (m/m)	–	0,02
Zawartość ogólnego glicerolu	% (m/m)	–	0,25
Zawartość metali grupy I (Na + K)	mg/kg	–	5,0
Zawartość metali grupy II (Ca + Mg)	mg/kg	–	5,0
Zawartość fosforu	mg/kg	–	4,0
Temperatura zablokowania zimnego filtra (CFPP)	°C	–	0 ⁵⁾ -10 ⁶⁾ -20 ⁷⁾

1) Dopuszcza się także stosowanie barwników i znaczników oraz dodatków uszlachetniających w celu polepszenia właściwości eksploatacyjnych. Aby zapobiec pogarszaniu się dynamiki pojazdu i zapewnić stabilną pracę układu oczyszczania spalin, zaleca się stosowanie odpowiedniej ilości właściwych dodatków do paliw. Można stosować również inne środki techniczne powodujące takie same skutki. Zaleca się, aby natychmiast po wyprodukowaniu estru dodawać środki stabilizujące w celu poprawy jego stabilności w długim okresie.

2) Jeżeli CFPP jest nie wyższa niż -20°C, lepkość oznaczona w temperaturze -20°C nie powinna być wyższa niż 48 mm²/s.

3) Graniczna wartość pozostałości po koksowaniu jest określana dla produktu przed dodaniem do niego dodatku podwyższającego liczbę cetanową, jeżeli jest on używany. Jeżeli w finalnym, handlowym paliwie graniczna wartość

jest przekroczona, należy sprawdzić wg PN-EN ISO 13759 obecność dodatków zawierających azotany. Jeżeli obecność dodatku podwyższającego liczbę cetanową zostanie w ten sposób stwierdzona, graniczna wartość pozostałości po koksowaniu nie jest wiążąca. Zastosowanie dodatków nie zwalnia producenta paliwa od konieczności dotrzymania wymaganej wartości maksimum 0,30% (m/m) pozostałości po koksowaniu przed dodaniem dodatków.

4) W celu otrzymania 10% pozostałości po destylacji należy stosować metodę wg ASTM D 1160.

5) Dla okresu letniego trwającego od dnia 16 kwietnia do dnia 30 września.

6) Dla okresu przejściowego trwającego od dnia 1 marca do dnia 15 kwietnia oraz od dnia 1 października do dnia 15 listopada.

7) Dla okresu zimowego trwającego od dnia 16 listopada do końca lutego.

WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA OLEJU NAPĘDOWEGO ZAWIERAJĄCEGO 20% ESTRU METYLOWEGO, STOSOWANEGO W POJAZDACH, CIĄGNIKACH ROLNICZYCH, A TAKŻE MASZYNACH NIEPORUSZAJĄCYCH SIĘ PO DROGACH, WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM SAMOCZYNNYM PRZYSTOSOWANE DO SPALANIA TEGO BIOPALIWA CIEKŁEGO

Właściwość ¹⁾	Jednostka	Zakresy			
		minimum	maksimum		
Zawartość estru metylowego kwasów tłuszczowych (FAME) ²⁾	% (V/V)	20 ± 1			
Gęstość w temperaturze 15°C	kg/m ³	820	860		
Zawartość wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych ³⁾		1)			
Lepkość w temperaturze 40°C	mm ² /s	2,00	4,50		
Temperatura zapłonu	°C	powyżej 55	-		
Zawartość siarki	mg/kg	-	10,0		
Pozostałość po koksowaniu (z 10% pozostałości destylacyjnej) ⁴⁾	% (m/m)	-	0,30		
Pozostałość po spopieleniu	% (m/m)	-	0,01		
Liczba cetanowa		51,0	-		
Indeks cetanowy		46,0	-		
Zawartość wody	mg/kg	-	300		
Zawartość zanieczyszczeń stałych	mg/kg	-	24		
Badanie działania korodującego na miedzi (3 h w temperaturze 50°C)	klasa	klasa 1			
Odporność na utlenianie	g/m ³	-	25		
Wygląd zewnętrzny		Klarowna ciecz bez wody i osadów			
Liczba kwasowa	mg KOH/g	-	0,2		
Smarność, skorygowana średnica śladu zużycia (WS 1,4) w temperaturze 60°C	µm	-	460		
Skład frakcyjny ^{5), 6)}					
- do 250°C destyluje	% (V/V)	-	< 65		
- do 350°C destyluje	% (V/V)	85			
- 95% (V/V) destyluje do temperatury	°C	-	360		
Temperatura zablokowania zimnego filtra (CFPP)	°C	-	0 ⁷⁾	-10 ⁸⁾	-20 ⁹⁾

1) Olej napędowy wykorzystywany do komponowania powinien spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200, z późn. zm.). Ester metylowy kwasów tłuszczowych wykorzystywany do komponowania powinien spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 6 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.).

2) Dopuszcza się także stosowanie dodatków uszlachetniających w celu polepszenia właściwości eksploatacyjnych. Aby zapobiec pogarszaniu się dynamiki pojazdu i zapewnić stabilną pracę układu oczyszczania spalin, zaleca się stosowanie odpowiedniej ilości właściwych dodatków do paliw. Można stosować również inne środki techniczne powodujące takie same skutki.

3) Zawartość wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych zdefiniowana jako całkowita zawartość węglowodorów aromatycznych pomniejszona o zawartość węglowodorów monoaromatycznych, oznaczona według normy PN-EN 12916.

4) Graniczna wartość pozostałości po koksowaniu jest określana dla produktu przed dodaniem do niego dodatku podwyższającego liczbę cetanową, jeżeli jest on używany. Jeżeli w finalnym, handlowym paliwie graniczna wartość jest przekroczona, należy sprawdzić wg PN-EN ISO 13759 obecność dodatków zawierających azotany. Jeżeli obecność dodatku podwyższającego liczbę cetanową zostanie w ten sposób stwierdzona, graniczna wartość pozostałości po koksowaniu nie jest wiążąca. Zastosowanie dodatków nie zwalnia producenta paliwa od konieczności dotrzymania wymaganej wartości maksimum 0,30% (m/m) pozostałości po koksowaniu przed dodaniem dodatków.

5) W celu obliczenia indeksu cetanowego, konieczne jest również oznaczenie temperatury oddestylowania 10%, 50% i 90% (V/V).

6) Wymagania dotyczące objętości destylatu do 250°C i do 350°C są określone zgodnie z Wspólną Taryfą Celną UE.

7) Dla okresu letniego trwającego od dnia 16 kwietnia do dnia 30 września.

8) Dla okresu przejściowego trwającego od dnia 1 marca do dnia 15 kwietnia oraz od dnia 1 października do dnia 15 listopada.

9) Dla okresu zimowego trwającego od dnia 16 listopada do końca lutego.

**WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA BENZYN SILNIKOWYCH ZAWIERAJĄCYCH OD 70% DO 85%
BIOETANOLU STOSOWANYCH W POJAZDACH WYPOSAŻONYCH W SILNIKI Z ZAPŁONEM ISKROWYM
PRZYSTOSOWANE DO SPALANIA TEGO BIOPALIWA CIEKŁEGO**

Właściwość	Jednostka	Zakresy	
		minimum	maksimum
Badawcza liczba oktanowa, RON:		95,0	–
Motorowa liczba oktanowa, MON:		85,0	–
Zawartość siarki	mg/kg	–	10
Okres indukcyjny	minuty	360	–
Zawartość żywic obecnych (po przemyciu rozpuszczalnikiem)	mg/100 ml	–	5
Wygląd w temperaturze otoczenia, która nie może być niższa niż 15°C		czysty i jasny, wolny od zawieszonych i wytrąconych zanieczyszczeń	
Zawartość alkoholi wyższych (C3 – C8)	% (V/V)	–	2,0
Zawartość metanolu	% (V/V)	–	1,0
Zawartość eterów (z 5 lub więcej atomami węgla)	% (V/V)	–	5,2
Zawartość fosforu	mg/l	niewykrywalny	
Zawartość wody	% (V/V)	–	0,3
Zawartość nieorganicznych chlorków	mg/l	–	1
pHe		6,5	9,0
Badanie działania korodującego na miedzi (3 h w temperaturze 50°C)	stopień korozji	stopień korozji 1	
Zawartość kwasów w przeliczeniu na kwas octowy	% (m/m) (mg/l)	–	0,005 (40)
Zawartość etanolu i alkoholi wyższych	% (V/V)	75 ¹⁾	70 ²⁾ 70 ³⁾
Zawartość benzyn silnikowych ^{4), 5)}	% (V/V)	14	22 ¹⁾ 30 ²⁾ 30 ³⁾
Prężność par	kPa	35,0 ¹⁾	50,0 ²⁾ 50,0 ³⁾ 60,0 ¹⁾ 100,0 ²⁾ 100,0 ³⁾
Temperatura końca destylacji	°C	–	210
Pozostałość po destylacji	% (V/V)	–	2

1) Dla okresu letniego trwającego od dnia 1 maja do dnia 30 września.

2) Dla okresu przejściowego trwającego od dnia 1 marca do dnia 30 kwietnia oraz od dnia 1 października do dnia 31 października.

3) Dla okresu zimowego trwającego od dnia 1 listopada do końca lutego.

4) Benzyny silnikowe wykorzystywane do komponowania powinny spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy

z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200, z późn. zm.). Bioetanol wykorzystywany do komponowania powinien spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 6 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.).

5) Zawartość benzyn silnikowych (w procentach) jest określana jako różnica 100 oraz sumy zawartości wody i alkoholi (w procentach).

ŚRODKI PRAWNE OCHRONY KONKURENCJI W SEKTORZE ENERGETYKI

dr Filip Elżanowski

Konsolidacja przedsiębiorstw przeprowadzona w sektorze energetyki jest wynikiem realizacji rządowego „Programu dla elektroenergetyki” przyjętego przez Radę Ministrów 28 marca 2006 r. Warunkiem jej przeprowadzenia było wydanie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezesa UOKiK) decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody na dokonanie konsolidacji pionowej przedsiębiorstw sektora energetycznego.

Obowiązująca wówczas ustawa z 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity – Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) w art. 19 ust. 2 przewidywała wyjątek w postaci możliwości wydania przez Prezesa UOKiK zgody na koncentrację, „w wyniku której konkurencja na rynku zostanie istotnie ograniczona, w szczególności przez powstanie lub umocnienie pozycji dominującej na rynku, w przypadku gdy odstąpienie od zakazu koncentracji jest uzasadnione, a w szczególności: 1) przyczyni się ona do rozwoju ekonomicznego lub postępu technicznego; 2) może ona wywrzeć pozytywny wpływ na gospodarkę narodową”. Na tej podstawie prawnej Prezes UOKiK wydał 22 grudnia 2006 r. decyzję w sprawie wyrażenia zgody na koncentrację polegającą na przejęciu przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne SA z siedzibą w Warszawie kontroli nad dziesięcioma przedsiębiorstwami energetycznymi (Nr DOK – 163/06).

Obowiązująca obecnie ustawa z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331) nie przyznaje praktycznie żadnych środków prawnych poszkodowanemu uczestnikowi rynku. Zdecydowana większość postępowań wszczynana jest przez Prezesa UOKiK z urzędu. Jedynie postępowanie antymonopolowe w sprawach koncentracji może zostać wszczęte na wniosek strony (art. 49 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Zgodnie z art. 82 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów: „Od decyzji Prezesa Urzędu stronie nie przysługują środki prawne wzruszenia decyzji przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego, dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji”. W związku z tym strona nie może skorzystać z żadnego ze środków prawnych zawartych w art. 145-160 ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity – Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071). Przywołane wyłączenie nie obej-

muje jednak szczególnego środka prawnego przewidzianego w art. 161 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 161 k.p.a. właściwemu ministrowi przysługuje kompetencja do uchylenia bądź dokonania zmiany każdej ostatecznej decyzji administracyjnej. Przesłanką zastosowania przywołanego przepisu jest brak możliwości usunięcia w inny sposób, niż poprzez wydanie decyzji uchylającej, stanu zagrażającego życiu lub zdrowiu ludzkiemu albo poważnym szkodom dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów państwa. Postępowanie takie minister wszczyna z urzędu, stąd w tym zakresie nie stosuje się wyłączenia z art. 82 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż dotyczy ono jedynie postępowań wszczynanych na wniosek strony.

Podkreślić należy, iż stan zagrożenia powinien być jedynie potencjalny, a nie rzeczywisty. Oznacza to, że właściwy minister uchyla bądź zmienia daną decyzję nie po zaistnieniu pierwszych niekorzystnych jej konsekwencji, lecz już w przypadku, kiedy takie skutki stają się prawdopodobne. Wykładnia ta jest szczególnie ważna w sytuacji, w jakiej znalazł się obecnie sektor energetyki. Podwyżki cen energii dla odbiorców przemysłowych wyniosły w 2009 r. średnio ponad 43%, a w porównaniu do 2008 r. mogą sięgnąć nawet 70%. Skonsolidowanie grup energetycznych sprawia, że cena ta nie jest efektem wolnej konkurencji między podmiotami rynku. Dla znacznej części odbiorców grupy taryfowej A, B i C cena energii elektrycznej stanowi około 20% kosztów produkcji. Drastyczne podwyżki spowodują znaczne podniesienie kosztów produkcji, co powoduje wzrost cen towarów. W efekcie bardzo niekorzystnie wpłynie to na inflację, co w obliczu światowego kryzysu gospodarczego jest niezwykle groźne. Odbiorcy przemysłowi już zaczęli podejmować takie kroki, jak ograniczanie produkcji, obniżka płac lub redukcja zatrudnienia. Należy więc rozważyć, czy tak dramatyczna sytuacja przemysłu nie stanowi spełnienia przesłanki prawdopodobieństwa zaistnienia poważnej szkody dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów państwa.

Najbardziej problematyczną kwestią związaną ze zmianą lub uchyleniem decyzji administracyjnej przez ministra jest odszkodowanie. Przywołany przepis Kodeksu postępowania administracyjnego przyznaje stronie, która poniosła szkodę na skutek uchy-

lenia lub zmiany decyzji, prawo do odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę (*damnum emergens*). Zastosowanie w obecnej sytuacji faktycznej art. 161 k.p.a przez Prezesa UOKiK wydaje się zatem wysoce ryzykowne z uwagi na konsekwencje odszkodowawcze oraz stabilność sektora energetycznego.

Jednym z podstawowych środków ochrony podmiotów zagrożonych sytuacją wytworzoną na rynku jest wszczęcie przez Prezesa UOKiK postępowania o nadużywanie pozycji dominującej na podstawie art. 49 w związku z art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest to jednak bardzo skomplikowane postępowanie, głównie ze względu na materiał dowodowy, który stanowi zwykle tajemnicę przedsiębiorstwa i musi zostać wydobyty przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z koncernu energetycznego nadużywającego pozycji dominującej. Katalog ustawowych przesłanek zawartych w art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ma charakter przykładowy i wskazuje, że nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na:

- 1) bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów;
- 2) ograniczeniu produkcji, zbytu lub postępu technicznego ze szkodą dla kontrahentów lub konsumentów;
- 3) stosowaniu w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów, stwarzających tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji;
- 4) uzależnianiu zawarcia umowy od przyjęcia lub spełnienia przez drugą stronę innego świadczenia, niemającego rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy;
- 5) przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji;
- 6) narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści;

7) podziale rynku według kryteriów terytorialnych, asortymentowych lub podmiotowych.

W świetle obecnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postępowanie w sprawie nadużywania pozycji dominującej przez Prezesa UOKiK wszczyna z urzędu. Jedynym wyjściem dla uczestnika rynku poszkodowanego wskutek nadużywania pozycji dominującej przez skonsolidowane przedsiębiorstwo jest złożenie do Prezesa UOKiK wniosku o stwierdzenie nadużywania pozycji dominującej w trybie działu VIII k.p.a., tj. „Skargi i wnioski”. Nie gwarantuje to oczywiście wszczęcia postępowania antymonopolowego przez Prezesa UOKiK.

Ponadto istnieje jeszcze jeden środek prawny mogący znaleźć zastosowanie w opisywanej sytuacji. Jest to sprawozdanie dotyczące nadużywania pozycji dominującej przez przedsiębiorstwa energetyczne i ich zachowań sprzecznych z zasadami konkurencji na rynku energii elektrycznej przewidziane w art. 15c ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jednolity – Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.). Sprawozdanie to opracowuje Prezes UOKiK we współpracy z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i przekazuje je corocznie do 31 lipca każdego roku Komisji Europejskiej.

Jeżeli informacje płynące ze strony odbiorców przemysłowych potwierdzą się, wówczas należałoby rozważyć zastosowanie opisanych powyżej środków prawnych w celu ochrony warunków konkurencji na rynku energii elektrycznej w Polsce.

dr Filip Elżanowski jest adiunktem na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Wspólnikiem Zarządzającym w Kancelarii Prawnej A. Horyńska & Wspólnicy Spółka Komandytowa



Zapraszamy na stronę internetową URE:

www.ure.gov.pl

oraz podajemy adres e-mail:

ure@ure.gov.pl

ROZWÓJ ENERGETYKI WIATROWEJ W UNII EUROPEJSKIEJ

dr inż. Tadeusz Leszczyński

Jak wynika z zachowanych dokumentów (Kodeks Hammurabiego z 1750 r. p.n.e.), najstarsze urządzenia wiatrowe budowane były już ponad 4 000 lat temu. Energia wiatru wykorzystywana była wówczas m.in. przez wiatraki i żaglowce. Przetwarzana przez wiatraki energia wiatru służyła np. do pompowania wody i nawadniania pól, bądź do mielenia zboża i przecierania ryżu. Przędowali w tym wówczas Hindusi i Persowie. W Europie najstarsze wzmianki o wiatrakach sięgają IX w. w Anglii i XI w. we Francji (na ziemiach Polskich w XIII w.).

Elektrownie wiatrowe należą do bezemisyjnych źródeł wytwarzania energii elektrycznej (tzw. czystych). Ich wykorzystanie umożliwia zmniejszenie negatywnego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko naturalne. Organizacje ekologiczne twierdzą jednak, że niewłaściwa lokalizacja elektrowni wiatrowych może negatywnie wpływać na stan środowiska, zwłaszcza na populację ptaków. Według niektórych ekologów ludzie nie powinni jeść ptaków, polować na nie, a nawet rozbudowywać infrastruktury energetycznej, gdyż ptaki mogą usiąść na linii wysokiego napięcia po wyczerpującym locie. Nadto niektóre ptaki mogą bać się widoku wiatraków i próbować zmienić siedlisko, co także nie podoba się ich miłośnikom, gdyż będą zmuszeni odbywać dłuższe wędrówki z lornetką, by obserwować swoich milusińskich. W związku z powyższym, niektórzy działacze ekologiczni uzurpują sobie prawo do oceniania typów użytkowanych turbin wiatrowych, ich liczby, zajmowanej powierzchni przez farmy wiatrowe, a nawet sposobu rozmieszczenia wiatraków na farmie. Generalnie stoją oni na stanowisku, że na terenach nie zamieszkałych przez ludzi nie powinno się budować farm wiatrowych, gdyż zwykle tamtędy przemieszczają się ptaki lub inne zwierzęta. Stąd elektrownie wiatrowe nie powinny być lokalizowane¹⁾:

- na obszarach użytkowanych intensywnie przez ptaki,
- w miejscach koncentracji występowania gatunków znanych ze swej kolizyjności (ptaki drapieżne, mewy, rybitwy, sowy, ptaki migrujące nocą i inne),

- w miejscach koncentracji ptaków blaskodziobych oraz siewkowych (unikających m.in. elektrowni wiatrowych, do zmiany środowiska włącznie),
- na obszarach wyjątkowo cennych dla awifauny lęgowej.

Aktualnie największe zainteresowanie energetyką wiatrową występuje w państwach Unii Europejskiej, Ameryki Północnej i w Australii. Europa jest światowym liderem w tej dziedzinie, a jej przewaga konkurencyjna jest olbrzymia. W 2007 r. europejska energetyka wiatrowa zanotowała 18% przyrost mocy, co stanowiło najlepszy wskaźnik wśród wszystkich technologii energetycznych. Sektor ten obejmował wówczas 40% wszystkich nowych instalacji generujących energię elektryczną, zainstalowanych w państwach Wspólnoty. Pod względem przyłączonych nowych mocy energetyka wiatrowa wyprzedza w Unii Europejskiej m.in. energetykę jądrową, biomasę i węgiel.

Polska energetyka wiatrowa rozwija się bardzo wolno i znacznie poniżej oczekiwań – wystarczy wspomnieć, że posiada możliwości produkcyjne energii elektrycznej 80-krotnie mniejsze niż energetyka niemiecka oraz 55-krotnie mniejsze niż hiszpańska. Choć dynamika rozwoju rynku jest bardzo wysoka, to nie pozwala nam konkurować nawet z europejskimi średniakami. Daleko nam jeszcze do dużo mniejszych krajów, jak np. Dania, Holandia, Austria, Grecja, Irlandia czy Belgia. Wczesna faza rozwoju sektora w Polsce oraz niewielka penetracja rynku przez elektrownie wiatrowe utrudniają wykorzystanie krajowych doświadczeń do przewidywania tempa dalszego wzrostu energetyki wiatrowej w Polsce. Niemniej w niniejszym artykule przedstawione zostały ograniczenia wynikające z możliwości lokalizacji elektrowni wiatrowych na obszarze Polski, a mające wpływ na potencjał sektora.

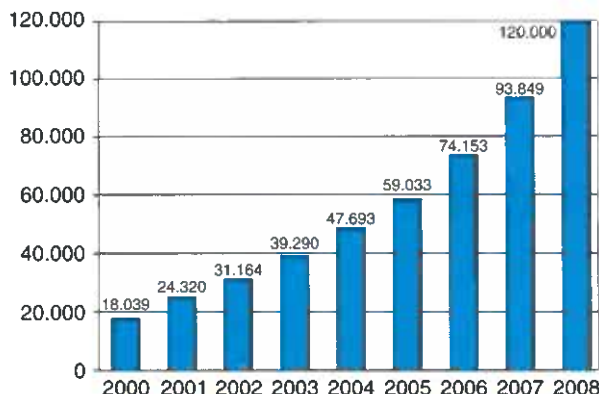
Budowa farm wiatrowych offshore jest aktualnie głównym kierunkiem rozwoju energetyki wiatrowej w Unii Europejskiej. Większość państw Wspólnoty posiada strategię rozwoju powyższego sektora na swoich wodach terytorialnych, gdyż ich wykorzystanie pozwala na uzyskanie wyższych produktywności, niż w przypadku budowy elektrowni na lądzie. W Polsce dotychczas brak jednak regulacji pozwalających na realizację tego typu projektów, a także brak zatwierdzonych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.

¹⁾ Wytyczne w zakresie oceny oddziaływania elektrowni wiatrowych na ptaki, Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej, Szczecin 2008, s. 9.

Światowe zainteresowanie energetyką wiatrową

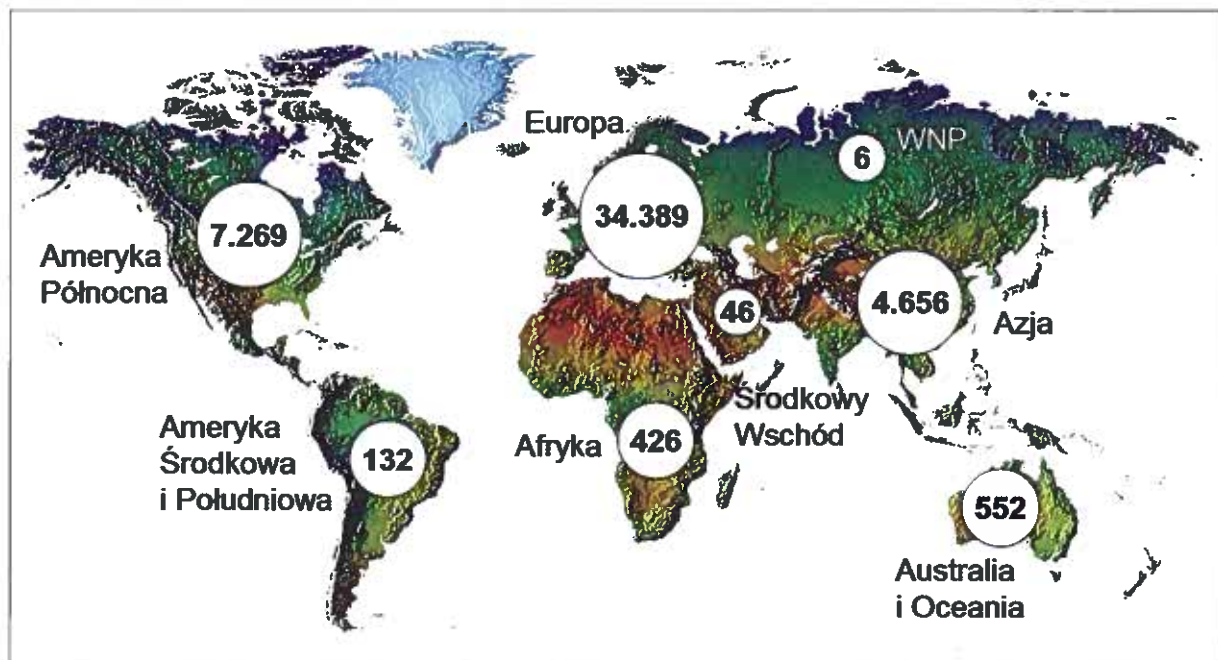
Do końca 2008 r. moc zainstalowana w elektrowniach wiatrowych przekroczyła 120 GW i zaspokajała ona 1,5% globalnego zapotrzebowania na energię elektryczną. Już 80 państw wykorzystywało w minionym roku siłę wiatru do produkcji energii. Największy w tym udział posiadały wówczas: Niemcy, USA, Hiszpania, Chiny i Indie. Na świecie można zaobserwować silny wzrost rynku energetyki wiatrowej, poza Europą (patrz poniżej), także w Ameryce Północnej, Azji i Australii (rys. 1). Ze względu na dotychczasowy brak precyzyjnych informacji o produkcji energii elektrycznej z wykorzystaniem elektrowni wiatrowych w 2008 r. zmuszeni jesteśmy bazować na danych za lata wcześniejsze.

W 2007 r. inwestycje w energetykę wiatrową wyniosły 50,2 mld USD i stanowiły 43% wydatków na rozwój tzw. czystych technologii energetycznych oraz dominowały wśród nakładów na odnawialne źródła energii. Zainstalowane zostały elektrownie wiatrowe o mocy łącznej bliskiej 20 GW, w czym największy udział miały USA, Chiny i Hiszpania.



Rysunek 2. Dynamika rozwoju energetyki wiatrowej na świecie w latach 2000-2008 [w MW] (Źródło: WWEA)

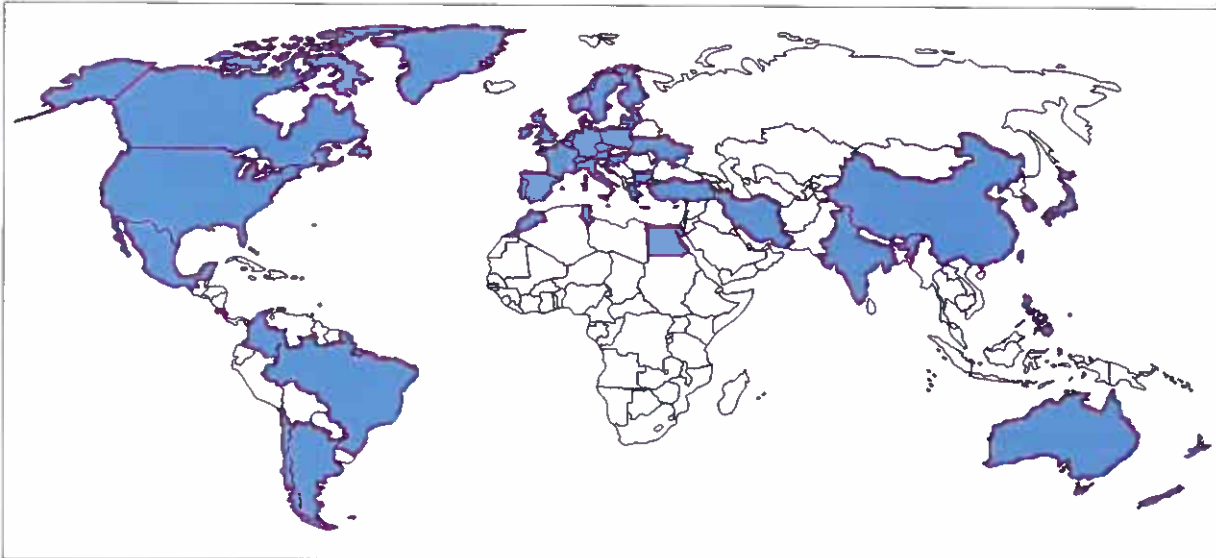
potrzebowania na energię elektryczną – w niektórych krajach udział energii wytwarzanej przez wiatraki przekraczał już wówczas nawet 40%. Liczba osób zatrudnionych w sektorze energetyki wiatrowej w 2007 r. wynosiła 350 000, co oznaczało wzrost o 50 000 w porównaniu z 2006 r. Bazując na dotychczasowych doświadczeniach World Wind Energy Association (WWEA) szacuje, że w 2010 r. moc zainstalowana



Rysunek 1. Moc elektryczna elektrowni wiatrowych na świecie w 2004 r. (Źródło: S. Gomuła, J. Zimny, T. Fiszer, Kierunki rozwoju energetyki wiatrowej w świecie, Europie i Polsce, AGH, Kraków 2005)

W 2007 r. moc nowo przyłączonych turbin wiatrowych na świecie wyniosła 19 696 MW. Oznaczało to wzrost w stosunku do roku poprzedniego o 26,6%, podczas gdy w 2006 r. wynosił on 25,6%. Tym samym całkowita moc zainstalowana w globalnej energetyce wiatrowej na początku 2008 r. wynosiła 93 849 MW (na koniec 2008 r. przekroczyła 120 MW – rys. 2). Elektrownie wiatrowe w 2007 r. pozwalały generować 200 TWh, co odpowiadało 1,3% światowego za-

w sektorze osiągnie 170 000 MW, zwraca wszakże uwagę, że w 2007 r. nie odnotowano jej wzrostu w ok. 40 krajach. Zdaniem autora powyższe szacunki, choć zostały dokonane przed okresem obecnego światowego kryzysu gospodarczego, są w pełni realne. Energetyka wiatrowa rozwija się głównie w pięciu ww. krajach, które odpowiadają za 75% mocy zainstalowanych w elektrowniach wiatrowych, zaś u nich sektor ten oparty jest na solidnych podstawach.



Rysunek 3. Państwa rozwijające energetykę wiatrową, w których w 2007 r. łączna moc elektrowni wiatrowych przekraczała 10 MW (Źródło: opracowanie własne)

Wiele państw na świecie, w tym członków Unii Europejskiej, nie zapewnia wystarczającego wsparcia dla energetyki wiatrowej (rys. 3). Główną przyczynę należy upatrywać w nierównych warunkach dostępu do sieci energetycznej oraz wolnej jej modernizacji i rozbudowie w tych krajach. Czynniki te nadal stanowią zagrożenie dla przyszłego rozwoju sektora w skali globalnej. Nie sposób nie dostrzec również systematycznie następującej i już znacznej konsolidacji branży, wskutek czego zmniejsza się liczba przedsiębiorstw oraz wzrasta ich wielkość.

Pomiędzy poziomem rozwoju rynku energetyki wiatrowej w poszczególnych krajach występują znaczne dysproporcje (tabela 1). Spośród 40 największych rynków w sektorze, 20 państw w 2007 r. odnotowało mniejszy przyrost mocy niż rok wcześniej. Największy wolumen przyrostu mocy odnotowano w USA – o 5 329 MW, co dotychczas w ciągu jednego roku nie miało miejsca w żadnym kraju na świecie. Natomiast największą roczną dynamikę

wzrostu odnotowano w Chinach, w których łączna moc zainstalowana w turbinach wiatrowych powiększyła się o 127,5%.

Unia Europejska po raz pierwszy w 2007 r. zainstalowała mniej niż połowę globalnego przyrostu mocy i jej udział w światowym rynku energetyki wiatrowej zmalał do 61% na koniec 2007 r., w porównaniu z 65,5% w 2006 r. Kolejne miejsca zajmują Ameryka Północna (20%, wzrost o 28,5%) oraz Azja (17%, wzrost o 26,6%). Po spadku rocznego przyrostu mocy w latach 1999-2004, od 2004 r. na świecie notuje się coraz wyższą dynamikę rozwoju energetyki wiatrowej (2004 – 21,4%, 2005 – 23,8%, 2006 – 25,6%, 2007 – 26,6%, 2008 – wg wstępnych szacunków ok. 27,7%).

Energetyka wiatrowa jest najszybciej rozwijającym się w USA działem energetyki – w 2007 r. odpowiadała za 35% wzrostu mocy wszystkich elektrowni. Zrealizowano wówczas 45 nowych projektów wiatrowych (o mocy powyżej 2 MW) w 18 stanach. Średnia moc wszystkich instalowanych turbin przekroczyła 1,65 MW. Największą farmę wiatrową w 2007 r., o mocy 735 MW, zbudowano w Teksasie. Obecne możliwości produkcji energii elektrycznej w elektrowniach wiatrowych sięgają 48 TWh rocznie, co pozwala zasilac 4.3 mln domów i eliminuje emisję 30 mln t CO₂ rocznie. Energetyka wiatrowa pokrywa 1% krajowego zapotrzebowania na energię elektryczną, przy czym w niektórych stanach (np. Minnesota i Iowa) prawie 7,5% konsumowanej energii elektrycznej pochodzi z elektrowni wiatrowych. Zgodnie z ogłoszoną w 2006 r. *Inicjatywą Zaawansowanej Energii* zadeklarowano w USA rozwój technologii czystej energii, w tym wiatrowej. Zgodnie z powyższą *Inicjatywą*, ma nastąpić szybki rozwój energetyki wiatrowej, tak by w 2030 r. 20% energii elektrycznej było produkowane przez farmy wiatrowe. Oznacza to, iż moc całkowita elektrowni wiatrowych, uwzględniając rosnące

Tabela 1. Moc elektrowni wiatrowych w wybranych krajach w 2007 r.

Kraj	[w MW]	Kraj	[w MW]
USA	16 819	Korea Płd.	191
Indie	7 850	Ukraina	89
Chiny	5 912	Meksyk	87
Kanada	1 846	Kostaryka	74
Japonia	1 538	Iran	67
Australia	817	Maroko	64
Norwegia	333	Argentyna	30
Nowa Zelandia	322	Filipiny	25
Brazylia	247	Jamajka	21
Turcja	207	Gwadelupa	21

Źródło: WWEA.

zapotrzebowanie na energię, będzie musiała wzrosnąć z obecnych 16,8 GW do ok. 300 GW. Stąd oczekuje się, że po ok. 10-letnim okresie przygotowawczym wzrost mocy energetyki wiatrowej będzie przekraczał 16 GW rocznie. Podczas gdy w 2007 r. 16 stanów posiadało możliwość generowania ponad 100 MW energii elektrycznej z wykorzystaniem elektrowni wiatrowych, to już w 2010 r. ma ich być 30. W 20 z nich mają być zbudowane farmy wiatrowe o mocy ponad 1 500 MW (nowa farma w zachodnim Teksasie ma mieć moc 4 000 MW). Profesjonalne projekty wiatrowe rozpoczęły w USA rywalizację o palnę pierwszeństwa z energetyką nuklearną oraz z projektami bazującymi na węglu. Także przemysł małych turbin wiatrowych o mocy do 100 kW odnotował w 2007 r. wzrost (o 20%). Sprzedano ponad 9 000 kpl., co przyniosło wzrost mocy całkowitej tej kategorii elektrowni wiatrowych o 9,7 MW – do 55 MW. Najważniejszy jest jednak rynek wielkich turbin, na którym dominują takie firmy jak: GE Wind (44% rynku w 2007 r.), Vestas (18%) i Siemens (16%). Turbina o największej dotychczas mocy 7,5 MW zainstalowana została przez amerykańską firmę Clipper w Blyth w Wielkiej Brytanii.

W Indiach energetyka odnawialna w 2007 r. posiadała moc produkcyjną 11,4 GW, z czego ponad 7,8 GW była to moc zainstalowana w energetyce wiatrowej. Plan na 2020 r. zakłada instalację 42 GW łącznej mocy w energetyce wiatrowej. Indyjski producent turbin wiatrowych Suzlon należy do pięciu największych tego typu przedsiębiorstw na świecie. Większość produkowanych w Indiach turbin jest obecnie eksportowanych.

Chiny są największym na świecie producentem energii ze źródeł odnawialnych, przy czym najwięcej energii produkują hydroelektrownie (145 GW w 2007 r.), a następnie elektrownie wiatrowe (5,9 GW). W 2007 r. uruchomione nowe elektrownie wiatrowe miały moc 3 522 MW, co dawało Chinom pod tym względem trzecie miejsce po USA i Hiszpanii. Na 2010 r. Chiny zakładały osiągnięcie 5 GW łącznego poziomu mocy w energetyce wiatrowej, cel ten został osiągnięty na 3 lata przed terminem. Do 2020 r. planowane jest uruchomienie nowych farm wiatrowych o mocy ok. 24 GW, tak by energetyka wiatrowa posiadała łączną moc zainstalowaną przekraczającą 30 GW i zaspokajała 9% zapotrzebowania kraju na energię.

Australia charakteryzuje się wiatrami o największych mocach na świecie, a także przykładaniem wielkiego znaczenia ochronie środowiska i walce ze zmianami klimatu. W 2007 r. odnotowano wzrost mocy zainstalowanej w elektrowniach wiatrowych jedynie o 7 MW (łącznie zainstalowana moc osiągnęła 824 MW, z czego 40% w Australii Południowej, 24% w Australii Zachodniej, 17% na Tasmanii, 16% w Wiktorii, 2% w Nowej Południowej Walii i 1% w Queenslandzie). Elektrownie wiatrowe wyprodukowały wówczas 2 526 TWh energii elektrycznej i zaspokoili w tym zakresie 1% zapo-

trzebowania krajowego. Do 2020 r. planowane jest osiągnięcie poziomu produkcji 45 000 TWh energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Za planami idą czyny, gdyż na koniec 2007 r.: realizowanych było 9 projektów budowy elektrowni wiatrowych o łącznej mocy 868 MW, zaś kolejne elektrownie o łącznej mocy ok. 9 000 MW znajdowały się na różnych etapach rozwoju i uzgodnień. Działania zmierzają do znacznego zmniejszenia udziału elektrowni węglowych w produkcji energii elektrycznej, których udział w 2007 r. wynosił w Australii 77%.

Brazylia w największym stopniu na świecie zaspokaja swoje potrzeby energetyczne energią ze źródeł odnawialnych, które w krajowym *energy mix* stanowią 45,8% oraz zapewniają 84% mocy dostępnej do produkcji energii, w czym dominują hydroelektrownie, dostarczające cztery piąte zużywanej w kraju energii elektrycznej. Wiatr jest drugim co do wielkości źródłem energii w Brazylii, które wg oceny Brazilian Wind Energy Center potencjalnie mogłoby dostarczać aż 143 GW energii elektrycznej rocznie. Jednak w 2007 r. jedynie 247 MW łącznej mocy posiadały wszystkie zainstalowane w tym kraju elektrownie wiatrowe.

Wiatr źródłem energii odnawialnej w Unii Europejskiej

Początki energetyki wiatrowej w Unii Europejskiej datuje się na koniec lat siedemdziesiątych XX w. Najważniejszym czynnikiem rozwoju sektora we Wspólnocie jest silne wsparcie na poziomie struktur unijnych oraz poszczególnych państw członkowskich. Zgodnie z zapisami dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych²⁾, jej celem jest wzrost udziału energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych do 21% w 2010 r., przy założeniu osiągnięcia wówczas 12% ich udziału w wytwarzaniu całej konsumowanej energii (straci moc 1 stycznia 2012 r.³⁾). Przyjmując ww. dyrektywę Parlament Europejski i Rada Europejska wychodziły z założenia, że wówczas w państwach Unii Europejskiej potencjał eksploatacyjny odnawialnych źródeł energii nie był w pełni wykorzystany, stąd uznano potrzebę ich wspierania za sprawę priorytetową. Podkreślano przy tym pozytywny wpływ odnawialnych źródeł energii na ochronę środowiska, trwały rozwój, stymulowanie lokalnego zatrudnienia, umacnianie

²⁾ W art. 2 lit. a dyrektywy zapisano: *termin „odnawialne źródła energii” oznacza odnawialne, niekopalne źródła energii (energia wiatru, słoneczna, geotermiczna, falowa, pływów, wodna, biomasy, gazu z odpadów, gazu z zakładów oczyszczania ścieków i biogazów).*

³⁾ Art. 2, art. 3 ust. 2 oraz art. 4-8 dyrektywy 2001/77/WE stracą moc 1.04.2010 r.

spójności społecznej oraz przyczynianie się do zapewnienia gwarancji dostaw i przyspieszenia realizacji Protokołu z Kioto.

Powyzsza dyrektywa stanowiła milowy krok w rozwoju wykorzystania źródeł odnawialnych do produkcji energii elektrycznej i wskazała główne kierunki wdrożeń. Szczegółowe sposoby realizacji dyrektywy pozostawiono w gestii państw członkowskich, by każdy kraj mógł wybrać dla siebie najkorzystniejszy sposób z punktu widzenia jego szczególnej sytuacji. Dlatego poszczególne kraje Wspólnoty do dziś posługują się różnymi mechanizmami wspierania rozwoju odnawialnych źródeł energii, w tym: zielonymi certyfikatami, pomocą inwestycyjną, zwolnieniami podatkowymi, bądź obniżaniem lub zwrotem podatku, a także systemami wsparcia cen bezpośrednich. Mechanizmy te zwykle uzupełniane są różnorodnymi procedurami koncesjonowania. Jednym z najważniejszych środków osiągania celu pozostaje gwarantowanie sprawnego funkcjonowania mechanizmów z zachowaniem zaufania ze strony inwestorów.

W kolejnych latach na szczelbu Wspólnoty wypracowano i ogłoszono wiele dokumentów dotyczących energetyki, z których część odnosiła się do odnawialnych źródeł energii. M.in. w 2006 r. Komisja Europejska ogłosiła *Zieloną Księgę: Europejską strategię na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii*⁴⁾. Strategia jest efektem procesu konsultacji i dotyczy działań planowanych w średnim i długim okresie w obszarze polityki energetycznej, z uwzględnieniem energii odnawialnej. Dokonując spostrzeżeń, że uzależnienie Unii Europejskiej od importu surowców energetycznych wzrasta i w ciągu następnych 20-30 lat pokrywał on będzie około 70% zapotrzebowania w porównaniu z 50% obecnie oraz, że zapotrzebowanie na energię – i emisje CO₂ – wzrasta i do 2030 r. wzrośnie o około 60%, Komisja Europejska postawiła diagnozę: należy stworzyć konkurencyjny wewnętrzny rynek energii, który pozwoli obywatelom Unii Europejskiej cieszyć się korzyściami płynącymi z bezpieczeństwa dostaw energii i niższych cen. W związku z powyższym: „(...) Aby to osiągnąć, należy rozwijać międzypolączenia, stworzyć i w pełni zastosować skuteczne ramy prawne i regulacyjne, jak również zapewnić rygorystyczne przestrzeganie wspólnotowych zasad konkurencji. Ponadto, jeżeli Europa ma z powodzeniem sprostać stojącym przed nią wyzwaniom i we właściwy sposób inwestować w przyszłość, konsolidacja sektora energetycznego powinna być uwarunkowana sytuacją na rynku”.

W aspekcie energetyki wiatrowej w *Strategii* odnotowano, że: „(...) UE zainstalowała do chwili obecnej siłownie wiatrowe o mocy odpowiadającej 50 elektrowniom opalanych węglem, których koszty zostały

zmniejszone o połowę w ciągu ostatnich 15 lat”, a także: „(...) Energia odnawialna jest już trzecim co do wielkości (po węglu i gazie) źródłem energii elektrycznej, i ma możliwości dalszego wzrostu, ze wszystkimi korzyściami w zakresie gospodarki i ochrony środowiska, które nastąpią w jego wyniku”.

Zielona Księga określa sześć kluczowych dziedzin, w których potrzebne są działania w celu sprostanania wyzwaniom stojącym przed Unią Europejską w zakresie możliwości zapewnienia sobie bezpieczeństwa energetycznego:

1. *Konkurencyjność i wewnętrzny rynek energii* – należy wspierać wspólną europejską strategię energetyczną, oraz dążyć do dokończenia budowy w pełni konkurencyjnego wewnętrznego rynku energii, co jest niezbędnym warunkiem dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i niższych cen (choćby zrobiono już wiele dla stworzenia konkurencyjnego rynku unijnego, to jednak wiele państw zamyka się w ramach swoich rynków krajowych, na których dominuje niewielka liczba przedsiębiorstw – monopolistów, co uniemożliwia stworzenie prawdziwie konkurencyjnego rynku europejskiego).
2. *Zróżnicowanie form energii* – każdy kraj decyduje o wyborze własnych źródeł energii, ale wybór ten niewątpliwie oddziałuje na bezpieczeństwo energetyczne państw sąsiednich (swoboda państw członkowskich w wyborze źródeł energii powinna być skorelowana z potrzebą posiadania przez Unię Europejską jako całość zróżnicowanych form energii spełniających główne cele polityki energetycznej).
3. *Solidarność* – Komisja Europejska dostrzega, że zliberalizowane i konkurencyjne rynki energii wspierają bezpieczeństwo energetyczne, jednak w *Zielonej Księdze* solidarność energetyczną odnosi głównie do rynków energii elektrycznej i gazu. W razie klęsk żywiołowych i aktów terroryzmu, jak również podczas zagrożenia przerwania dostaw z przyczyn politycznych Unia Europejska może udzielić wsparcia w zakresie odbudowy infrastruktury energetycznej oraz niewielkiej pomocy w zakresie dostaw.
4. *Zrównoważony rozwój* – niezbędne jest uzgodnienie *ogólnego celu strategicznego*, równoważącego wykorzystanie energii, konkurencyjność i bezpieczeństwo dostaw, który powinien zapewnić punkt odniesienia, na podstawie którego można byłoby ocenić rozwój różnorodności form energii, co pomogłoby państwom Unii Europejskiej w zahamowaniu wzrastającej zależności od importu surowców energetycznych.
5. *Innowacje i technologia* – brak strategicznego planu technologicznego w dziedzinie energetyki, trzeba przyspieszyć rozwój obiecujących technologii energetycznych oraz stworzyć warunki niezbędne do sprawnego i skutecznego wprowadzania tych technologii we Wspólnocie i na rynek globalny.

⁴⁾ *Green Paper: A European Strategy for Sustainable, Competitive And Secure Energy* (COM (2006) 105).

6. *Polityka zewnętrzna* – Wspólnota, by zrealizować swe cele w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, powinna reprezentować jednolite stanowisko wobec podmiotów zewnętrznych. Bez spójnej polityki zewnętrznej nie jest możliwe zapewnienie ciągłości i niezbędnego poziomu dostaw we wszystkich krajach członkowskich, uzyskiwanej w sposób zrównoważony, konkurencyjnej i bezpiecznej energii.

O ile powyższa *Strategia* jedynie fragmentarycznie oraz w sposób głównie pośredni odnosiła się do problematyki rozwoju produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, to całkowicie tej problematyce poświęcona została *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych* (COM (2008) 19). Wychodząc z założenia, iż wytwarzanie i wykorzystanie energii to główne źródła emisji gazów cieplarnianych oraz konieczne jest zintegrowane podejście Unii Europejskiej do polityki klimatycznej i energetycznej, a także dostrzegając rosnącą zależność od importu energii zagrażającą bezpieczeństwu dostaw i skutkującą wzrostem cen, stwierdzono, że zwiększenie inwestycji w zakresie efektywności energetycznej, energii odnawialnej i nowych technologii przynoszą szeroko zakrojone korzyści i przyczyniają się do realizacji strategii Wspólnoty na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Ponadto odnawialne źródła energii mają charakter lokalny, nie są więc zależne od importu, przez co zmniejszają wrażliwość gospodarki na wahania w zakresie dostaw energii. Dlatego energia odnawialna stanowi kluczowy element zrównoważonej przyszłości energetycznej, gdyż zwiększa bezpieczeństwo dostaw, a jednocześnie ogranicza emisję gazów cieplarnianych.

Każde państwo członkowskie zobowiązane zostało, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii w 2020 r. odpowiadał co najmniej udziałowi zadeklarowanemu (tabela 2). Niektóre kraje postawiły przed sobą mało ambitne cele w powyższym zakresie (głównie kraje Grupy Wyszehradzkiej, ale także Malta, Cypr i kraje Beneluksu), co wynika z porównania udziału energii ze źródeł odnawialnych pomiędzy wyjściowym 2005 r., a docelowym 2020 r. oraz całkowitego udziału energii odnawialnej w 2020 r. Komisja Europejska wskazała, że należy znacznie przyspieszyć wzrost energii odnawialnej, a także zaproponowała, by Unia Europejska uzyskała udział odnawialnych źródeł energii w swojej strukturze energetycznej na poziomie 20% do 2020 r., zwracając się jednocześnie do Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego o wyrażenie aprobaty dla tego celu. Jak podkreślono realizacja będzie wymagała znacznego wzmocnienia ram regulacyjnych Unii Europejskiej.

Tabela 2. Cele krajowe w zakresie OZE na 2020 r.

Kraj	Udział energii ze źródeł odnawialnych w ostatecznym zużyciu energii	
	2005 r. [w %]	2020 r. [w %]
Austria	23,3	34
Belgia	2,2	13
Bułgaria	9,4	16
Cypr	2,9	13
Czechy	6,1	13
Dania	17,0	30
Estonia	18,0	25
Finlandia	28,5	38
Francja	10,3	23
Grecja	6,9	18
Hiszpania	8,7	20
Holandia	2,4	14
Irlandia	3,1	16
Litwa	15,0	23
Luksemburg	0,9	11
Łotwa	34,9	42
Malta	0,0	10
Niemcy	5,8	18
Polska	7,2	15
Portugalia	20,5	31
Rumunia	17,8	24
Słowacja	6,7	14
Słowenia	16,0	25
Szwecja	39,8	49
Węgry	4,3	13
Wielka Brytania	1,3	15
Włochy	5,2	17

Źródło: COM (2008) 19.

Obecnie Wspólnota jest regionem o największej produkcji czystej energii elektrycznej z wiatru na świecie⁵⁾. W 2007 r. Unia Europejska odnotowała rekordowy rok, w którym moc zainstalowana w elektrowniach wiatrowych wzrosła o ponad 8 GW. Dane opublikowane przez European Wind Energy Association (EWEA) wskazują, że łączne możliwości unijnej energetyki wiatrowej w zakresie produkcji energii elektrycznej w 2007 r. wzrosły o 18% do poziomu 56,535 GW (tabela 3 – str. 45). Potwierdza to, że unijna energetyka wiatrowa należy do najbardziej popularnych technologii wytwarzania energii elektrycznej, a jej możliwości wytwórcze w XXI w. zwiększyły się z 9,7 GW (na koniec 2000 r.), do wspomnianych 56,5 GW (na koniec 2007 r.), czyli o 483%. Dla porównania, gdy w latach 2000-2007 w Europie wzrosła moc elektrowni wiatrowych o 47 GW, to elektrownie gazowe odnotowały wzrost o 88 GW. Należy dodać, że turbiny w elektrowniach wiatrowych stanowiły ok. 30%

⁵⁾ Europa w 1994 r. przejęła od Ameryki Północnej światowy prymat w rozwoju badań, konstrukcji i wdrożeń profesjonalnych systemów energetyki wiatrowej.

Tabela 3. Moc elektrowni wiatrowych w państwach UE [w MW]

Kraj	1.01.2007 r.	W 2007 r.	1.01.2008 r.
Austria	965	20	982
Belgia	194	93	287
Bułgaria	36	34	70
Cypr	0	0	0
Czechy	54	63	116
Dania	3 136	3	3 125
Estonia	32	26	58
Finlandia	86	24	110
Francja	1 567	888	2 454
Grecja	746	125	871
Hiszpania	11 623	3 522	15 145
Holandia	1 558	210	1 746
Irlandia	746	59	805
Litwa	48	7	50
Luksemburg	35	0	35
Łotwa	27	0	27
Malta	0	0	0
Niemcy	20 622	1 667	22 247
Polska	153	123*	276*
Portugalia	1 716	434	2 150
Rumunia	3	5	8
Słowacja	5	0	5
Słowenia	0	0	0
Szwecja	571	217	788
Węgry	61	4	65
Wielka Brytania	1 962	427	2 389
Włochy	2 123	603	2 726
Unia Europejska	48 069	8 554	56 535

* URE dysponuje innymi danymi (tabela 4).

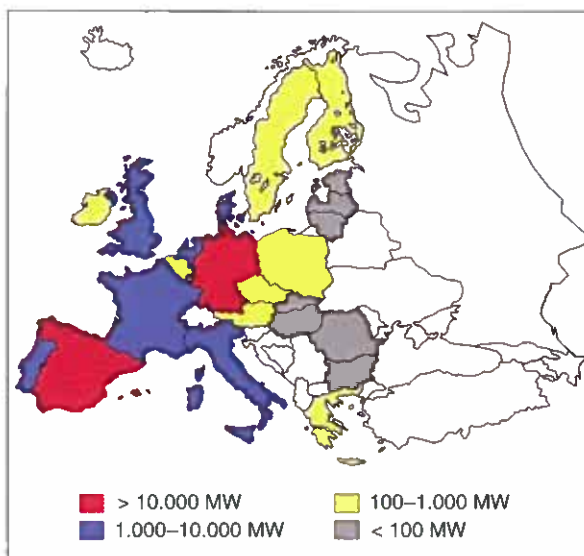
Źródło: EWEA.

nowych mocy wytwórczych energii elektrycznej zainstalowanych w powyższym okresie. W samym 2007 r. wzrost mocy elektrowni wiatrowych w Europie stanowił 40% łącznych nowych mocy i przewyższał w tym zakresie wzrost innych technologii energetycznych.

Elektrownie wiatrowe funkcjonujące w Unii Europejskiej, wg stanu na koniec 2007 r., pozwalają wytwarzać 119 TWh, tj. pokrywają 3,7% przeciętnego rocznego zapotrzebowania państw Wspólnoty na energię elektryczną⁶). Największe możliwości produkcji energii elektrycznej w elektrowniach wiatrowych na początku 2008 r. posiadały: Niemcy, Hiszpania i Dania. Do europejskiej czołówki w tym zakresie należały także (rys. 4): Włochy, Francja, Wielka Brytania, Portugalia i Holandia.

W sektorze energetyki wiatrowej w państwach Unii Europejskiej w 2007 r. zatrudnionych było łącznie ok. 154 100 osób. Bezpośrednio przy produkcji

energii elektrycznej w energetyce wiatrowej zatrudniano ok. 108 600 pracowników. Większość bezpośrednio zatrudnionych pracowało przy produkcji turbin i elementów składowych wiatraków (40 180). Na farmach wiatrowych, przy instalacji elektrowni wiatrowych, ich obsłudze i remontach pracowało ok. 17 400 osób⁷). Komponenty do turbin i wiatraków wytwarzało także 42 700 osób pośrednio pracujących na potrzeby energetyki wiatrowej. Najwięcej osób bezpośrednio zatrudnionych w sektorze pracowało w: Niemczech (38 000), Danii (23 500), Hiszpanii (20 500), Francji (7 000), Wielkiej Brytanii (4 000) oraz we Włoszech (2 500). Pośrednio na potrzeby energetyki wiatrowej pracowało dodatkowe 45 500 osób. Zgodnie z badaniami EWEA, w latach 2002-2007 liczba pracowników bezpośrednio zatrudnionych w sektorze wzrastała o 12 000 rocznie.



Rysunek 4. Moc elektrowni wiatrowych w państwach Unii Europejskiej wg stanu na koniec 2007 r. (Źródło: opracowanie własne)

W następnej dekadzie kluczowy dla energetyki wiatrowej będzie rozwój segmentu offshore, tj. budowy elektrowni na morzu. Do końca 2006 r. farmy wiatrowe tego segmentu rynku reprezentowały zaledwie 1,8% mocy zainstalowanej w elektrowniach wiatrowych i produkowały 3,3% energii elektrycznej wytwarzanej dzięki wykorzystaniu siły wiatru, gdyż dotychczas farmy wiatrowe budowano głównie na wybrzeżu morskim oraz w głębi lądu. W 2007 r. realizowano w Unii Europejskiej pięć inwestycji offshore (Dania, Holandia, Irlandia, Szwecja i Wielka Brytania), z których dwie zakończono (Szwecja i Wielka Brytania). W 2008 r. trwały prace przy realizacji kolejnych inwestycji tego typu w: Belgii (30 MW), Danii (200 MW), Francji (105 MW), Holandii (120 MW), Niemczech (60 MW), Szwecji (140 MW) i Wielkiej Brytanii (800 MW).

⁶) W 2000 r. energetyka wiatrowa pokrywała w Unii Europejskiej jedynie 0,9% zapotrzebowania odbiorców na energię elektryczną.

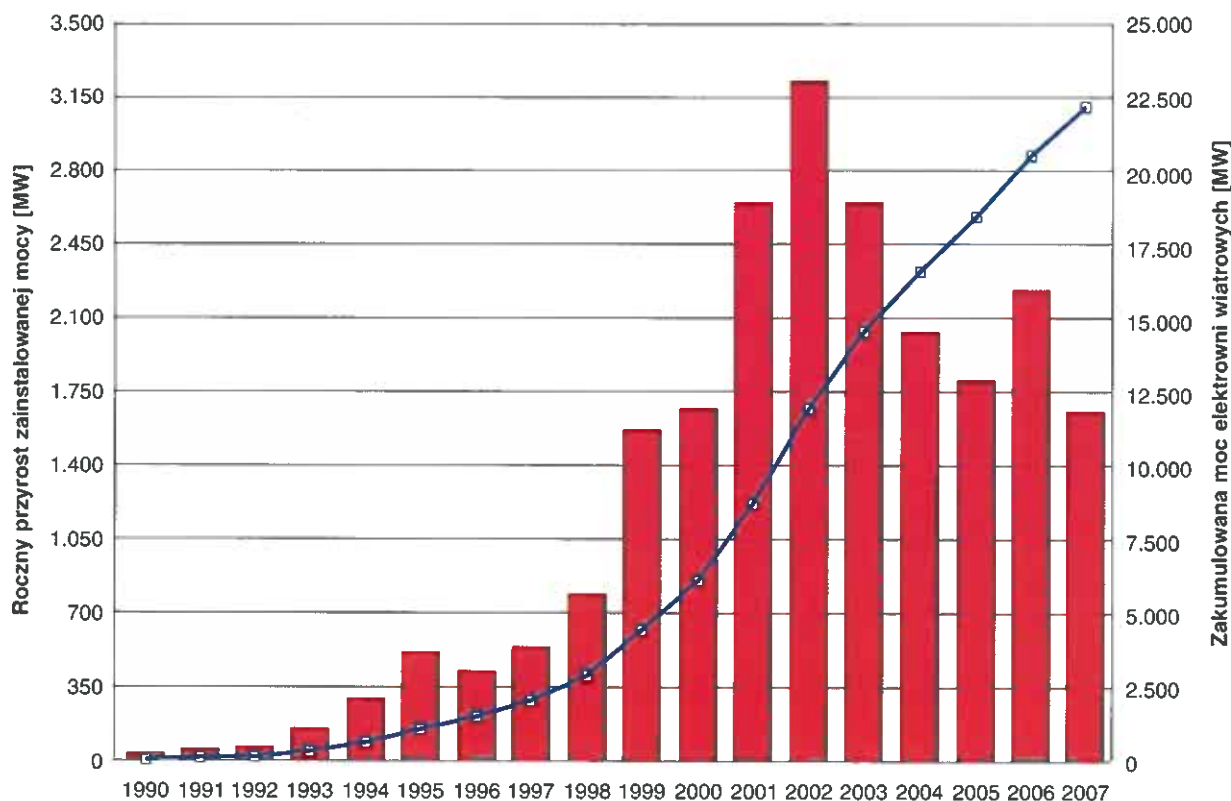
⁷) Por. I. Blanko, Ch. Kjaer, *Wind at Work: Wind energy and job creation in the EU*, EWEA, Bruksela 2009.

W 2007 r. zainstalowano w Niemczech 883 turbiny (2006 r.: 1 208 szt.) o łącznej mocy 1 667 MW (2006 r.: 2 233 MW), co oznacza spadek ok. 25% w stosunku do roku poprzedniego. Odnawialne źródła energii pokrywały 8,5% (2006 r.: 7,5%) całkowitego krajowego zapotrzebowania na energię (elektryczność, ciepło i paliwa), co ograniczyło produkcję CO₂ o ok. 114 mln t. Energetyka wiatrowa przoduje wśród odnawialnych źródeł energii (OZE) w Niemczech, a jej udział w produkcji energii elektrycznej w 2007 r. wynosił 6,4% (energetyka wodna – 3,4%, produkcja energii elektrycznej z biomasy – 2,8%, zaś z wykorzystaniem ogniw fotowoltaicznych – 0,6%). Tym samym deklarowany cel osiągnięcia w 2010 r. 12,5% udziału OZE w produkcji energii elektrycznej został osiągnięty przed czasem. Zgodnie z danymi Federalnego Ministerstwa Środowiska (BMU), ponad 80% wartości dodanej wytworzonej w sektorze jest eksportowane. Jednak w ostatnich kilku latach dynamika przyrostu zainstalowanej mocy maleje (rys. 5). Także, według Niemieckiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej (BWE), połowa produkowanej w tym kraju energii wiatrowej jest eksportowana do państw sąsiednich.

Dwie trzecie turbin zainstalowanych w 2007 r. rozmieszczonych zostało na Morzu Północnym, z czego większość na farmach wiatrowych w odległości 40-100 km od wybrzeża. Znajdowało się wśród nich 45 nowych turbin o łącznej mocy 103 MW, które zastąpiły 108 starych turbin o łącznej mocy 41 MW. Moc kil-

kunastu turbin przekraczała 5 MW, wśród których były produkowane przez firmę Enercon turbiny E 126 o mocy 6 MW. Najnowocześniejsze z nich mogą pracować przy wietrze wiejącym z prędkością do 250 km/h, a ich okres używalności przewidziano na 20 lat. Trzy firmy sektora z największymi udziałami w rynku to wspomniani Enercon (50,3% udziałów w zyskach ze sprzedaży turbin wiatrowych sprzedanych w 2007 r.), Vestas (24,1%) i REpower Systems (10,9%).

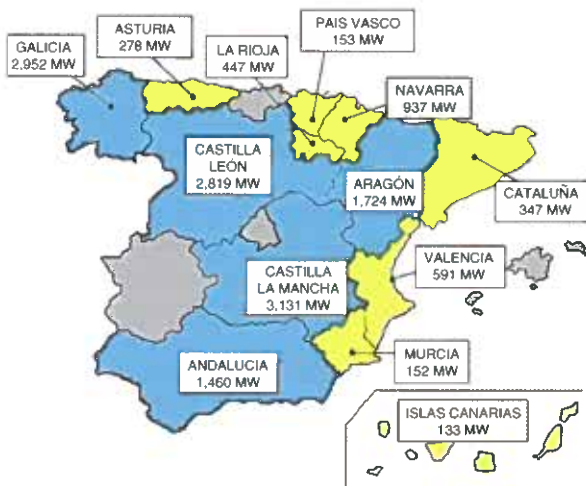
W Hiszpanii w 2007 r. odnotowano rekordowy wzrost mocy elektrowni wiatrowych w skali Unii Europejskiej – o 3 522 MW. Obecnie prawie 10% prądu w tym kraju pochodzi z 16 000 elektrowni wiatrowych zgrupowanych na 672 farmach wiatrowych, których łączna moc, stawiająca Hiszpanię na drugim miejscu w Europie (po Niemczech) i trzecie na świecie (tuż za USA), na koniec 2007 r. wynosiła 15 145 MW. Hiszpańska energetyka wiatrowa wyprodukowała w 2007 r. 27 TWh energii elektrycznej. Przez rok w Hiszpanii nastąpił wzrost całkowitej mocy zainstalowanej w elektrowniach wiatrowych o prawie 30% (2006 r.: 16%). Z powyższego wynika, że realizacja *Planu hiszpańskiej energetyki odnawialnej (PER)*, w którym na 2010 r. określono poziom mocy energetyki wiatrowej na 20 155 MW, wydaje się bardzo prawdopodobna. Aktualnie Hiszpanie postawili przed sobą nowy cel: osiągnięcie poziomu 40 GW mocy zainstalowanej w energetyce wiatrowej do 2020 r. W 2007 r. energetyka wiatrowa (9,8% udziału w produkcji energii elektrycznej) wyprzedziła w Hiszpanii



Rysunek 5. Dynamika rozwoju energetyki wiatrowej w Niemczech (Źródło: IEA)

hydroenergetykę (9%), zajmując czwarte miejsce za energetyką: węglową (25%), gazową (24%) i nuklearną (20%). Ponad 50% produkcji wyposażenia dla sektora wiatrowego przeznaczone jest na eksport. Jak wspomniano wcześniej, na potrzeby energetyki wiatrowej pracuje w Hiszpanii 45 000 osób, z których w 2007 r. 18 000 zatrudnionych było bezpośrednio przy uruchamianiu i eksploatacji farm wiatrowych, produkcji i montażu turbin, badaniach i rozwoju energetyki wiatrowej, zaś 27 000 pośrednio – głównie wytwarzając komponenty, które wykorzystywane były w elektrowniach wiatrowych.

Aktualnie elektrownie wiatrowe funkcjonują w piętnastu z siedemnastu hiszpańskich prowincji (rys. 6), wśród których największą łączną moc zainstalowaną posiadają farmy wiatrowe w Castilli La Manchy. Pozostałe dwie prowincje posiadają zaawansowane projekty i regulacje do rozpoczęcia aktywności w tej dziedzinie gospodarki.



Rysunek 6. Rozmieszczenie farm wiatrowych w Hiszpanii (Źródło: IEA)

W 2007 r. największy wzrost mocy nastąpił w Andaluzji i Castilli La Manchy, odpowiednio o 853 i 850 MW. Największy procentowy wzrost miał miejsce w Andaluzji – o 140%. Produkcja energii elektrycznej z wykorzystaniem elektrowni wiatrowych umożliwiła ograniczenie w Hiszpanii w 2007 r. o ok. 18 mln t. Ponadto działalność energetyki wiatrowej pozwoliła oszczędzić 50 mln t paliw kopalnych. Większość zainstalowanych w 2007 r. turbin miała moc 2 MW (42%), 1,5 MW (26%) lub 850 kW (16%). Do największych hiszpańskich firm działających w sektorze należą producenci: Gamesa (48% udziałów w rynku), Vestas (20%) i Acciona Wind Power (19%) oraz deweloperzy: Iberdrola (28%), Acciona (18%), Endesa (8%) i Neo Energia (8%).

W Wielkiej Brytanii panują jedne z najlepszych warunków wietrznych w Europie (rys. 7), w związku z czym kraj ten posiada możliwości rozwoju projektów wiatrowych zarówno onshore, jak i offshore. Na osią-

m/s	Łąd	Brzeg morza	Góry
> 7,5	> 8,5	> 11,5	
6,5-7,5	7,0-8,5	10,0-11,5	
5,5-6,5	6,0-7,0	8,5-10,00	



Rysunek 7. Warunki wietrzne w Wielkiej Brytanii (Źródło: opracowanie własne, na podstawie: www.windatlas.dk)

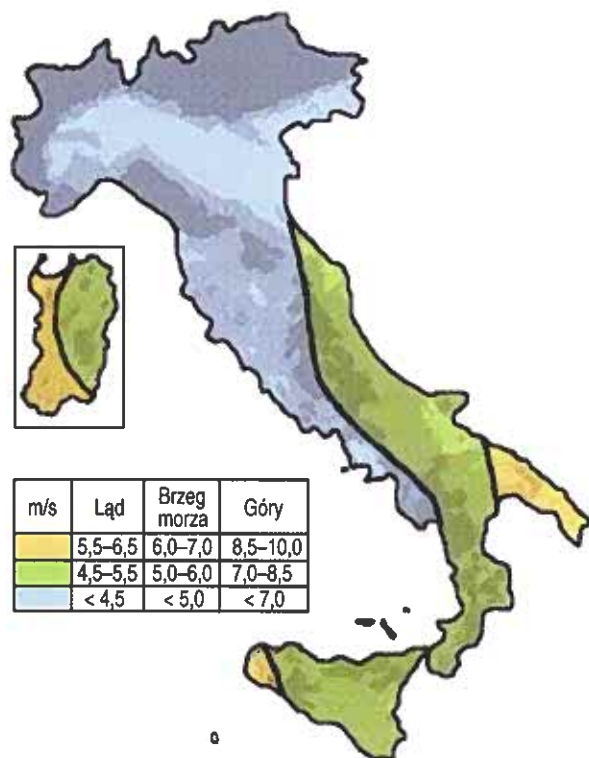
gnięciu poziomu 1 GW zainstalowanej mocy w elektrowniach wiatrowych potrzeba było 14 lat (1991-2005), natomiast podwojenie tej mocy zajęło Wielkiej Brytanii zaledwie 2 lata (2006 r.: 630 MW, 2007 r.: 427 MW). Plany przewidują: 10% energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w 2010 r. oraz 15% w 2020 r. Oczekuje się, że energetyka wiatrowa pokryje 50% zapotrzebowania w tym zakresie. W 2007 r. udział energetyki wiatrowej był niewielki i produkowała ona zaledwie 1,3% konsumowanego w kraju prądu. Wówczas całkowita moc zainstalowana na farmach wiatrowych wynosiła 2 390 MW, w tym 404 MW w elektrowniach offshore (drugie miejsce w Europie po Danii w rozwoju projektów tego typu). Prawie połowa mocy zainstalowana była w Szkocji (1 157 MW onshore i 10 MW offshore), zaś znacznie mniej w Anglii (400+334 MW), Walii (301+60 MW) oraz Irlandii Północnej (129+0). Trwała także budowa kolejnych elektrowni wiatrowych o mocy 1 134 MW, zaś działania inwestycyjne na wstępnym etapie dotyczyły kolejnych farm wiatrowych o łącznej mocy 5 322 MW.

Budowa elektrowni offshore rozpoczęła się dookoła Wielkiej Brytanii w 2000 r., kiedy to zainstalowano dwie turbiny po 2 MW mocy w okolicach Blyth. W 2007 r. zakończono budowę farmy wiatrowej Burbo Bank (na Morzu Irlandzkim, na zachód od Liverpoolu), w której oddano do użytku 25 turbin o mocy po 3,6 MW, a także włączono do sieci 2 turbiny o mocy 5 MW na farmie Beatrice (w Zatoce Moray Firth, na północny-wschód od Szkocji).

Wśród możliwości oddziaływania na przyspieszenie rozwoju energetyki wiatrowej dostrzeżono w Wiel-

kiej Brytanii potrzebę wprowadzenia obligacji na energię odnawialną (Renewables Obligation), które mają stać się instrumentem finansowym stymulującym ekspansję kraju w tym obszarze oraz poprawę regulacji prawnych w zakresie dostępu farm wiatrowych do sieci energetycznej kraju. Działania w powyższych obszarach pozwolą m.in. na realizację od dawna planowanych farm wiatrowych w Szkocji o mocy łącznej przewyższającej 9 GW.

Włochy posiadają jedne z najgorszych warunków wietrznych w Europie (rys. 8). Tylko kilka południowych i wschodnich regionów ma warunki dogodne do instalacji farm wiatrowych. Jednak w 2007 r. we włoskich elektrowniach wiatrowych zainstalowano turbiny o mocy 603 MW, w związku z czym na koniec roku energetyka wiatrowa dysponowała łączną mocą 2 726 MW i produkowała 4 TWh energii elektrycznej, co pokrywało 1,23% krajowego zapotrzebowania. Do 2020 r. zaplanowano zainstalowanie 12 GW łącznej mocy w farmach wiatrowych oraz osiągnięcie poziomu 22,6 TWh rocznej produkcji energii elektrycznej. Wymaga to wzrostu mocy o 9,3 GW, czyli o 700 MW rocznie – jest to cel trudny, lecz możliwy do osiągnięcia.



Rysunek 8. Warunki wietrzne we Włoszech (Źródło: opracowanie własne, na podstawie: www.windatlas.dk)

W 2007 r. Apulia (217 MW nowo zainstalowanych mocy w elektrowniach wiatrowych), Sycylia (133 MW) i Campania (99 MW) potwierdziły gotowość rozwoju energetyki wiatrowej. Każdy z wymienionych regionów na koniec 2007 r. dysponował elektrowniami wiatrowymi o łącznej mocy ponad 0,5 GW. Ponadto nowe turbiny w 2007 r. uruchomiono w: Calabрії (94 MW),

Molise (20 MW) i na Sardynii (21 MW). W konsekwencji szybkiego rozwoju sektora energetyki wiatrowej na koniec ww. roku we Włoszech zatrudnionych w nim było ponad 10 000 pracowników. Trzy największe firmy produkujące turbiny na rynek włoski to: Vestas Italia (w 2007 r. 55% udziałów w rynku), Gamesa (21%) i Enceron (13%).

Pod koniec 2007 r. największy udział energetyki wiatrowej w zaspokajaniu potrzeb na energię elektryczną spośród państw członkowskich Unii Europejskiej posiadały: Dania (21,22%), Hiszpania (11,76%), Portugalia (9,26%), Irlandia (8,42%) i Niemcy (7,00%). Cypr, Malta i Słowenia nie posiadały elektrowni wiatrowych, zaś niewielkie wykorzystanie energetyki wiatrowa miała w produkcji energii elektrycznej w: Rumunii (0,03%), Słowacji (0,04%), Finlandii (0,28%), Węgrzech (0,35%), Czechach (0,39%) i Polsce (0,44%). W przeliczeniu na 1 000 mieszkańców największą moc zainstalowaną w 2007 r. posiadała energetyka wiatrowa w: Danii (573,6 kW), Hiszpanii (340,5 kW), Niemczech (270,3 kW), Portugalii (202,8 kW) i Irlandii (186,5 kW), zaś najmniejszą (nie licząc Cypru, Malty i Słowenii) na Węgrzech (6,5 kW) oraz w: Polsce (7,2 kW), Bułgarii (9,1 kW), Czechach (11,3 kW) i Łotwie (11,8 kW). W ramach projektów offshore na koniec 2007 r. na farmach wiatrowych zainstalowana łączna moc elektrowni wiatrowych wynosiła łącznie 1 080 MW, z czego w: Danii – 409 MW (39%), Wielkiej Brytanii – 404 MW (37%), Szwecji – 133 MW (12%), Holandii – 108 MW (10%), Irlandii – 25 MW (2%).

Planom przyspieszenia rozwoju energetyki wiatrowej w państwach Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie niejednokrotnie nieadekwatne do współczesnych potrzeb przepisy prawa, długotrwałe procedury administracyjne oraz problemy z dostępem do sieci energetycznej nowoczesnych i bardzo wydajnych elektrowni wiatrowych.

Rozwój energetyki wiatrowej w Polsce

Polska posiada jedne z największych w Europie zasoby energii ze źródeł odnawialnych⁸⁾. Jednym z tych zasobów jest energia wiatrowa (tabela 4 – str. 49), której potencjał energetyczny oceniany jest na 150 PJ/rok (PJ = 10¹⁵J)⁹⁾. Tereny najbardziej nadające się na instalację elektrowni wiatrowych w Polsce występują na północy oraz na północnym-wschodzie, w okolicy Suwałk (rys. 9 – str. 49). Jednak terenów sprzyjających energetyce wiatrowej jest znacz-

⁸⁾ Największe, wg S. Gomuły, J. Zimnego, T. Fiszera, *Kierunki rozwoju energetyki wiatrowej w świecie, Europie i Polsce w latach 1993-2004*, AGH, Kraków 2005. Łączny bilans energetyczny zasobów energii ze źródeł odnawialnych autorzy oceniają jako przeszło 150-krotnie przekraczający roczne zapotrzebowanie na energię w Polsce.

⁹⁾ Tamże.

Tabela 4. Instalacje wytwarzające energię elektryczną z OZE

Rodzaj źródła OZE	Moc zainstalowana					Liczba instalacji				
	2006 [w MW]	2006 [w %]	2007 [w MW]	2007 [w %]	2007/2006	2006 [w szt.]	2006 [w %]	2007 [w szt.]	2007 [w %]	2007/2006
Elektrownie na biomasę	238,79	15,8	255,39	16,8	+ 7,0	6	0,7	7	0,7	+ 16,7
Elektrownie na biogaz	36,76	2,4	45,70	3,0	+ 24,3	74	8,5	87	9,2	+ 17,6
Elektrownie wiatrowe	152,56	10,1	287,91	18,9	+ 88,7	104	12,0	160	16,9	+ 53,8
Elektrownie wodne	1 081,43	71,7	934,78	61,3	- 13,6	684	78,8	694	73,2	+ 1,5
Łącznie	1 509,54	100,0	1 523,78	100,0	+ 0,9	868	100,0	948	100,0	+ 9,2

Źródło: URE (obliczenia własne).

nie więcej i obejmują one ponad 1/2 powierzchni kraju, a także całą polską wyłączną strefę ekonomiczną Morza Bałtyckiego (na początku br. do opinii publicznej przedostały się informacje o planowanej budowie trzech farm wiatrowych po 100 wiatraków w okolicach Słupska, Żarnowca i Gdańska).

Zgodnie z wynikami szacunków dokonanych przez Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej (PSEW) powierzchnia potencjalnie dostępna dla energetyki wiatrowej (PPD) wynosi w naszym kraju 9,1 mln ha (tabela 5), tj. 29% powierzchni kraju. Jako teren o korzystnych warunkach wiatrowych Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW) proponuje przyjęcie 30% obszaru potencjalnie dostępnego dla energetyki wiatrowej (PKW=0,3xPPD), zaś jako powierzchnię o wybitnie korzystnych warunkach wiatrowych 5%-owego obszaru potencjalnie dostępnego (PWK=0,05xPPD). W efekcie, jako tereny o korzystnych warunkach wiatrowych, można przyjąć 8,7%, a o wybitnie korzystnych – 1,5% powierzchni kraju.

Tabela 5. Struktura powierzchni w Polsce (2008 r.)

Obszar	Powierzchnia [w ha]	Udział w pow. kraju [w %]
Powierzchnia kraju (obszar lądowy wraz z częścią wód morskich wewnętrznych)	31 268 500	100,0
Powierzchnia wodna	822 000	2,6
Powierzchnia lądowa	30 446 500	97,4
Powierzchnie prawnie chronione	10 047 345	32,1
Grunty pod wodami	647 000	2,1
Grunty leśne i zadrzewione	9 214 000	29,5
Grunty zabudowane i zurbanizowane	1 458 000	4,7
PPD	9 080 155	29,0
PKW	2 724 047	8,7
PWK	454 008	1,5

Źródło: GUS (obliczenia własne).

Możliwość budowy elektrowni wiatrowych zdaniem PSEW jest wykluczona m.in. na terenach zurbanizowanych, zajętych przez zabudowę mieszkalną, drogi, lotniska, porty, infrastrukturę kolejową, zakłady przemysłowe, rzeki, jeziora i tereny podmokłe lub o strukturze geologicznej niepozwalającej na posadowienie tam turbin wiatrowych. Stowarzyszenie zakłada, że na obszarze ok. 10 ha można zainstalować elektrownię wiatrową o mocy 1 MW. Przyjąć należy, jak wspomniano na wstępie, że ze względu na wietrzność tereny sprzyjające energetyce wiatrowej obejmują 50% powierzchni kraju. Stąd tereny dostępne dla budowy farm wiatrowych szacuje się na 227 000 ha, zaś uwzględniając dzisiejszy poziom rozwoju technologii (turbiny o mocy 1,5 MW i większej), energetyka wiatrowa w Polsce może generować moc 34 GW.

Powyższe obliczenia teoretyczne dotyczą lokalizacji elektrowni wiatrowych w głębi lądu, które są lokalizowane głównie na użytkach rolnych. Obliczenia te można zweryfikować odnosząc je np. do obecnego stanu najbardziej rozwiniętego w Europie, tj. niemieckiego rynku energetyki wiatrowej:



Rysunek 9. Mapa wietrzności w Polsce (Źródło: Delgreen Sp. z o.o.)

I. Niemcy:

- wielkość użytków rolnych – 17,0 mln ha
- moc elektrowni wiatrowych – 22 247 MW
- liczba elektrowni wiatrowych (turbin) – 19 469
- średnia moc zainstalowanych turbin – 1,143 MW
- liczba elektrowni na 1 000 ha – 1,145

II. Polska:

- grunty orne, łąki i pastwiska w Polsce – 16,9 mln ha
- liczba elektrowni na 1 000 ha – 1,145
- szacunkowa liczba elektrowni wiatrowych – 19 351
- średnia moc zainstalowanych turbin – 1,75 MW
- moc elektrowni wiatrowych – 34 GW

W powyższych obliczeniach przyjęto:

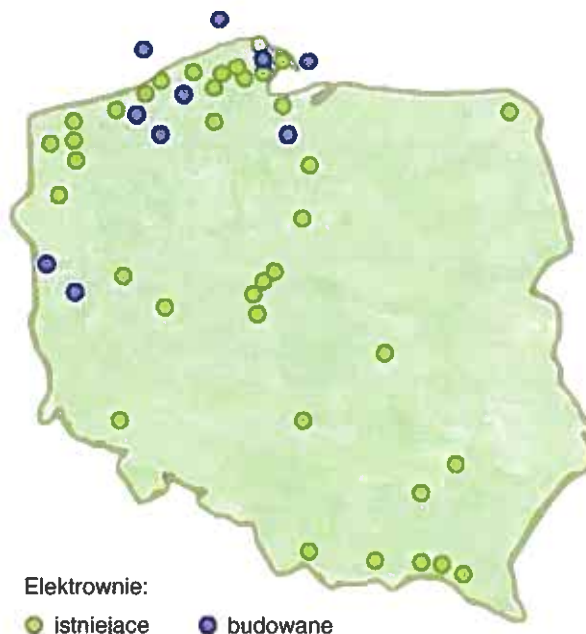
- użytki rolne, z wyłączeniem: sadów, gruntów rolnych zabudowanych oraz znajdujących się pod stawami i rowami,
- większą niż obecnie w Niemczech średnią moc zainstalowanych turbin, gdyż aktualnie większość budowanych w Polsce turbin ma moc 1,5-2,0 MW (w Niemczech, ale także w innych krajach w 2007 r. instalowano turbiny o mocy 5 MW).

Do obu powyższych szacowań przyjęto jedynie tereny w głębi lądu, gdyż obecnie obowiązujące w Polsce regulacje prawne, w tym ustanowienie obszaru NATURA 2000 na prawie całym obszarze polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej Morza Bałtyckiego oraz wprowadzenie wysokich opłat za promesę koncesji na posadowienie sztucznej wyspy na tym obszarze, zdecydowanie utrudniają budowę farm wiatrowych na morzu, mimo iż występują tam najlepsze warunki wiatrowe do ich funkcjonowania. Cóż, widocznie stać nas na niewykorzystywanie obszarów, które pozwoliłyby na zwiększenie o ok. 30% możliwej do zainstalowania mocy energetyki wiatrowej. Funkcjonujące aktualnie w Polsce elektrownie wiatrowe rozmieszczone są głównie na terenach bardzo korzystnych i korzystnych ze względu na poziom wietrzności (rys. 10).

Podstawowym problemem jest możliwość odbioru energii elektrycznej wytwarzanej przez elektrownie wiatrowe przez krajową sieć elektroenergetyczną. Wymaga ona modernizacji i rozbudowy, zarówno przez operatora przesyłowego, jak i poszczególne spółki dystrybucyjne, do czego niezbędne są znaczne nakłady inwestycyjne. Budowa każdej elektrowni wiatrowej wiąże się z koniecznością budowy dodatkowych odcinków przyłączeniowych do sieci elektroenergetycznej.

Wnioski

Powszechnie oczekuje się, że udział odnawialnych źródeł energii, w tym wiatru, w wytwarzaniu energii elektrycznej będzie systematycznie wzrastał. Najnowsze badania dowodzą, że przed 2040 r. wiatr wraz z in-



Elektrownie:
● istniejące ● budowane

Rysunek 10. Rozmieszczenie elektrowni wiatrowych w Polsce (Źródło: opracowanie własne, na podstawie: PSEW)

nymi OZE będzie mógł zaspokajać 100% światowych potrzeb w tym zakresie. Przewiduje się, że w najbliższych latach gwałtowny rozwój energetyki wiatrowej będzie odpowiedzią na globalny kryzys finansowy, by uchronić świat przed kryzysem energetycznym, gdyż energia wiatru jest praktycznie niewyczerpywalna, dostępna zawsze i wszędzie, co powoduje, iż ryzyko inwestycji w tym sektorze praktycznie nie istnieje. Ponadto istnieją dodatkowe argumenty dla inwestorów, w niektórych krajach nie do przecenienia: brak monopolu w sektorze oraz zwykle istnieje obowiązek odbioru energii, której cena ciągle wzrasta.

Energetyka wiatrowa jest obecnie najbardziej rozwiniętą technologią odnawialną w Unii Europejskiej. Unia Europejska w tym sektorze zajmuje aktualnie pozycję lidera rynku globalnego, w którym posiada ok. 60% udziałów. Wielkość przewidywana w *Białej Księdze* w sprawie odnawialnych źródeł energii na poziomie 40,0 GW dawno już została osiągnięta, tj. ze znacznym wyprzedzeniem harmonogramu. Cel ten został w efekcie podwyższony do poziomu 75,0 GW w 2010 r., co ma umożliwić wytwarzanie około 160 TWh energii rocznie, a przez to zapewnienie pokrycia 4-6% europejskiego zapotrzebowania na energię elektryczną. Dominującą pozycję w unijnej energetyce wiatrowej zajmują Niemcy, natomiast największą dynamikę rozwoju w ostatnich latach wykazuje Hiszpania. Znaczący wzrost poza wymienionymi krajami zaobserwować można także we: Francji, Włoszech, w Portugalii i Wielkiej Brytanii.

Rozwój projektów wiatrowych często nie jest uwzględniany w lokalnych planach zagospodarowania przestrzennego, dlatego uzyskanie zezwolenia jest najbardziej czasochłonnym elementem przy



Fot. T. Leszczyński

Elektrownia wiatrowa w Wałczu (woj. zachodniopomorskie)

opracowaniu projektu. Do wsparcia dynamicznego rozwoju przedstawionego sektora energetyki niezbędne jest zniesienie barier administracyjnych, nierównego dostępu do sieci i skomplikowanych procedur. Powinny istnieć systemowe zachęty dla władz lokalnych do przewidywania przyszłych projektów wiatrowych oraz z innych obszarów energetyki odnawialnej, by odpowiednie tereny oraz infrastruktura były ujmowane w planach zagospodarowania przestrzennego.

Zdarza się jeszcze niekiedy, że elektrownie wiatrowe zalicza się do przedsięwzięć mogących negatywnie oddziaływać na środowisko naturalne, np. gdy ich moc przekracza 100 MW w przypadku projektów onshore, bądź projektów offshore bez szczególnego uzasadnienia, nawet przy znacznie mniejszych mocach. Żąda się wówczas m.in. sporządzenia raportu oddziaływania inwestycji na środowisko. Decyzja w tej sprawie zawsze leży w gestii organów administracji samorządowej. Niezbędna jest edukacja o walorach energetyki odnawialnej, korzyściach dla środowiska, gdy zastępuje ona energetykę konwencjonalną, zwłaszcza węglową, w tym zmniejszenia zmian klimatycznych, czystości powietrza i eliminacji hałasu.

Z dokonanych w artykule obliczeń wynika, że w Polsce, uwzględniając obecne uwarunkowania techniczne i technologiczne, możliwa jest budowa elektrowni wiatrowych o łącznej mocy ok. 34 GW. Wymaga to objęcia inwestycji w energetykę wiatrową

systemem gwarancji rządowych oraz eliminacji istniejących barier prawnych i administracyjnych. Wówczas będzie możliwy roczny przyrost mocy energetyki wiatrowej rządu 2 000 MW, co pozwoli na osiągnięcie za 10-15 lat obecnego poziomu Hiszpanii, czy Niemiec.



*dr inż. Tadeusz Leszczyński
jest pracownikiem służby cywilnej
w Komendzie Głównej Policji,
ekspertem bezpieczeństwa
narodowego i zarządzania
kryzysowego*

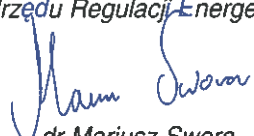
Literatura:

1. American Wind Energy Association (AWEA) – www.awea.org.
2. European Wind Energy Association (EWEA) – www.ewea.org.
3. German Wind Energy Association (BWE) – www.wind-energie.de.
4. World Wind Energy Association (WWEA) – www.windea.org.
5. Portal informacyjny www.elektrownie-wiatrowe.org.pl.

Informacja w sprawie zwaloryzowanej jednostkowej opłaty zastępczej, jaką należy stosować w celu obliczenia opłaty zastępczej przy realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 2 ustawy – Prawo energetyczne za 2009 r.

Działając na podstawie art. 9a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11), w związku z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 14 stycznia 2009 r., w sprawie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w 2008 r. (M. P. Nr 5, poz. 58) informuję, iż w 2009 r. jednostkowa opłata zastępcza po jej waloryzacji wynosi **258,89 zł**.

Prezes
Urzędu Regulacji Energetyki



dr Mariusz Swora

PREZES URE POMAGA ODBIORCOM PRZEMYSŁOWYM W WALCE O NIŻSZE CENY

Podwyżki cen prądu sięgające nawet 60% i związana z nimi konieczność ograniczenia produkcji, zwolnień lub przeniesienia działalności skłoniły przedsiębiorców, którzy łącznie zatrudniają ponad 100 tysięcy osób, do szukania pomocy u Prezesa URE.

Pod koniec stycznia br. Mariusz Swora, Prezes URE spotkał się z przedsiębiorcami, którzy alarmują regulatora o trudnej sytuacji rynkowej w związku ze skokowym wzrostem cen energii elektrycznej. Odbiorcy ci – reprezentujący m.in. przemysł chemiczny, papierniczy, hutniczy, drzewny, stalowy – przedstawili swoje problemy w kształtowaniu warunków zaopatrzenia w energię elektryczną.

Co gryzie odbiorcę przemysłowego?

Podwyżki cen energii w 2009 r. wynoszą średnio ponad 43%. Żądania energetyków są niejednokrotnie większe i sięgają aż 62%. Biorąc pod uwagę fakt, że ceny energii elektrycznej dla odbiorców przemysłowych wzrosły dość znacznie już w 2008 r., sumaryczny wzrost cen za okres od 2008 r. do 2009 r. może sięgnąć nawet 70%. W niektórych przypadkach ceny ulegają podwojeniu.

Odbiorcy, którzy wzięli udział w spotkaniu z Prezesem URE, zużywają blisko 10% energii elektrycznej sprzedawanej odbiorcom końcowym. Dla połowy

tych odbiorców energia elektryczna stanowi ponad 20% kosztów prowadzonej działalności. Tak drastyczne podwyżki cen energii spowodują – ich zdaniem – ogromny wzrost kosztów produkcji. W tej sytuacji firmy mogą być zmuszone, by podnieść ceny swoich produktów. W tym samym czasie, z uwagi na postępujący regres gospodarczy, ceny produktów wytwarzanych przez te przedsiębiorstwa spadają na rynkach światowych. W skrajnych przypadkach, przychody uzyskiwane z produkcji podstawowej nie wystarczają na pokrycie kosztów zaopatrzenia w nośniki energii. W takiej sytuacji **ponad 60% przedsiębiorstw zamierza ograniczyć produkcję, prawie połowa przedsiębiorców planuje redukcję zatrudnienia**. Niektórzy właściciele podejmują również decyzje o zamknięciu nierentownej działalności bądź przeniesieniu jej do innego kraju.

Część przedsiębiorców myśli o zmianie sprzedawcy. Choć i to nie zawsze okazuje się rozwiązaniem. Jak wynika z informacji przedsiębiorców podejmowane przez nich próby pozyskania ofert konkurencyjnych nie przyniosły żadnych rezultatów. Dlatego pomimo, że warunki oferowane przez sprzedawców energii nie były dla nich korzystne, to prawie 70% tych odbiorców zawarło kontrakty na cały 2009 r. Kilku odbiorców zawarło kontrakty, w których cena energii jest przesądzona na I kwartał br. z przekonaniem, że ceny na pozostałe kwartały ulegną obniżeniu. Wszyscy ci odbiorcy podejmują próby zmniejszenia



szczenia podwyżek cen i liczą na mocne wsparcie ich starań ze strony rządu i polityków. W czasie dyskusji przedsiębiorcy zgodnie podkreślali marginalizację pozycji odbiorców na rynku po pionowej konsolidacji sektora elektroenergetyki, bezkarność elektroenergetyki naruszającej prawo o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ich bezsilność w staraniach o zmianę tego stanu.

Jak temu zaradzić?

Prezes URE przedstawił krótko- i długofalowe programy działań regulatora, które mają na celu poprawę konkurencyjności na rynku energii elektrycznej, skutkujące poprawą sytuacji wszystkich odbiorców, także przemysłowych. Wśród działań już podjętych Prezes Swora wymienił ograniczenie przez regulatora apetytów energetyki na zaliczki z tytułu kosztów osieroconych po rozwiązaniu kontraktów długoterminowych. Regulator wezwał też wszystkie grupy energetyczne do renegotjacji umów już zawartych i skalkulowania swoich oczekiwań na poziomie cen uzasadnionych. Na te wezwania odpowiedziały niektóre grupy energetyczne deklarując wolę renegotjacji już zawartych kontraktów z odbiorcami przemysłowymi. W kilku przypadkach takie renegotjacje odbyły się lub odbywają, choć proponowane obniżki odbiegają od poziomu uznawanego przez Prezesa URE za uzasadniony. *Jak na razie obniżka zaoferowana przez energetykę odbiorcom przemysłowym ma marginalny charakter. Biorąc pod uwagę sytuację gospodarczą energetyka musi podejść poważnie do problemu cen dla przemysłu, bo żądając drastycznych podwyżek podcina gałąź, na której siedzi* – podkreślił Prezes Swora.

Prezes URE poinformował także przedsiębiorców o szeregu interwencji, jakie podjął u innych organów administracji rządowej, w tym u Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), prze-

kazując problemy, z jakimi odbiorcy przemysłowi zwracali się do regulatora. *Jesteśmy zdeterminowani, aby ceny energii dla przemysłu sprowadzić do racjonalnego ekonomicznie poziomu, ale nie wszystko zależy od Prezesa URE. Problem cen dla przemysłu wymaga systemowych rozwiązań oraz współpracy z innymi organami administracji* – zapewnił przedsiębiorców Mariusz Swora.

W perspektywie średnioterminowej konieczne są zmiany legislacyjne, nad którymi prace już trwają. Oczekujemy na nowelizację ustawy – Prawo energetyczne. Rozwiązania tam proponowane, jak np. wprowadzenie obowiązku obrotu energią przez Towarową Giełdę Energii powinny wprowadzić większą transparentność rynku. *Chciałbym, żeby było więcej konkurencji i chciałbym, żeby odbiorca korzystał z tej konkurencji. Do tego zmiierzają wszystkie nasze działania i propozycje legislacyjne* – stwierdził Mariusz Swora.



Henryk Kaliś, Przewodniczący Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu, podziękował Prezesowi Sworze nie tylko za spotkanie, ale za postawę w stosunku do problemów odbiorców – *Prezes dba, by pozycja odbiorcy na rynku była podmiotowa, a nie przedmiotowa* – stwierdził Kaliś. Przewodniczący Forum przedstawił propozycje działań przedsiębiorstw mające zaradzić trudnej sytuacji w obszarze energetyki. Przedsiębiorstwa te kwestionują decyzję Prezesa UOKiK, który zgodził się na konsolidację pionową w energetyce. Chcą także złożyć w urzędzie antymonopolowym skargi na nadużywanie siły rynkowej przez przedsiębiorstwa energetyczne. *Chcemy być traktowani jako partnerzy, nie jako ci, którzy tylko i wyłącznie przynoszą pieniądze* – podkreślali przedstawiciele energochłonnego przemysłu.

Opracowała:
Agnieszka Głośniewska, Gabinet Prezesa URE

CZYNNIKI KSZTAŁTUJĄCE CENY ENERGII ELEKTRYCZNEJ. RYNEK REGULOWANY I ZLIBERALIZOWANY – POŻYTKI I KOSZTY

28 stycznia br. odbyła się trzecia z cyklu konferencji współorganizowanych przez Urząd Regulacji Energetyki i Centrum Studiów Antymonopolowych i Regulacyjnych Uniwersytetu Warszawskiego pod wspólnym hasłem „Jaki model konkurencji na rynku energii elektrycznej?”

Dyskusja prowadzona przez **prof. dr hab. Krzysztofa Żmijewskiego** z Politechniki Warszawskiej została poświęcona czynnikom kształtującym ceny energii elektrycznej – toczyła się wokół korzyści i kosztów, z jakimi mamy do czynienia w obu modelach funkcjonowania rynku: regulowanym i zliberalizowanym. Prof. Żmijewski porównał na wstępie oba rynki – *Mamy ewidentny konflikt dwóch światów. Z jednej strony świat globalnej konkurencji funkcjonujący w globalnym kryzysie. I drugi świat funkcjonujący w złotej klatce, nie znający walki, niebezpieczeństwa i strachu, a ponoszący tylko ciężki wysiłek polegający na uzasadnieniu kosztów swojego funkcjonowania.*



Spotkanie rozpoczęli gospodarze – **dr Mariusz Swora**, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oraz **prof. Tadeusz Skoczny**, kierownik Centrum Studiów Antymonopolowych i Regulacyjnych UW. Szef URE w słowie wstępnym nakreślił swoją wizję organu regulacyjnego na rynku energetycznym – *To organ niezależny, silny, który promuje konkurencję. Paradoksalnie droga do konkurencji i liberalizacji wiedzie przez wzmocnienie organu regulacyjnego.*

Europejskie tło dotyczące regulacji i liberalizacji rynku nakreśliła **Zofia Janiszewska** z Departamentu Promowania Konkurencji URE przedstawiając rozwiązania stosowane w poszczególnych krajach Wspólnoty. Regulacja cen energii elektrycznej funkcjonuje w 15 państwach UE (przynajmniej w jednym segmencie rynku). Co ciekawe, ostatnio niektóre europejskie państwa rozważają możliwość powrotu do regulacji rynku. W zdecydowanej większości państw

UE odbiorcy mają prawo zmiany sprzedawcy energii (w Polsce odbiorcy w gospodarstwach domowych takie prawo nabyli 1 lipca 2007 r.). Podkreślenia wymaga fakt, iż Polska jest jednym z niewielu państw, który stworzył i wdraża Mapę drogową – czyli dokument mówiący o sposobach dojścia do momentu, w którym będzie możliwe uwolnienie cen energii elektrycznej (obok polskiego regulatora takie zalecenie Rady Europejskich Regulatorów Energii działającej przy Komisji Europejskiej wypełnili tylko regulator irlandzki oraz rząd Hiszpanii).

Przesłanki i racje utrzymywania w najbliższym czasie obowiązku zatwierdzania taryf przedstawiła **Halina Bownik-Trymucha**, Dyrektor Departamentu Promowania Konkurencji URE. Na brytyjskim rynku energii elektrycznej odbiorcy w gospodarstwach domowych dokonują miesięcznie ok. 400 tys. zmian sprzedawców. W Polsce w 2008 r. takich zmian było 1 018 (łącznie, tj. odbiorców w gospodarstwach domowych oraz w grupie przedsiębiorstw). Na tę niekorzystną sytuację nakłada się strategia koncentracji obrotu energią w grupach, która jest korzystna dla grup kapitałowych, ale ogranicza warunki do rozwoju konkurencji. W tej sytuacji celem jest dalsze zatwierdzanie przez Prezesa URE taryf. Dyrektor Trymucha zwróciła uwagę, że w niektórych państwach europejskich, na rynkach wcześniej i lepiej zliberalizowanych, rozważa się możliwość zwiększenia regulacji, w tym powrót do cen regulowanych.

Po wstępnych wystąpieniach przedstawicieli URE rozpoczęła się dyskusja z udziałem panelistów. **Ireneusz Perkowski** z Towarzystwa Obrotu Energią zarzucił regulatorowi, że realizacja zadań Urzędu ciąży odbiorcom.

Grażyna Rokicka, Prezes Stowarzyszenia Konsumentów Polskich, podnosiła kwestię zapewniania odbiorcom realnego wyboru – pomiędzy warunkami umów, praktykami przedsiębiorstw oraz oferowany-





mi cenami. *Cena nie jest jedynym kosztem dla konsumentów. Takimi kosztami są także dostęp do technologii energooszczędnych, nieuczciwe praktyki handlowe czy dostępność informacji* – wskazywała Rokicka. Wyraziła także swoje obawy – *Energia jest towarem szczególnie wrażliwym. Nikt nie gwarantuje, że jeśli zapłacimy więcej, to te pieniądze będą rzeczywiście przeznaczone na to, o czym branża mówi od wielu lat, czyli na inwestycje.*

Brak wrażliwości rynku na potrzeby i zachowania odbiorców – jako jedną z cech polskiego rynku energii elektrycznej podkreślał także **Henryk Kaliś**, przewodniczący Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu – *Energetyka jako branża, struktura i monopol, jest bardzo uprzywilejowana. Koledzy nigdy nie funkcjonowali w warunkach zagrożenia istnienia.* Przedstawiciel dużych, przemysłowych odbiorców energii podkreślił, że polska energia jest droższa niż w innych krajach UE. Co więcej, odbiorcy przemysłowi w UE nie płacą kosztów związanych z realizacją polityki energetycznej państwa.

Dr Marek Dietl z Instytutu Sobieskiego jest zdania, że wytwórcy energii narzucają bardzo wysokie marże – *Gdybyśmy mieli dobrze działający, uwolniony rynek można by się spodziewać podwyżek w obrocie energią, a obniżek w przypadku wytwarzania* – argumentował panelista, który sposoby na usprawnienie rynku widzi w połączeniu regulacji z ustalaniem ceny maksymalnej oraz w możliwości bardzo łatwej zmiany sprzedawcy energii.

Mirosław Barszcz, ekspert prawa podatkowego wskazywał na rolę i funkcje regulatora – *Regulator musi być w roli pułapki na myszy, które są zbyt łakome. Regulator powinien być wyposażony w potrzebne, odpowiednie narzędzia i zachowywać się aktywnie na rynku.* Mówiąc o rynku konkurencyjnym Barszcz stwierdził: *Rynkowi nie jest potrzebny ani rehabilitant, ani protekt tylko akuszerka.* Ekspert uważa, że powinien zostać wprowadzony obowiązek całkowitej sprzedaży energii elektrycznej poprzez giełdę.

Za takim rozwiązaniem opowiadał się także **dr Filip Elżanowski**, ekspert rynku energetycznego – *Nie ma innej drogi niż liberalizacja przez regulację* – kontynuował.

Andrzej Sadowski z Centrum Adama Smitha podkreślał systemowo niekorzystne rozwiązania w sferze podatkowej, które negatywnie wpływają na rozwój i funkcjonowanie elektroenergetyki.

Dyskutanci zgodzili się, że czas sztywności popytowej w sektorze energii skończył się, a elastyczność cenowa popytu na energię zaczyna wyraźnie wzrastać. Kilkakrotnie przywoływano jako przykład sektor telekomunikacyjny, gdzie udało się skutecznie zaingerować w strukturę rynku z korzyścią dla odbiorców.

W panelach udział wzięli także: **dr Andrzej Pawłęga** z Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Warszawskiej, **Jacek Brandt** (Towarowa Giełda Energii SA) oraz **dr inż. Mirosław Duda** z Agencji Rynku Energii.



Trwałym i materialnym efektem spotkań ekspertów, branży, naukowców i sektora w ramach cyklu konferencji współorganizowanych przez Urząd Regulacji Energetyki oraz Centrum Studiów Antymonopolowych i Regulacyjnych będzie publikacja zawierająca najciekawsze wystąpienia oraz przemyślenia i pytania dotyczące funkcjonowania i przyszłości rynku elektroenergetycznego w Polsce.

Opracowała:

Agnieszka Głośniewska, Gabinet Prezesa URE

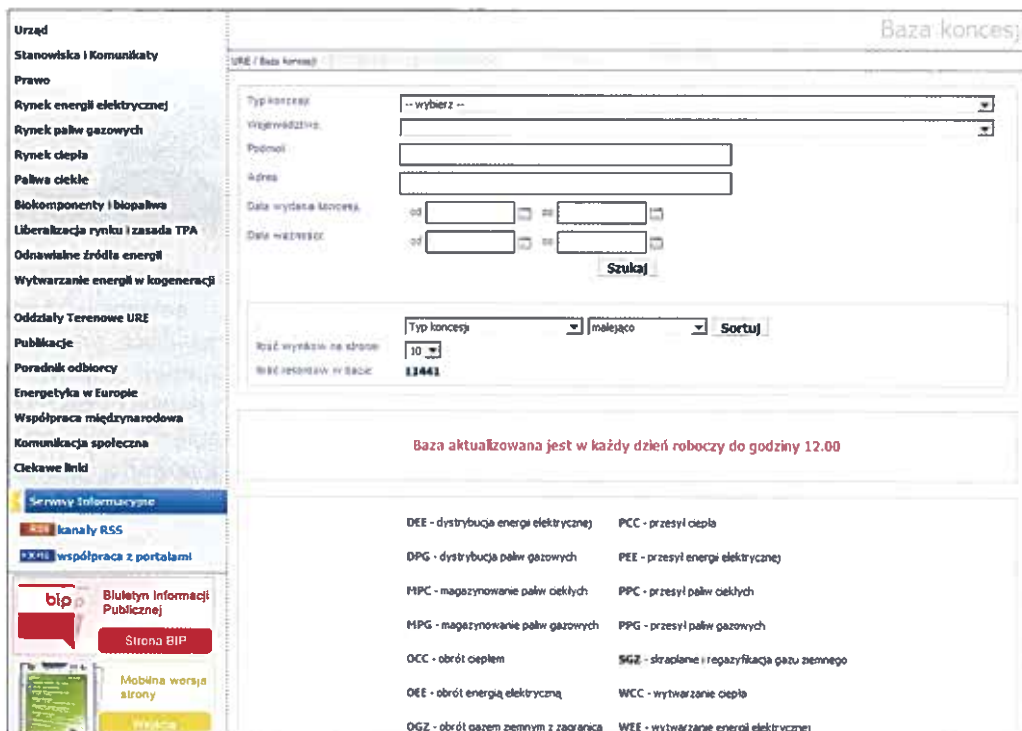
Pobieranie ze strony internetowej URE wykazu obowiązujących koncesji

W celu pobrania zestawień przedsiębiorstw posiadających koncesje w zakresie regulowanym ustawą – Prawo energetyczne, należy:

- 1) wejść na stronę internetową URE (www.ure.gov.pl), kliknąć pozycje zaznaczone na poniższym rysunku (zamiast „Rynku energii elektrycznej” można także wybrać pozycje: „Rynek paliw gazowych”, „Rynek ciepła”, „Paliwa ciekłe”),



- 2) na stronie, która się ukaże, można skorzystać z szybkiego wyszukiwania w celu uzyskania informacji o podmiotach koncesjonowanych.



Zatwierdzone taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE
(stan na listopad-grudzień 2008 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Podwyżka w %
Warszawa	Przedsiębiorstwo Ciepłowniczo-Usługowe Piaseczno Sp. z o.o. – Piaseczno	- 4,10
	Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o. o. – Garwolin	19,57
	Zespół Zarządców Nieruchomości WAM Sp. z o.o. – Oddział Energetyki Ciepłej – woj. mazowieckie	24,63
	Zespół Zarządców Nieruchomości WAM Sp. z o.o. – Oddział Energetyki Ciepłej – woj. mazowieckie	49,46
	PPH LUXREMONT Sp. z o.o. – Mińsk Mazowiecki	18,05
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Płońsku Sp. z o.o. – Płońsk	19,47
	GEOTERMIA MAZOWIECKA SA – Mszczonów	2,24
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Siedlce	7,70
	Stołeczne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej – Warszawa	12,10
	Fortum Płock Sp. z o.o. – Płock	3,58
	Przedsiębiorstwo Usług Inżynieryjno-Komunalnych Sp. z o.o. – Sokółów Podlaski	16,72
	Polski Koncern Naftowy ORLEN SA – Płock	16,10
	Zakopane-Dalkia Polska SA – Zakopane	16,67
	Ciechocinek-Dalkia Polska SA – Ciechocinek	22,75
	Jędrzejów-Dalkia Polska SA – Jędrzejów	8,20
	Kraków-Dalkia Polska SA – Kraków	19,25
	Wąbrzeźno-Dalkia Polska SA – Wąbrzeźno	17,50
	Rzeszów-Dalkia Polska SA – Rzeszów	7,71
	FORTUM Płock Sp. z o.o.	5,14
	Szczecin	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. – Świdwin
Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Dębno		2,72
Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Darłowo		8,92
Miejskie Zakłady Komunalne Sp. z o.o. – Kostrzyn n. Odrą		6,48
Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Strzelce Krajeńskie		19,80
Gdańsk	Zakład Energetyki Ciepłej STAR – PEC Sp. z o.o. – Starogard Gdański	9,22
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Nowy Dwór Gdański	21,35
	KOMFORT OFFICE Sp. z o.o. – Gdynia	16,87
	Zarząd Morskiego Portu Gdynia SA – Gdynia	6,69
	Rindipol SA – Chojnice	21,26
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Olsztyn	12,99
	Elbląskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Elbląg	12,96
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Pisz	5,46
	Ciepłownie Miejskie Sp. z o.o. – Węgorzewo	9,08
	Przedsiębiorstwo Usługowe Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. – Nidzica	19,09
Poznań	Spółdzielnia Mieszkaniowa ZAZAMCZE – Włocławek	21,73
	Zakład Obsługi Komunalnej Miasta Lipna – Lipno	21,23
	Zakłady Azotowe Anwil SA – Włocławek	15,10
	BRUN – POL Pomorze – Kujawy Sp. z o.o. – Toruń	14,06
	OPEC Grudziądz Sp. z o.o. – Grudziądz	10,82
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Brodnica	14,52
	PRESSTERM Sp. z o.o. – Owińska Bolechowo k. Poznania	23,40
	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Ostrzeszów	21,19
	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. (Miasto Chodzież) – Chodzież	11,02
	AKWAWIT-BRASCO SA – Leszno	27,55
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej – Konin Sp. z o.o. – Konin	11,50
	Lublin	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Lubartowie Sp. z o.o. – Lubartów
SPOMASZ BELŻYCE SA – Bełżyce		29,41
Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. – Poniatowa		10,65
PRATERM Kraśnik Sp. z o.o. – Kraśnik		18,30
Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego SA – Łapy		45,15
Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. – Siemiatycze		16,80

Łódź	Zakład Energetyki Ciepłej w Łowiczu Sp. z o.o. – Łowicz	22,76	
	CIEPŁOWNIA Sp. z o.o. – Aleksandrów Łódzki	12,35	
	Miejskie Sieci Ciepłe Sp. z o.o. – Zduńska Wola	4,41	
	PGKIM Sp. z o.o. – Aleksandrów Łódzki	26,38	
	PGE Kopalnia Węgla Brunatnego BĘLCHATÓW – Belchatów	9,77	
	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. – Ostrowiec Świętokrzyski	11,23	
	Energetyka Ciepła Miasta Skarżysko Kamienna – Skarżysko Kamienna	10,35	
	STOLBUD SA – Włoszczowa	22,53	
Wrocław	Świętokrzyskie Centrum Onkologii w Kielcach Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej – Kielce	32,93	
	ENERGETYKA – ROKITA Sp. z o.o. – Brzeg Dolny	33,80	
	Fortum Wrocław SA – Wrocław	4,41	
	PGE Elektrownia Turów SA – Bogatynia 3	0,06	
Katowice	Energetyka Ciepła Opolszczyzny SA – Opole	6,40	
	Miejski Zakład Energetyki Ciepłej EKOTERM Sp. z o.o. – Żywiec	5,59	
	Zakład Gospodarki Ciepłej Śląskiego Uniwersytetu Medycznego – Katowice	19,30	
	BUDWEX Sp. z o.o. – Rybnik	18,53	
	POWEN SA – Zabrze	6,62	
	Elektrownia Chorzów SA – Chorzów	14,52	
	Spółka Energetyczna Jastrzębie SA – Jastrzębie Zdrój	14,60	
	SFW Energia Sp. z o.o. – Gliwice	5,70	
	Południowy Koncern Energetyczny SA – Katowice	9,39	
	Przedsiębiorstwo Inżynierii Komunalnej Sp. z o.o. – Pszczyna	4,90	
	IDEA 98 Sp. z o.o. – Tarnowskie Góry	19,19	
	Esox-serwis Sp. z o.o. – Radlin	22,81	
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej – Jastrzębie Zdrój	13,30	
	Zabrzeńskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Zabrze	7,18	
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej – Gliwice Sp. z o.o. – Gliwice	13,20	
	FORTUM Częstochowa SA – Częstochowa	6,20	
	Ciepłownia Siemianowice Sp. z o.o. – Siemianowice Śląskie	23,99	
	Kraków	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej SA – Kraków	4,97
		Elektrociepłownia Sp. z o.o. – Wolbrom	5,24
		Miejski Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. – Kęty	7,76
EKP Sp. z o.o. – Klucze		22,88	
Ciepłownia Łańcut Sp. z o.o. – Łańcut		16,28	
Wytwórnia Filtrów PZL – Sędziszów – Sędziszów Młp.		45,18	
Stomil – Sanok SA – Sanok		45,83	
Zakład Usług Komunalnych ENERGOKOM Sp. z o.o. – Rakszawa		45,34	
ZPOW LEŻAJSK Sp. z o.o. – Leżajsk	28,06		

Odmowa zatwierdzenia taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE

(stan na listopad-grudzień 2008 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Data odmowy
Wrocław	CIEPŁOWNICTWO Sp. z o.o. – Nowa Ruda	2008.12.28

Zatwierdzone taryfy dla energii elektrycznej

(stan na 2009.01.30)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Zakłady Mechaniczne „PZL-Wola” SA	2008.12.24
2	„ELANA-ENERGETYKA” Sp. z o.o.	2008.12.30
3	Mondi Świecie SA	2008.12.31
4	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Żyrardów” Sp. z o.o.	2009.01.02

5	Instytut Problemów Jądrowych im. Andrzeja Sołtana	2009.01.02
6	ENEA SA	2009.01.02
7	ENION Energia Sp. z o.o.	2009.01.02
8	EnergiaPro Gigawat Sp. z o.o.	2009.01.02
9	ENERGA-OBRÓT SA	2009.01.02
10	PGE Łódzki Zakład Energetyczny SA	2009.01.02
11	Zakłady Energetyczne Okręgu Radomsko-Kieleckiego SA	2009.01.02
12	PGE Zamojska Korporacja Energetyczna SA	2009.01.02
13	PGE ZELT Obrót Sp. z o.o.	2009.01.02
14	PGE Zakład Energetyczny Warszawa-Teren SA	2009.01.02
15	PGE Rzeszowski Zakład Energetyczny SA	2009.01.02
16	PGE Zakład Energetyczny Białystok SA	2009.01.02
17	PGE Lubelskie Zakłady Energetyczne SA	2009.01.02
18	PPUH ZETER Paweł Raczyński	2009.01.13
19	PGE Dystrybucja Rzeszów Sp. z o.o.	2009.01.15
20	ENEA Operator Sp. z o.o.	2009.01.15
21	PGE Dystrybucja LUBZEL Sp. z o.o.	2009.01.15
22	Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator SA	2009.01.15
23	PGE Dystrybucja Warszawa-Teren Sp. z o.o.	2009.01.15
24	ENION SA	2009.01.15
25	EnergiaPro SA	2009.01.15
26	PGE ZEORK Dystrybucja Sp. z o.o.	2009.01.15
27	Vattenfall Distribution Poland SA	2009.01.15
28	PGE Dystrybucja Łódź Sp. z o.o.	2009.01.15
29	PGE Dystrybucja Zamość Sp. z o.o.	2009.01.16
30	PGE Dystrybucja Białystok Sp. z o.o.	2009.01.16
31	PGE Dystrybucja Łódź-Teren SA	2009.01.16
32	ENERGA-OPERATOR SA	2009.01.29

Zmiany w zatwierdzonych taryfach dla energii elektrycznej

(w tym zmiany okresu obowiązywania taryfy)

(stan na 2009.01.30)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Zakład Elektroenergetyczny H.Cz. ELSEN Sp. z o.o.	2008.12.12
2	Metalchem Serwis Sp. z o.o.	2008.12.12
3	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ADM”	2008.12.12
4	Zakład Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.	2008.12.12
5	Toruńskie Zakłady Urządzeń Młyńskich Spomasz SA	2008.12.12
6	Energetyka Wagon Sp. z o.o.	2008.12.12
7	H. Cegielski – ENERGOCENTRUM Sp. z o.o.	2008.12.12
8	Zakłady Mechaniczne Bumar Łabędy SA	2008.12.12
9	Fenice Poland Sp. z o.o.	2008.12.12
10	Dolnośląskie Zakłady Usługowo-Produkcyjne „DOZAMEL” Sp. z o.o.	2008.12.12
11	Zakład Energetyki – Blachownia Sp. z o.o.	2008.12.17
12	EkoMedia Sp. z o.o.	2008.12.17
13	ENESTA Sp. z o.o.	2008.12.17
14	Przedsiębiorstwo Energetyczne ESV SA	2008.12.17
15	Huta Małapanew Sp. z o.o.	2008.12.23
16	PCC Rokita SA	2008.12.23
17	Zakłady Wapiennicze Lhoist Sp. z o.o.	2008.12.23
18	Zakłady Tworzyw Sztucznych „GAMRAT” SA	2008.12.23
19	Zakłady Samochodowe „JELCZ” SA	2008.12.23
20	Kombinat „PZL-HYDRAL” SA	2008.12.23
21	Towarzystwo Inwestycyjne „ELEKTROWNIA-WSCHÓD” SA	2008.12.23
22	Zakład Utrzymania Ruchu Sp. z o.o.	2008.12.23

23	„ENERGETYKA URSUS” Sp. z o.o.	2008.12.24
24	Soda Polska CIECH Sp. z o.o.	2008.12.29
25	Energetyka WAGON Sp. z o.o.	2008.12.29
26	Zakłady Azotowe Anwil SA	2008.12.29
27	Fabryka Produkcji Specjalnej Sp. z o.o.	2008.12.29
28	„ELANA-ENERGETYKA” Sp. z o.o.	2008.12.30
29	H. Cegielski – ENERGOCENTRUM Sp. z o.o.	2008.12.30
30	Zakład Instalacji Elektroenergetycznych Leszek Klak	2008.12.30
31	Zakład Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.	2008.12.30
32	Toruńskie Zakłady Urzędzeń Młyńskich „SPOMASZ” SA	2008.12.30
33	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ADM”	2008.12.30
34	Energomedia Sp. z o.o.	2008.12.31
35	Fabryka Maszyn „GLINIK” SA	2008.12.31
36	Fabryka Łożysk Toczących – Kraśnik SA	2008.12.31
37	Metalchem Serwis Sp. z o.o.	2009.01.02
38	Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA	2009.01.02
39	PGE Kopalnia Węgla Brunatnego Bełchatów SA	2009.01.02
40	MERA PNEFAL ZPC SA	2009.01.02
41	Kompania Węglowa SA	2009.01.05
42	Energetyka Wisłosan Sp. z o.o.	2009.01.05
43	Zakłady Azotowe w Tarnowie-Mościcach SA	2009.01.05
44	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej i Gospodarki Wodno-Ściekowej „ENWOS” Sp. z o.o.	2009.01.05
45	Zakłady Chemiczne „Siarkopol” Tarnobrzeg Sp. z o.o.	2009.01.05
46	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Produkcyjne „ELTRONIK” Z. Soból, F. Siuta, M. Kuboń Sp.j.	2009.01.05
47	Stalprodukt SA	2009.01.05
48	„Federal-Mogul Gorzyce” SA	2009.01.05
49	Zakłady Azotowe „Puławy” SA	2009.01.05
50	Zakład Usług Technicznych MEGA Sp. z o.o.	2009.01.06
51	Zakłady Azotowe „Puławy” SA	2009.01.12
52	LOTOS Jasło SA	2009.01.12
53	Zakłady Mechaniczne Bumar Łabędy SA	2009.01.12
54	Zakład Usług Technicznych Sp. z o.o.	2009.01.12
55	Zakłady Tworzyw Sztucznych „ERG” w Pustkowie SA	2009.01.12
56	Firma Oponiarska Dębica SA	2009.01.12
57	Evonik Carbon Black Polska Sp. z o.o.	2009.01.12
58	Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.	2009.01.12
59	Przedsiębiorstwo Energetyczne Sp. z o.o.	2009.01.12
60	SYBIL MAXIMUS Sp. z o.o.	2009.01.12
61	Energo-Tech Sp. z o.o.	2009.01.12
62	CAPITAL PART 21 Sp. z o.o.	2009.01.12
63	„Ciepłownia” Sp. z o.o.	2009.01.13
64	TELENERG-BIS Przedsiębiorstwo Wielobranżowe	2009.01.13
65	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe „STOREM” Sp. z o.o.	2009.01.13
66	Rafineria Nafty Jedlicze SA	2009.01.13
67	Zakłady Chemiczne „Organika-Sarżyna” SA	2009.01.13
68	Dolnośląskie Zakłady Usługowo-Produkcyjne „DOZAMEL” Sp. z o.o.	2009.01.13
69	Przedsiębiorstwo Energetyczne „ESV” SA	2009.01.13
70	CMC Zawiercie SA	2009.01.13
71	Stocznia Gdańsk SA	2009.01.14
72	GRUPA LOTOS SA	2009.01.14
73	Stocznia Gdynia SA	2009.01.14
74	Huta Szczecin SA	2009.01.14
75	ENERGOSERWIS KLESZCZÓW Sp. z o.o.	2009.01.15
76	Polski Koncern Naftowy ORLEN SA	2009.01.15
77	Kimberly-Clark Sp. z o.o.	2009.01.15
78	Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA	2009.01.15
79	Ruda Śląska Plaza Sp. z o.o.	2009.01.16
80	Przedsiębiorstwo Połowów, Przetwórstwa i Handlu „DALMOR” SA	2009.01.16

81	Klepierre Galeria Poznań Sp. z o.o.	2009.01.16
82	Spółka Restrukturyzacji Kopalń SA	2009.01.16
83	ENESTA Sp. z o.o.	2009.01.16
84	Sadyba Centre SA	2009.01.16
85	Boryszew ERG SA	2009.01.16
86	Klepierre Galeria Kraków Sp. z o.o.	2009.01.16
87	Elektrix Sp. z o.o.	2009.01.16
88	Klepierre Sosnowiec Sp. z o.o.	2009.01.16
89	„Energetyka” Sp. z o.o.	2009.01.21
90	Zakład Energetyki – Blachownia Sp. z o.o.	2009.01.21
91	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	2009.01.21
92	Zakłady Mechaniczne „Tarnów” SA	2009.01.21
93	CELSA „Huta Ostrowiec” Sp. z o.o.	2009.01.21
94	Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica SA	2009.01.21
95	Katowicki Holding Węglowy SA	2009.01.21
96	„EkoMedia” Sp. z o.o.	2009.01.29
97	Teco-Park Sp. z o.o.	2009.01.29
98	Zakład Elektryczny „EL-WO” Marta Żelazowska	2009.01.29
99	ABB Sp. z o.o.	2009.01.29
100	Zarząd Morskiego Portu Gdańsk SA	2009.01.29
101	„BEST-EKO” Sp. z o.o.	2009.01.29
102	„Maszoperia Kołobrzaska” Sp. z o.o.	2009.01.29
103	ZAMET – BUDOWA MASZYN SA	2009.01.29
104	PGE Rzeszowski Zakład Energetyczny SA	2009.01.30
105	Andropol-Elektrociepłownia Sp. z o.o.	2009.01.30
106	Euro-Energetyka Sp. z o.o.	2009.01.30

Zatwierdzone taryfy dla paliw gazowych

(stan na 2009.01.30)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Zakład Energetyki – Blachownia Sp. z o.o.	2008.12.12
2	CP Energia SA	2008.12.12
3	US.EN.EKO Sp. z o.o.	2008.12.23
4	Carbon Sp. z o.o.	2009.01.29

Zmiany w zatwierdzonych taryfach dla paliw gazowych

(w tym zmiany okresu obowiązywania taryfy)

(stan na 2009.01.30)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Zakłady Azotowe „Puławy” SA	2008.12.17
2	HANDEN Sp. z o.o.	2008.12.17
3	Dolnośląskie Zakłady Usługowo-Produkcyjne „Dozamel” Sp. z o.o.	2009.01.13
4	Gazpartner Sp. z o.o.	2009.01.14
5	Zakłady Azotowe Kędzierzyn SA	2009.01.21

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY KONCESJE NA WNIOSEK

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	Mercuria Chemicals Sp. z o.o.	00-073 Warszawa, Plac Marszałka Józefa Piłsudskiego 2	Opc
2	Commodities Management Services Sp. z o.o.	00-193 Warszawa, ul. Stawki 2	Opc
3	Polenergia Biogaz Sp. z o.o.	00-805 Warszawa, ul. Chmielna 85/87	Wee
4	IMPEXMETAL SA	00-842 Warszawa, ul. Lucka 7/9	Dee
5	CHEMTANK Sp. z o.o.	01-969 Warszawa, ul. Pułkowa 37	Opc
6	MARCO-OIL Polska Sp. z o.o.	05-090 Sękocin Nowy, Al. Krakowska 55	Opc
7	Eurorent Sp. z o.o.	05-820 Piastów, ul. Warszawska 1	Opc
8	PHU Petropol Kamil Nowakowski	06-450 Glino, eck, Zygmuntowo 38	Opc
9	KONPAL Sp.j. Roman Mikołajski, Grzegorz Mikołajski	06-560 Konopki, ul. Kwiatowa 31	Opc
10	PHU TOPAZ Zbigniew Paczowski	08-300 Sokółów Podlaski, ul. Kolejowa 8B	Opc
11	Auto Myjnia „WODNIK” SC Hanna Lewandowska, Tomasz Nyckowski	09-500 Gostynin, ul. Płocka 50	Opc
12	PHU Stacja Paliw DUET M. Anaczkowski, K. Filarski Sp.j.	14-200 Iława, ul. Lubawska 5	Opc
13	Wodociągi Białostockie Sp. z o.o.	15-404 Białystok, ul. Młynowa 52/1	Wee
14	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Suwałkach Sp. z o.o.	16-400 Suwałki, ul. Przemysłowa 6A	Wee
15	Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego w Łapach SA	18-100 Łapy, ul. Niłskiego-Łapińskiego 29	Wcc, Pcc
16	PUH Green Anna Dziekońska	18-400 Łomża, ul. Wojska Polskiego 75	Opc
17	SETON K. Cichocki, R. Matusiewicz Sp.j.	19-321 Nowa Wieś Etcka, ul. Etcka 9B	Opc
18	Auto – Gaz Grażyna Łabiga	21-002 Jastków, Dąbrowica 46	Opc
19	Anna Proch Stacja Paliw w Brzostówce	21-077 Spiczyn, ul. Ludwików 4A	Opc
20	„FERGAS” Sp. z o.o.	21-400 Łuków, ul. Glinki 11	Opc
21	B&D Sp.j. Dariusz Bielecki i Janusz Dejek	21-400 Łuków, ul. Radzyńska 9G	Opc
22	Jerzy Jaworski	22-375 Izbica, ul. Orłów Drewniany 6	Opc
23	TIHE Sp. z o.o.	25-365 Kielce, ul. Słowackiego 12	Opc
24	PHU AUTO-GAZ MYJNIA SAMOCHODOWA Barbara Pietras	26-500 Szydłowiec, ul. Jastrzębska 13A	Opc
25	MINI Telecom SA	26-600 Radom, Potankowska 54 A	Opc
26	Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „ADOR” Zaciera Sp.j.	27-515 Tarłów, ul. Rynek 25	Opc
27	UTRANS Przedsiębiorstwo Transportowo- -Handlowe S. Brachowicz	28-100 Busko-Zdrój, Mikołowice 359	Opc
28	Express SA	30-403 Kraków, ul. Rzemieślnicza 26	Opc
29	PIAST Sp. z o.o.	31-983 Kraków, ul. Igołomska 29b	Opc
30	Firma Handlowo-Uslugowa „BAYER-TRANS” Żofra Jakubowski	32-100 Proszowice, ul. Kolejowa 2	Opc
31	Zakłady Górniczo-Hutnicze BOLESŁAW SA	32-332 Bukowno, ul. Kolejowa 37	Dee, Oee
32	PW „MAY-MAT” Stanisław Matys, Ewa Matys Sp.j.	32-823 Szczepanów, Przyborów 26	Opc
33	CZAKRAM Jacek Okoński Sp.j.	33-100 Tarnów, ul. Dojazd 1	Opc
34	Dawid Nowobilski TANK-EXPRES	33-300 Nowy Sącz, ul. Ciećkiewicza 14a	Opc
35	Stacja Paliw Płynnych Jan Bury	34-205 Stryszawa, Stryszawa 329	Opc
36	ZUH MIXPOL Paweł Michulec	34-325 Łodygowice, ul. Kasztanowa 33	Opc
37	Firma Handlowo-Uslugowa „DOM-GAZ” Wiesław Lorek	34-604 Przyszowa, Stronie 102	Opc
38	PPHU QUBA-Res SC Tomasz Nowak, Agnieszka Nowak	35-307 Rzeszów, ul. Armii Krajowej 42	Opc
39	Stacja Paliw MARES M. i E. Sobczyk Sp.j.	35-328 Rzeszów, ul. K. Szymanowskiego 15	Opc
40	„MOTO-HURT” SA	35-506 Rzeszów, ul. Krakowska 150B	Opc
41	Miejski Zakład Komunalny Sp. z o.o.	37-300 Leżajsk, ul. Żwirki i Wigury 3	Pcc, Occ
42	Rafineria Nafty Jedlicze SA	38-460 Jedlicze, ul. Tytusa Trzecieckiego 14	Opc
43	„CASABLANKA” Handel Detaliczny i Gastronomia SC Maria i Stanisław Gakan	39-308 Wadowice Górne, Podborze 124	Opc

44	FH „TANK” Marek Tymków	39-400 Tarnobrzeg, ul. Sienkiewicza 59/14	Opc
45	SPEED TANK Sp. z o.o.	40-663 Katowice, ul. Wronia 39	Opc
46	PHU AVE J. Będkowski	40-859 Katowice, ul. Pokoju 3/5	Opc
47	FHU „DOMINO”	41-303 Dąbrowa Górnicza, ul. Tysiąclecia 35/33	Opc
48	Zabrzańskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.	41-800 Zabrze, ul. Wolności 215	Wee
49	PPHU „POWER-GAZ” Zbigniew Baran	42-100 Kłobuck, ul. Korczaka 23	Opc
50	Centrum Ogrodnicze „ARONIA” Katarzyna Ciepelska	42-230 Koniecpol, ul. Mickiewicza 54A	Opc
51	PPHU „PAK” Sp. z o.o.	42-286 Koszęcin, ul. Leśna 2	Opc
52	ELTOM Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Przemysłu, Hutnictwa i Energetyki	42-360 Poraj, ul. 3 Maja 16	Opc
53	„RUZAM” Mazur Maciej	42-439 Żarnowiec, ul. Kościuszki 27a	Opc
54	BHH MIKROHUTA Sp. z o.o.	42-530 Dąbrowa Górnicza, ul. Katowicka 11	Dee, Oee
55	FHU MARGOR Maria Gorzelak	43-100 Tychy, ul. Zielone 8	Opc
56	Stacja Paliw Renata Kuś	43-392 Międzyrzecze Górne, Międzyrzecze Górne 165	Opc
57	ELEKTROWNIA RYBNIK SA	44-207 Rybnik, ul. Podmiejska	Dee
58	PPHiU „OMEN” Sp. z o.o.	44-280 Rydułtowy, ul. Raciborska 144	Opc
59	Jastrzębski Zakład Wodociągów i Kanalizacji SA	44-335 Jastrzębie Zdrój, ul. Podhalańska 7	Wee
60	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	46-040 Ozimek, ul. Powstańców Śląskich 54	Pcc
61	Jacek Famulski FAM-GAZ	46-320 Praszka, ul. Kościuszki 7	Opc
62	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Przetwórcze Urszula i Henryk Katolik	48-130 Kietrz, ul. Mickiewicza 62	Opc
63	PHU GP Grochalski Pięt Sp.j.	48-303 Nysa, ul. Zwycięstwa 2	Opc
64	EKO-RIM Sp. z o.o.	51-501 Wrocław, ul. Swojczycka 32	Opc
65	K.J.G. Company Sp. z o.o.	54-032 Wrocław, ul. Małopolska 48	Opc
66	M-Group Sp. z o.o.	54-215 Wrocław, ul. Bystrzycka 26	Opc
67	Andrzej Cichy GAZELA	55-024 Wilkszyn, ul. Marszowicka 12	Opc
68	PPU „ZELCOOP” Sp. z o.o.	58-200 Dzierżoniów, ul. Garbarska 4	Opc
69	Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bolesławcu Sp. z o.o.	59-700 Bolesławiec, ul. Łasicka 17	Wee
70	DAVER TRADE Sp. z o.o.	60-421 Poznań, ul. Lotnicza 1	Opc
71	BGW Wielobranżowe Przedsiębiorstwo Handlowe Sp. z o.o.	60-960 Poznań, ul. Syrenia 9	Opc
72	Adam Baranowski APEXIM AB Przedsiębiorstwo Wielobranżowe	61-028 Poznań, ul. Warszawska 43	Opc
73	ARIS CARD POLSKA Sp. z o.o.	61-371 Poznań, ul. Romana Maya 1	Opc
74	POENERGIA Dystrybucja Sp. z o.o.	61-371 Poznań, ul. Romana Maya 1	Oee
75	„PALMARK MAREK PŁONCZAK” Sp.kom.	62-010 Pobiedziska, ul. Fabryczna 2a	Opc
76	MAN STAR Trucks & Buses Sp. z o.o.	62-080 Tarnowo Podgórne/Sady, ul. Poznańska 4	Dee, Oee
77	PHU DEBARKO Agnieszka Kasprzak	63-460 Nowe Skalmierzyce, ul. Powstańców Wlkp. 16	Opc
78	PUH BIS Sp.j. Józef Szyszka, Jerzy Szyszka	63-640 Brańin, ul. Namysłowska 7	Opc
79	TOMEX A.J.C. Tomczyk Sp.j.	64-840 Budzyń, Os. Cechowe 8	Opc
80	NOWAK & NOWAK Sp. z o.o.	64-965 Okonek, Podgaje 43a	Opc
81	Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Gorzowie Wielkopolskim	66-400 Gorzów Wlkp., ul. Kosynierów Gdańskich 47	Wee
82	EKO-OLEJ Marek Balak	66-400 Gorzów Wlkp., ul. Owcza 10	Opc
83	SCHIZMA Krzysztof Owoc	67-400 Wschowa, ul. Obrońców Warszawy 20/3	Opc
84	Jan Zacierka	68-200 Żary, ul. Sportowa 40	Opc
85	Megawind Polska Sp. z o.o.	70-479 Szczecin, ul. Wojska Polskiego 70	Wee
86	BALTCHEM SA Zakłady Chemiczne w Szczecinie	70-605 Szczecin, ul. Ks. Kujota 9	Opc
87	Stacja Paliw BP SERWIS Marian Pastuszak Sp.j.	72-001 Kołbaskowo, Kołbaskowo 127	Opc
88	BENZOL Rutkowski, Matysiak Sp.j.	74-300 Myślibórz, ul. Królewiecka 1	Opc
89	Edward Kmita Przedsiębiorstwo Projektowo-Usługowe „HYDRONIKA”	75-122 Koszalin, ul. Szczecińska 25A	Wcc
90	IMSO KI Sp. z o.o.	75-525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56	Opc
91	Firma „KI” Klemens Imiola	75-525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56	Opc

92	SŁUPSKDIS Sp. z o.o.	76-200 Słupsk, ul. Szczecińska 36k	Opc
93	Marek Kurzawski HP OKTAN	81-815 Gdynia, ul. Huzarska 6	Opc
94	Bogusław Czeszejko MOTOGUM	82-433 Raszyn, Falenty Nowe, ul. Willowa 5	Wee
95	Stanisław Mikołajków	82-550 Prabuty, ul. Malborska 6	Opc
96	A. T. Sp. z o.o.	83-139 Pelplin, ul. Mickiewicza 50	Opc
97	FUH MAJA Jacek Knitter	83-400 Kościerzyna, ul. Piechowskiego 43A	Opc
98	Elektrownia Wiatrowa Eco-Energy Sp. z o.o.	84-241 Gościcino, ul. Lipowa 5	Wee
99	EOLICA Kisielice Sp. z o.o.	86-031 Osie'sko, ul. Szosa Gdańska 12	Wee
100	PHU „MAT-POL” Piotr Matyjasik	87-100 Toruń, ul. F. Stamma 4/10	Opc
101	PPHU DELA Sp. z o.o.	87-600 Lipno, Radomice 87A	Wee
102	FPHU WESOŁOWSKI Przemysław Wesolowski	87-702 Koneck, Chromowola 13	Wee
103	Andrzej Matusiak	87-800 Włocławek, ul. Sportowa 13	Wee
104	Farma Wiatrowa Bogusławie SC S. Kozłowski, J. Komorek	87-820 Kowal, Rakutowo 108A	Opc
105	Janusz Ryfa EKO-PRĄD	88-133 Dąbrowa Biskupia, Zagajewice 4	Wee
106	Anna Łoś ANEMON	88-190 Barcin, ul. Kasprowicza 13	Wee
107	PPH STEFAN Stephen Ciechanowski	88-200 Radziejów, ul. Objezdna 32/2/43	Wee
108	Stacja Paliw Niciejewski Waldemar	89-620 Chojnice, Karolewo 2	Opc
109	SEKO SA	89-620 Chojnice, ul. Zakładowa 3	Opc
110	PPHU OKTAN Miodek Andrzej, Miodek Małgorzata Sp.j.	90-348 Łódź, ul. Tylna 7	Opc
111	Zbigniew Sołtysiak „ZBIGNIU” PPHU	91-328 Łódź, ul. Polna 11A	Opc
112	„DIANA” Sp. z o.o.	95-070 Aleksandrów Łódzki, ul. Piotrkowska 27 m. 11	Opc
113	PHU MARGAZ Marcin Bezler	96-500 Sochaczew, ul. Kościuszki Parcel 37	Opc
114	Krzysztof Kempa Piekarnia DZIEPÓŁC	97-500 Radomsko, ul. Sw. Rozalii 36	Wee
115	Stacja Paliw Andrzej Kopacki	98-290 Warta, Jeziorsko 41a	Opc
116	Sławomir Olak Wielobranżowe Przedsiębiorstwo Handlowe „AGRAHURT” Export – Import	98-320 Osjaków, Raducki Folwark 3	Opc
117	ReD FUEL CARDS (Europe) Limited	GU24 0BL Surrey, Red House, Cemetery Road, Brookwood Woking	Opc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła
Pcc – przesył ciepła
Occ – obrót ciepłem

Wee – wytwarzanie energii elektrycznej
Dee – dystrybucja energii elektrycznej
Oee – obrót energią elektryczną
Opc – obrót paliwami ciekłymi

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE ZŁOŻYŁY WNIOSKI KONCESYJNE

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	GASPOL SA	00-175 Warszawa, Al. Jana Pawła II 80
2	Polenergia Biogaz Sp. z o.o.	00-805 Warszawa, ul. Chmielna 85/87
3	ORLEN GAZ Sp. z o.o.	09-411 Płock, ul. Bielska 1
4	Robert Matera Ergomat	10-303 Szczecin, ul. Boh. Getta Warszawskiego 11/10
5	AUTO-GAZ Roman Kot	11-015 Olsztynek, ul. Świętajny 1
6	Zbigniew Urbański Przedsiębiorstwo Wielobranżowe ADRS	12-130 Pasym, ul. Jana Pawła II 17
7	Maria Dawdziuk Firma Handlowo-Uslugowa AUTO-GAZ	13-113 Janowo, Muszaki 82
8	PHU MARTEX Jadwiga Kamińska	14-200 Iława, ul. Składowa 1a
9	PHP ROMAL Romuald Nadziejko	14-330 Małdyty, Wilamowo 14
10	MARAND A. Półkośnik i Wspólnicy Sp.j.	16-070 Choroszcz, ul. Sienkiewiczze 3B
11	PG-GAZ Paweł Górski	16-100 Sokółka, ul. 1 Maja 13/6
12	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe Mariusz Rudziewicz	16-400 Rutka Tartak, Ignatowizna 5
13	Jan Kurpiewski PH-U KURPIEWSKI	18-400 Łomża, ul. Strusia 9
14	„CEZ-DOM” SC Elżbieta Chruślińska, Zdzisław Chruśliński	21-450 Stoczek Łukowski, Wola Kisielska 71A

15	ALFA GAS Łukasz Morawski	22-100 Chełm, ul. Zawadówka 35
16	Fabryka Łozysk Tocznych-Kraśnik SA	23-210 Kraśnik, ul. Fabryczna 6
17	Spółdzielnia Pracy Transportu Wiejskiego	23-400 Biłgoraj, ul. Krzeszowska 64
18	MPWiK Wodociągi Puławskie Sp. z o.o. w Puławach	24-100 Puławy, ul. Skowieszyńska 51
19	PPHU AS-GOLD Sp. z o.o.	26-600 Radom, ul. Lengiewicza 28
20	Tadeusz Nawrot FIRMA HANDLOWA „GLOBAL”	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, ul. Ostrowiecka 64
21	Firma MP-PRESS Paweł Kofiński	30-017 Kraków, ul. Raclawicka 56
22	FH Gąska Sławomir	32-003 Podłęża, Podłęża 480
23	Janina Jania-Bajorek Zielona Energia	32-020 Wieliczka, ul. Siercza 372
24	Zakład BetoniarSKI	32-071 Kamień, Rusocice 157
25	MADOR SC Mirosław Głowacki, Krzysztof Parzych	32-300 Olkusz, Al. 1000-lecia 3
26	PWPUH GAMIX Fr. Gandor i St. Gandor	32-630 Wilamowice, ul. Gen. Andersa 7
27	Spółdzielnia Transportu Wiejskiego	33-300 Nowy Sącz, ul. Wiśniowieckiego 125
28	TRANS PETROL L. Pawlik, A. Maślanka Sp.j.	33-343 Ryto, Ryto 541
29	PPUH „IR-BUD” Irena Targosz	34-323 Ślemień, Las 68
30	Anna Wolska M.E.W.A. Energia Odnawialna	34-440 Kluszkowce, ul. Przemysłowa 10
31	PHU ETANEX Zbigniew Kozuszek	37-400 Nisko, ul. Sandomierska 265c
32	WĘGLOKOKS SA	40-085 Katowice, ul. Mickiewicza 29
33	KOPEX SA	40-172 Katowice, ul. Grabowa 1
34	Vitkovice Milmet SA	41-200 Sosnowiec, ul. Gen. Grotta-Roweckiego 130
35	Firma Handlowo-Uslugowa „BARKOM” Frejowska Barbara	41-219 Sosnowiec, ul. Sikorskiego 3/11
36	Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „GAZ-OIL”	42-200 Częstochowa, ul. Drogowców 15/17
37	WASSERWERK Sp. z o.o.	42-202 Częstochowa, ul. Tartakowa 19/23
38	Witold Brodzik Zakłady Produkcyjne B – D Sp.j.	42-400 Zawiercie, ul. 11 Listopada 2
39	DA-KA Sp. z o.o.	42-439 Żarnowiec, ul. Traktorzystów 12
40	PW „MAX” Nowak Bronisław	42-460 Mierzęcice, Przeczyce, ul. Targowa 3
41	KORNET TRADE Sp. z o.o.	42-600 Tarnowskie Góry, ul. Tylna 12
42	Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Pszczynie Sp. z o.o.	43-200 Pszczyna, ul. Wodzisławska 2
43	Solga Sowa Kazimierz	43-210 Kobiór, ul. Orla 6
44	Polish Oil Sp. z o.o. w organizacji	43-300 Bielsko Biała, ul. Łagodna 93/20
45	Mirosław Marzoll Transport Towarowy Eksport – Import „MARZOLL”	43-400 Cieszyn, ul. Sienkiewicza 4
46	FHU „EWAN” Greń Andrzej	43-438 Brenna, ul. Jatny 157
47	Bielski Park Technologiczny Lotnictwa, Przedsiębiorczości i Innowacji Sp. z o.o.	43-512 Kaniów, ul. Stefana Kóska 43
48	GÓRAZDZE Cement SA w Choruli	45-076 Opole, Chorula, ul. Cementowa 1, skr. poczt. 220
49	A-BAK Sp. z o.o.	45-129 Opole, ul. Kępska 12
50	BAR „BULIS” SC Bulski Stanisław, Bulska Barbara, Bulski Jarosław	46-022 Zawada, ul. Oleska 45A
51	FH „STEEL” Rajmund Kliczka	51-117 Wrocław, ul. Paprotna 8
52	Jerzy Pater PAT-GAZ LPG	55-090 Długołęka, ul. Wrocławska 40
53	PHU Ecco Mar Maria Łucka	55-230 Jelcz Łaskowice, ul. Witosa 2A
54	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „MAX” Ignacy Sieńko	58-100 Świdnica, ul. Husarska 10
55	Stacja Paliw „Kargo” Katarzyna Sieńko	58-100 Świdnica, ul. Husarska 10
56	Agencja Handlowo-Uslugowa „BUDSZY” Paweł Budny	59-100 Polkowice, ul. Gdańska 22
57	DALKIA POZNAŃ Zespół Elektrociepłowni SA	60-960 Poznań, ul. Gdyńska 54
58	„SCA PR POLSKA” Sp. z o.o.	61-070 Poznań, ul. Janikowska 33
59	MACHURA BROS CORPORATION Sp.j.	62-002 Suchy Las, ul. Podjazdowa 3
60	Dystrybucja Produktów Naftowych EKO-JAZ	62-700 Turek, ul. Kolska Szosa 62
61	PTHiU STW Sp. z o.o.	62-800 Kalisz, Al. Wojska Polskiego 31
62	PPHU Suchora Marek	63-020 Zaniemyśl, Łękno 8A
63	Ostrowski Zakład Ciepłowniczy SA	63-400 Ostrów Wlkp., ul. Wysocka 57
64	Hanna Linkiewicz, M.D. Kawalek KROTGASZ Rozlewnia Gazu Płynnego Sp.j.	63-700 Krotoszyn, ul. Sadowa 2
65	POLMAX SA	66-200 Świebodzin, ul. Łużycka 50
66	Vortex Administracja Sp. z o.o.	70-437 Szczecin, ul. Jagiellońska 89
67	Maxam Sp. z o.o.	70-764 Szczecin, ul. Batalionów Chłopskich 32

68	Firma Usługowo-Handlowa ESPADON Jakub Markiewicz	70-786 Szczecin, ul. Wierzyńskiego 19/2
69	OKTAN ENERGY & V/L SERVICE Sp. z o.o.	71-656 Szczecin, ul. Chmielewskiego 22A
70	AKONIS SC P. Szklar, A. Szklar	71-682 Szczecin, ul. Golisza 10E
71	Stacja Paliw BP SERWIS Marian Pastuszek Sp.j.	72-001 Kolbaskowo, Kolbaskowo 127
72	Koenergia Sp. z o.o.	78-230 Karlino, ul. Krzywopłaty 42
73	PSM ALFA Sp. z o.o.	78-230 Karlino, ul. Krzywopłaty 42
74	TEZET SA	80-822 Lublin, ul. Puławska 38
75	Tadeusz Wójcik AUTO-TOP	81-438 Gdynia, ul. Grottgera 17
76	PHU MALNAFT Sp. z o.o.	82-200 Malbork, ul. Łąkowa 1
77	CEZAR Handel Hurtowy Paliwami Dorota Jaworska-Kopyt	82-300 Elbląg, ul. Królewiecka 136/10
78	Przedsiębiorstwo Handlowo-Techniczne SUPHON-BIS	84-300 Łębork, ul. Kossaka 38
79	„INTERBUS” Sp. z o.o.	87-100 Toruń, ul. B. Głowackiego 6/21
80	Przedsiębiorstwo AWIX-OIL Andrzej Kończalski	87-100 Toruń, ul. Na Zapleczu 20
81	Firma Handlowo-Usługowa „DOBGAZ” SC Krzysztof Białoskórski, Zbigniew Błaszkiwicz	87-606 Chalin, Chalin 1a
82	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe EUROTRANS-AKA	87-811 Fabianki, Cyprianka 113
83	POLWIND SC T. Skonieczny – B. Skonieczna	88-230 Piotrków Kujawski, ul. Nadgoplańska 2
84	Małgorzata Grycza Firma Handlowo-Usługowa „MAG”	88-400 Żnin, Plac Wolności 20
85	KRYSTAL PETRO-BUD Waldemar Ryczkowski, Andrzej Polewczyk	91-850 Łódź, ul. Górnicza 36
86	Jan Misiak Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „Pama”	95-006 Brójce, Kurowice, ul. Rokocińska 9
87	Lech Grzejszczak Zakład Usługowo-Handlowy	96-100 Skierniewice, ul. Staszica 17
88	„PARTNER” Henryk Ostalski	96-130 Głuchów, Miłochniewice 46a
89	Kamila Szczukiecka „ELKAL-OIL”	98-335 Pątnów, Pątnów 36
90	„OPTIMAL” Adrian Zieliński	98-338 Sulmierzyce, Ostrołęka 6
91	SAGA-GAZ Sp. z o.o.	99-300 Kutno, ul. Bohaterów Walk nad Bzurą
92	DA-MO Dałkowska, Modzelewski Sp.j.	99-400 Łowicz, Maiszyce 2d/2e
93	Anna Staszewska „AUTOPOL”	99-400 Łowicz, ul. Warszawska 85A

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM ZMIENIONO WARUNKI KONCESJI

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Rodzaj działalności	Zakres zmiany
1	PGE Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.	20-484 Lublin-Wrotków, ul. Inżynierska 4	2008.12.08 2008.12.16	Wee; Wcc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy oraz nazwy; zmiana nazwy
2	Południowy Koncern Energetyczny SA	40-389 Katowice, ul. Lwowska 23	2008.12.08	Wee	ZPiZPD
3	PGE Energia Odnawialna SA	00-876 Warszawa, ul. Ogrodowa 59a	2008.12.08 2008.12.19 2009.01.29	Wee; Wee; Oee	zmiana pkt 1 na str. 2; zmiana oznaczenia przedsiębiorcy; zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
4	EXPRESS-PLUS Sp. z o.o.	32-020 Wieliczka, ul. Narutowicza 5	2008.12.08	Opc	ZPiZPD
5	PPHU PLACZYŃSKI Sp. z o.o.	42-200 Częstochowa, ul. Żyzna 1	2008.12.08	Opc	zmiana pkt 1 na str. 2 na zakres OPC
6	TRANSPETROL-BIS Sp. z o.o.	63-700 Krotoszyn, Osusz 34	2008.12.08	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, zmiana terminu ważności koncesji, ZPiZPD, zmiana warunków prowadzenia działalności
7	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	66-500 Strzelce Krajeńskie, ul. Kościuszki 5	2008.12.09	Wcc	ZPiZPD
8	FENICE Poland Sp. z o.o.	43-300 Bielsko Biała, ul. Komorowicka 79A	2008.12.09	Wcc, Pcc, Occ, Dpg, Opg	zmiana terminu ważności koncesji

9	PGE Dystrybucja Łódź Sp. z o.o.	90-021 Łódź, ul. Tuwima 58	2008.12.09 2008.12.22	Dee; Dee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy; postanowienie na podst. art. 113 KPA, oczywista omyłka
10	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	75-111 Koszalin, ul. Łużycka 25 a	2008.12.10	Wcc	ZPiZPD
11	PGE Kopalnia Węgla Brunatnego BĚLCHATÓW SA	97-400 Bělchatów, Rogowiec, ul. Św. Barbary 3, skr. poczt. 100	2008.12.10	Pcc, Occ, Dee, Oee	zmiana nazwy
12	Zakłady Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej CHEMAR SA	25-953 Kielce, ul. Olszewskiego 6	2008.12.10	Dee, Oee	zmiana terminu ważności koncesji, ZPiZPD, REGON na NIP i KRS, uaktualnienie warunków koncesyjnych
13	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	87-500 Rypin, ul. Mławska 46 b	2008.12.11	Wcc	zmniejszenie ilości eksploatowanych źródeł
14	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	76-150 Darłowo, ul. Żeromskiego 15	2008.12.11	Wcc	ZPiZPD
15	Stacja Benzynowa LIPOWIEC Kopiajka Sp.j.	32-551 Babice, Wygiezłów 174	2008.12.11	Opc	REGON na NIP, zmiana terminu ważności koncesji, ZPiZPD, zmiana warunków prowadzenia działalności
16	Elektrownie Wodno-Wiatrowe SC	42-270 Kłomnice	2008.12.11	Wee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, ZPiZPD
17	PETRAX Sp. z o.o.	02-647 Warszawa, ul. Tagore'a 3/9	2008.12.12	Opc	ZPiZPD
18	O-PAL Sp. z o.o.	46-200 Kluczbork, ul. Wołczyńska 12	2008.12.12	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD
19	Jeleniogórskie Elektrownie Wodne Sp. z o.o.	58-500 Jelenia Góra, ul. Obrońców Pokoju 2B	2008.12.12	Wee	zastąpienie brzmienia pkt 1 na str. 2
20	Bogusław Stereńczak Stacja Paliw ZDZ	76-200 Słupsk, ul. Wileńska 25A m. 2	2008.12.12	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, REGON na NIP, ZPiZPD
21	Krzysztof Szeithauer, Barbara Fudalej KONCEPT SC Szeithauer, Fudalej	41-808 Zabrze, ul. Pomorska 5a/1	2008.12.12	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
22	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej SA	58-306 Wałbrzych, ul. Ogrodowa 19	2008.12.15	Wcc	zwiększenie zainstalowanej mocy
23	OPEC Grudziądz Sp. z o.o.	86-300 Grudziądz, ul. Budowlanych 7	2008.12.15 2009.01.14	Wee; Wcc	ZPiZPD
24	Zakład Usług Technicznych Sp. z o.o.	57-550 Stronie Śląskie, ul. Hutnicza 12	2008.12.15	Wcc	zwiększenie zainstalowanej mocy
25	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Zamość Sp. z o.o.	22-400 Zamość, ul. Peowiaków 5	2008.12.16	Pcc	ZPiZPD
26	J. Batorski, R. Bojanowska i Wspólnicy Sp.j.	97-170 Józefin, Ujazd	2008.12.16	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
27	PGE Elektrownia Bělchatów SA	97-406 Bělchatów, Rogowiec, ul. Energetyczna 7	2008.12.16	Wcc, Pcc, Dee, Oee	zmiana nazwy
28	Przedsiębiorstwo Inżynierii Komunalnej Sp. z o.o.	43-200 Pszczyna, ul. Zdrojowa 4	2008.12.16	Wcc	ZPiZPD
29	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe ROLBUD Sp. z o.o.	18-305 Szumowo, ul. Cementarna 37	2008.12.16	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
30	PHU „MAT-POL” Piotr Matyjasik	87-100 Toruń, ul. F. Stamma 4/10	2008.12.16	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
31	PHU PST Mazepa, Sanocki Sp.j.	37-550 Radymno, ul. Złota Góra 19	2008.12.16	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
32	Fortum Power and Heat Polska Sp. z o.o.	50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5	2008.12.17	Wcc, Pcc, Occ, Wee	zmiana nazwy, przedmiotu działalności
33	Łęczyńska Energetyka Sp. z o.o. w Bogdance	21-013 Bogdanka	2008.12.17	Wcc, Pcc	ZPiZPD, zmiana warunków koncesyjnych
34	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	19-203 Grajewo, ul. Targowa 2	2008.12.17	Wcc	ZPiZPD, zmiana warunków koncesyjnych

35	Łobeska Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	73-150 Łobez, ul. Magazynowa 17	2008.12.17	Wcc	ZPiZPD
36	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Suwałkach Sp. z o.o.	16-400 Suwałki, ul. Przemysłowa 6A	2008.12.18	Wcc	ZPiZPD
37	Kazimierz Glapiński PHUT KAZ-GAZ	62-300 Września, ul. Słowackiego 30a	2008.12.18	Opc	zmiana adresu siedziby
38	ENERGETYKA-ROKITA Sp. z o.o.	56-120 Brzeg Dolny, ul. Sienkiewicza 4	2008.12.19	Wee	zmiana terminu ważności koncesji, ZPiZPD
39	Przedsiębiorstwo Komunalne Gminy Konstantynów Łódzki Sp. z o.o.	95-050 Konstantynów, ul. Jana Pawła II nr 44	2008.12.19	Wcc	ZPiZPD
40	Polski Koncern Naftowy ORLEN SA	09-411 Płock, ul. Chemików 7	2008.12.22	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
41	Zakłady Chemiczne POLICE SA	72-010 Police, ul. Kuźnicka 1	2008.12.22	Wcc, Wee	ZPiZPD
42	NAFTOMAX Sp. z o.o.	14-100 Ostróda, Tyrowo 1A, Szosa Tyrowska	2008.12.22	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD
43	Władysław Radzik Ślusarstwo-Produkcja-Handel-Uslugi	39-218 Straszęcin 9a	2008.12.22	Opc	zmiana pkt 1 na str. 2 na zakres OPC
44	Halina Pytka KIK – POL inż. Krzysztof Pytka	96-200 Rawa Mazowiecka, Ścieki 135	2008.12.22	Opc	zmiana numeru wpisu do ewidencji działalności gospodarczej
45	PGE ZEŁT Obrót Sp. z o.o.	00-496 Warszawa, ul. Mysia 2	2008.12.22 2009.01.29	Oee; Wee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
46	Andrzej Hensch Stacja Paliw	91-222 Łódź, ul. Św. Teresy od Dzieciątka Jezus 111	2008.12.23	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD
47	PGE Dystrybucja Łódź-Teren SA	90-950 Łódź, ul. Piotrkowska 58	2008.12.23	Dee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
48	Mirosława Guziuk Stacja Paliw KOSTKOWO	84-252 Zamoszne, Kostkowo, ul. Wejherowska 20	2008.12.23	Opc	zmiana nazwy
49	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe PRASMET Marek Granczewski	88-200 Radziejów, ul. Brzeska 68	2008.12.24	Wee	ZPiZPD
50	MONDI ŚWIECIE SA	86-100 Świecie, ul. Bydgoska 1	2008.12.29	Wcc, Wee	ZPiZPD
51	OKTAN PLUS Sp. z o.o.	81-368 Gdynia, ul. Świętojańska 18/8	2008.12.29	Opc	zmiana adresu, REGON na NIP
52	Dorota Zaciera Stacja AUTO-GAZ	27-515 Tarłów, ul. Nowa 18/1	2008.12.29	Opc	ZPiZPD
53	Przemysław Kapiński, Elżbieta Bodio PHU ARKAPAL	89-310 Łobżenica, ul. Targowa 7	2008.12.29	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, REGON na NIP
54	Agnieszka Woźniak Firma Handlowo-Uslugowa AGA-OIL	84-217 Donimierz, ul. Oltażyńska	2008.12.29	Opc	zmiana adresu
55	Jacek Santy PPUH EKOENERGIA	98-240 Szadek, Wielka Wieś 7B	2008.12.29	Wee	zmiana adresu, ZPiZPD
56	ArcelorMittal Poland SA	40-121 Katowice, ul. Chorzowska 50	2008.12.30	Dee, Oee	zmiana terminu ważności koncesji
57	DELTA Sp. z o.o.	09-402 Płock, ul. Lotników 21	2008.12.30	Opc	zmiana adresu
58	SYNTAL-TERM Zbigniew Jezierski	44-121 Gliwice, ul. Łabędzka 59	2008.12.30	Opc	zmiana terminu ważności koncesji, zmiana warunków prowadzenia działalności
59	ŻMUDA Sp.j.	42-258 Moskarzew, Lubachowy 68	2008.12.30	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
60	AGRO&EKOPLAN mgr inż. Gustaw Brzyszc	76-113 Postomino, Postomino 46A	2008.12.30	Wee	zmiana adresu
61	Obwoźna Sprzedaż Paliw Jan Malinowski	22-100 Chełm, ul. Łowiecka 65	2008.12.31	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD

62	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe ENCo Sp. z o.o.	41-914 Bytom, ul. Strzelców Bytomskich 165	2008.12.31	Wcc	zmiana terminu ważności koncesji
63	MK WRÓBEL Małgorzata i Krzysztof Wróbel Sp.j.	05-850 Ożarów Mazowiecki, Jawczyce, ul. Piwna 1	2008.12.31	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, zmiana warunków prowadzenia działalności
64	PW BISS Grażyna Zachoszcz, Mirosław Zachoszcz Sp.j.	78-320 Polczyn Zdrój, ul. Młynarska 11	2008.12.31	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, zmiana warunków prowadzenia działalności
65	ELECTRA TRADING Sp. z o.o.	70-028 Szczecin, ul. Kruszwicka 26b	2008.12.31	Opc	zmiana siedziby
66	Spółka Ciepłowniczo-Energetyczna Jaworzno III Sp. z o.o.	43-603 Jaworzno, Al. Tysiąclecia 7	2009.01.05	Wcc	ZPiZPD
67	PUH BIS Sp.j. Józef Szyszka, Jerzy Szyszka	63-640 Bralin, ul. Namysłowska 7	2009.01.06	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
68	Mała Elektrownia Wodna SC Waldemar Wasylkowski, Ewa Socha	59-225 Chojnów, ul. Różana 1	2009.01.06	Wee	zmiana adresu
69	PPUH CERTO-STAL SC Jadwiga Sarniak, Sławomir Sarniak, Bożena Warszewska	62-613 Osiek Mały, ul. Kolska 25	2009.01.06	Wee	ZPiZPD
70	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	58-500 Jelenia Góra, ul. Karola Miarki 46	2009.01.07	Wcc	zwiększenie zainstalowanej mocy
71	PGE Elektrociepłownia Gorzów SA	66-400 Gorzów Wlkp., ul. Energetyków 6	2009.01.07	Wcc, Pcc, Wee	zmiana nazwy poprzez dodanie oznaczenia PGE
72	LEON – OIL Sp. z o.o.	97-300 Piotrków Tryb., ul. Młynarska 2	2009.01.07	Opc	zmiana nazwy i siedziby
73	RWE Stoen Contracting Sp. z o.o.	54-413 Wrocław, ul. Powstańców Śląskich 28/30	2009.01.08	Wcc, Pcc	zmniejszenie zainstalowanej mocy, zmiana nazwy
74	Poland Wind Energy Sp. z o.o.	08-070 Dąbrowa Chełmińska, Gzin 11	2009.01.08	Wee	zmiana adresu
75	BP Polska SA	31-358 Kraków, ul. Jasnogórska 1	2009.01.09	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
76	BP POLSKA SA i Spółka, Sp.j.	31-358 Kraków, ul. Jasnogórska 1	2009.01.09	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
77	MAŁA ELEKTROWNIA WODNA ADAŚ	41-300 Dąbrowa Górnicza, ul. Łukasieńskiego 11/29	2009.01.09	Wee	ZPiZPD
78	Zbigniew Borkowski PPHU PETRON	99-220 Wartkowie, Mrówna 2	2009.01.12	Opc	zmiana adresu przedsiębiorcy
79	PETROPOL Roman Lipiński, Tomasz Obrośliński SC	21-132 Kamionka, ul. Lubartowska 44A	2009.01.12	Opc	zmiana adresu
80	Starke Wind Górzycza Sp. z o.o.	66-400 Gorzów Wlkp., ul. Kosynierów Gdyńskich 51	2009.01.12	Wee	zmiana terminu ważności promesy koncesji
81	Waldemar Cisak PPHU HUBERTUSK	06-100 Pułtusk, Al. Wojska Polskiego 83	2009.01.13	Opc	zmiana adresu oraz oznaczenia przedsiębiorcy
82	EnergiaPro SA	53-314 Wrocław, Plac Powstańców Śląskich 20	2009.01.14	Pee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
83	ENION SA	30-390 Kraków, ul. Zawila 65L	2009.01.14	Dee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
84	ENERGA Elektrownie Straszyn Sp. z o.o.	83-010 Straszyn, ul. Hoffmanna 5	2009.01.14	Wee	zmiana pkt 1 na str. 2, zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
85	Firma Handlowa TANK HANDEL J. Włodarski, J. Gorzałczany Sp.j.	32-100 Proszowice, ul. Kopernika 6A	2009.01.14	Opc	zmiana adresu siedziby
86	PGE Elektrociepłownia Kielce Sp. z o.o.	25-668 Kielce, ul. Hubalczyków 30	2009.01.15	Wcc, Pcc	zmiana nazwy
87	OZEN PLUS Sp. z o.o.	78-600 Wałcz, ul. Budowlanych 9	2009.01.15	Wee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy

88	Elektrownia Wiatrowa	87-423 Wrocki, Wrocki 74	2009.01.15	Wee	ZPiZPD
89	Zakład Usługowy Stolarski – Józef Ormaniec	57-410 Ścinawka Średnia, Ścinawka Dolna 145	2009.01.15	Wee	zmiana pkt 1 na str. 2
90	PGE Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz SA	85-950 Bydgoszcz, ul. Energetyczna 1	2009.01.16	Wcc, Pcc, Wee, Oee	zmiana nazwy, REGON na NIP i KRS
91	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	98-100 Łask, ul. Mickiewicza 4a	2009.01.19	Wcc	ZPiZPD
92	Michał Skłodowski Hurtownia Artykułów do Produkcji Rolnej	07-323 Żareby Kościelne, ul. Czyżewska 20	2009.01.19	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD
93	PUH SKAR K. Karwowski i M. Karwowski Sp.j.	27-500 Opatów, ul. Szeroka 2/24	2009.01.19	Opc	ZPiZPD
94	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Cezary Jankowski	10-010 Barczewo, ul. Warmińska 33/3	2009.01.19	Opc	sprostowanie omyłki pisarskiej
95	Przedsiębiorstwo Energetyczne MEGAWAT Sp. z o.o.	44-101 Gliwice, ul. Bojkowska 37, Budynek nr 4	2009.01.20	Wcc, Pcc, Occ, Wee, Pee, Dee, Oee	zmiana siedziby
96	Stacja Paliw KMK Stanisław Kaśków, Michał Koreń, Mirosław Maj Sp.j.	59-330 Ścinawa, ul. Witosa 10	2009.01.20	Opc	zmiana adresu, REGON na NIP, zmiana pkt 1 na str. 2 na zakres OPC
97	Gazpartner Sp. z o.o.	00-103 Warszawa, ul. Królewska 16	2009.01.20	Dpg, Opg	zmiana adresu
98	FHU JUSTYNA PIELACHA	26-600 Radom, ul. Potkanowska 65	2009.01.20	Opc	zmiana siedziby
99	PH BRENT Sp. z o.o.	76-200 Słupsk, ul. Kaszubska 42	2009.01.20	Opc	zmiana nazwy
100	Energia-Eko Cisowo Sp. z o.o. Sp.kom.	02-683 Warszawa, ul. Gołarda 9	2009.01.21	Wee, Oee	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy
101	Przemysław Słopień	62-800 Kalisz, ul. Obozowa 62a	2009.01.21	Opc	-
102	CIEPŁOWNICTWO Sp. z o.o.	57-400 Nowa Ruda, ul. Kłodzka 31/33	2009.01.22	Wcc	zmiana zainstalowanej mocy
103	Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA	01-224 Warszawa, ul. Kasprzaka 25	2009.01.22	Wee	ZPiZPD
104	PPHU Adam Rek	07-130 Łochów, ul. Sikorskiego 55	2009.01.22	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
105	MGT Marta Tataj, Andrzej Dymek Sp.j.	99-400 Łowicz, ul. Bolimowska 75	2009.01.22	Opc	REGON na NIP, ZPiZPD
106	GASTRO-PAL Sp. z o.o.	09-206 Słupia, Mańkowo	2009.01.22	Opc	ZPiZPD
107	NOWAK & NOWAK Sp. z o.o.	64-965 Okonek, Podgaje 43a	2009.01.22	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
108	JAR-TOM Tomasz Laskowski, Jarosław Petecki Sp.j.	58-305 Wałbrzych, ul. 1 Maja 96	2009.01.22	Opc	zmiana oznaczenia przedsiębiorcy, zmiana warunków prowadzenia działalności
109	Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna im. Tadeusza Kościuszki w Polance Wielkiej	32-607 Polanka Wielka, ul. Spółdzielcza 1	2009.01.22	Opc	ZPiZPD, REGON na NIP
110	EXEN s.r.o.	702 00 PSC Ostrava, Dr. Smerala 1710/1	2009.01.22	Oee	zmiana adresu
111	COREKT Stacja Paliw Leszek Romek, Leonarda Romek Sp.j.	91-825 Łódź, ul. Organizacji Wolność i Niezawisłość 11/28	2009.01.23	Wee	zmiana adresu
112	ENER – G POLSKA Sp. z o.o.	00-854 Warszawa, Al. Jana Pawła II 23, Atrium International Business Center	2009.01.23	Wee	ZPiZPD
113	Dariusz Ołdak PAL-POL	05-240 Tłuszcz, ul. Kościelna 13 m. 1	2009.01.23	Opc	zmiana terminu ważności koncesji, ZPiZPD
114	Elektrociepłownia Będzin SA	42-500 Będzin, ul. Małobądzka 141	2009.01.26	Wcc, Wee	-
115	Andrzej Płuciennik Zakład Stolarski	62-406 Łądek, Ratyń 18	2009.01.26	Wee	ZPiZPD

116	CERBER-DETAL Sp. z o.o.	22-100 Chelm, ul. Lubelska 166	2009.01.26	Opc	zmiana adresu
117	PHU DEBARKO Agnieszka Kasprzak	63-460 Nowe Skalmierzyce, ul. Powstańców Wlkp. 16	2009.01.27	Opc	zmiana terminu ważności koncesji
118	PFEIFER & LANGEN POLSKA SA	60-950 Poznań, ul. Mickiewicza 35	2009.01.27	Wee	ZPiZPD
119	Mieczysław Jankowski Stacja Paliw	89-652 Łąg, ul. Polna 13	2009.01.28	Opc	zmiana pkt 1 na str. 2 na zakres OPC
120	BELS INVESTMENT Sp. z o.o.	02-674 Warszawa, ul. Marynarska 11	2009.01.30	Wee	zmiana adresu

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Pcc – przesył ciepła

Occ – obrót ciepłem

Wee – wytwarzanie energii elektrycznej

Pee – przesył energii elektrycznej

Dee – dystrybucja energii elektrycznej

Oee – obrót energią elektryczną

Opc – obrót paliwami ciekłymi

Dpg – dystrybucja paliw gazowych

Opg – obrót paliwami gazowymi

ZPiZPD – zmiana przedmiotu i zakresu prowadzonej działalności

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM COFNIĘTO KONCESJE

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Rodzaj działalności	Uzasadnienie
1	PPHU TOM-GOST Tomasz Nyckowski	09-500 Gostynin, ul. Czapskiego 11/14	2008.12.08	Opc	–
2	ELSEN Sp. z o.o.	03-968 Warszawa, ul. Saska 2 lok. 71	2008.12.08	Opc	–
3	„EURO-OIL” Jerzy Zięciak	91-120 Łódź, ul. Aleksandrowska 8	2008.12.09	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
4	Mała Elektrownia Wodna – Skrzydłów I	42-270 Klomnice, Skrzydłów	2008.12.11	Wee	zaprzestanie działalności
5	Mała Elektrownia Wodna – Skrzydłów II	42-270 Klomnice, Skrzydłów	2008.12.11	Wee	zaprzestanie działalności
6	APEX OIL Sp. z o.o.	53-428 Wrocław, ul. Żelazna 46	2008.12.16	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
7	JANPAL Lewiński Janusz	26-670 Pionki, ul. Sienkiewicza 14/36	2008.12.18	Opc	–
8	MANTA-GAZ T. Pytlewski, A. Zabiegaj Sp.j.	32-087 Zielonki, ul. Galicyjska 7	2008.12.18	Opc	–
9	SC VISAN Stacja Kontroli Pojazdów Jerzy Jaworski, Ryszard Wołyniec, Roman Skiba	22-400 Zamość, ul. Namysłowskiego 8	2008.12.18	Opc	–
10	Firma Usługowa „JHD” Daniel Pniewski	82-300 Elbląg, ul. Legionów 32/17	2008.12.22	Opc	–
11	EKO-SERVICE Sp. z o.o.	44-100 Gliwice, ul. Toszecka 101	2008.12.29	Wpc	cofnięcie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego
12	MAX-OIL Sp. z o.o.	65-001 Zielona Góra, ul. Bohaterów Westerplatte 11	2008.12.29	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
13	POL-OIL-COMPANY Sp. z o.o. Sp.j.	01-904 Warszawa, ul. Bajana 17/6	2008.12.29	Opc	–
14	POLMIN Sp. z o.o.	41-253 Czeladź-Piaski, ul. Spacerowa 1 C	2008.12.30	Opc	–
15	Paweł Wasiak OIL-TRANS	90-019 Łódź, ul. Traktorowa 196	2008.12.30	Opc	–
16	Dariusz Malesa DAREX-GA	57-230 Kamieniec Ząbkowicki ul. Złotostocka 1/2	2008.12.30	Opc	–
17	Zdzisław Gruszka	26-110 Skarżysko- -Kamienna, ul. Ponurego 59	2008.12.30	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
18	Centrum Handlu i Usług Sp. z o.o.	53-438 Wrocław, ul. Stalowa 58/5	2008.12.30	Opc	–

19	ARGE Sp. z o.o.	30-704 Kraków, ul. Na Dołach 4	2008.12.31	Wpc, Mpc	zaprzeszanie działalności
20	Przedsiębiorstwo Techniki Ciepłej „ASPRA” SA	28-340 Sędziszów, ul. Spółdzielcza 2	2009.01.02	Opc	zaprzeszanie działalności
21	ORLEN PetroProfit Sp. z o.o.	21-025 Niemce k. Lublina, ul. Przemysłowa 4	2009.01.05	Opc	połączenie w trybie kodeksu spółek handlowych
22	ORLEN Morena Sp. z o.o.	80-298 Gdańsk, ul. Budowlanych 27	2009.01.05	Opc	zaprzeszanie działalności
23	ORLEN PetroZachód Sp. z o.o. w Poznaniu	60-960 Poznań, ul. Lechicka 59a	2009.01.05	Mpc, Opc	połączenie w trybie kodeksu spółek handlowych
24	TOM-SERWIS Sp. z o.o.	64-700 Czarnków, ul. Gdańska 54	2009.01.05	Opc	zaprzeszanie działalności
25	„IWOPASZ” Kraśk Iwona	97-319 Będków, ul. Reymonta 5	2009.01.06	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
26	PW STO JEZIOR 2 K. i Z. Grygiel Sp.j.	21-003 Ciecierzyn, Elizówka 65	2009.01.08	Opc	zaprzeszanie działalności
27	Łukasz Czapka, Łukasz Łabno FUH LUK-GAZ SC	33-113 Zgłobice, Zbylitowska Góra, ul. Krakowska 60 b	2009.01.08	Opc	–
28	BRACIA KŁOCEK Kamil Klocek	05-200 Wołomin, ul. Łukasiewicza 11	2009.01.08	Opc	–
29	EUROCHEM Sp. z o.o.	03-301 Warszawa, ul. Łucka 7/9 lok. 532	2009.01.09	Opc	zaprzeszanie działalności
30	GLOB Polska Organizacja Odzysku SA	00-681 Warszawa, ul. Hoża 35/18	2009.01.12	Opc	zaprzeszanie działalności
31	EKO-WAT SC	06-100 Pułtusk, ul. Baltazara 19B	2009.01.12	Wee	zaprzeszanie działalności
32	Pał-Agro Adam Ślusarczyk, Andrzej Godyń, Sławomir Stępień Sp.j.	32-065 Krzeszowice, ul. Miękińska 79	2009.01.13	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
33	Prywatna Firma Paliwowa ORLIK Sp. z o.o.	50-435 Wrocław, ul. Miernicza 28/8	2009.01.14	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
34	Tomasz Mielczarek AUTO-GAZ	97-415 Kluki, ul. Podścichawa 11	2009.01.14	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
35	Technologie Buczek SA	41-200 Sosnowiec, ul. Nowopogańska 1	2009.01.16	Pee, Oee	zaprzeszanie działalności
36	Zakład Budowlano-Instalacyjny Wachelka i Łyczba Sp.j.	42-200 Częstochowa, ul. Kopernika 21	2009.01.20	Mpc, Opc	zaprzeszanie działalności
37	Firma Usługowo-Handlowa „KUBUŚ” Klimaszewska Ilona	41-253 Czeladź, ul. Zwycięstwa 1A/14	2009.01.20	Opc	–
38	TOFMIR Sp. z o.o.	05-220 Zielonka, ul. Poniatowskiego 95	2009.01.21	Opc	zaprzeszanie działalności
39	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Jerzy Zieliński	88-430 Janowiec Wielkopolski, ul. Bielawska 6	2009.01.21	Opc	zaprzeszanie działalności
40	CLIP GAZ Sp. z o.o.	62-020 Swarzędz-Jasin, ul. Rabowicka 6	2009.01.21	Opg	–
41	Grzegorz Grabowski „GRAND-MAR”	43-300 Bielsko Biała, Konwojowa 57	2009.01.22	Opc	–
42	MAZEIKIU NAFTA TRADING HOUSE Sp. z o.o.	02-366 Warszawa, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr 7	2009.01.26	Opc	zaprzeszanie działalności
43	Zakłady Ostrowieckie Huta Ostrowiec SA	02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 49	2009.01.26	Opc	zaprzeszanie działalności
44	Firma MAG Adam Płaczek	41-500 Chorzów, ul. Gen. H. Dąbrowskiego 51/7	2009.01.26	Opc	rażące naruszenie warunków koncesji
45	Grzegorz Kuś Stacja Paliw ROL-TANK	43-391 Mazańcowice 591	2009.01.27	Opc	–
46	KREX Sp. z o.o.	17-100 Bielsk Podlaski, ul. Kleszczelowska 84A	2009.01.28	Opc	zaprzeszanie działalności
47	CYKLON Sp. z o.o.	69-100 Słubice, ul. Kościuszki 21	2009.01.28	Opc	zaprzeszanie działalności

48	MZ-LOGISTYK P. Maliński, A. Ziarkowski Sp.j.	60-865 Poznań, ul. Jeżycka 36/1	2009.01.28	Opc	zaprzestanie działalności
49	Stacja Paliw EWA Sp.j. Eugeniusz Rusak, Władysław Gładysz	05-462 Wiązowna, Duchnow, ul. Szosa Mińska 42	2009.01.30	Opc	zaprzestanie działalności

Legenda:

Wee – wytwarzanie energii elektrycznej

Pee – przesył energii elektrycznej

Oee – obrót energią elektryczną

Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych

Mpc – magazynowanie paliw ciekłych

Opc – obrót paliwami ciekłymi

**WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM UMORZONO POSTĘPOWANIE
KONCESYJNE, UCHYLONO DECYZJE KONCESYJNE, POZOSTAWIONO WNIOSKI
KONCESYJNE BEZ ROZPATRZENIA LUB ROZPOZNANIA, ODMÓWIONO
UDZIELENIA KONCESJI**

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji
1	MJS Sp. z o.o.	72-200 Nowogard, ul. 700-lecia 14	2008.12.10
2	HERBA – OSKAR Chlewicki Sławomir, Morawski Andrzej	09-110 Sochocin, Wierzbowiec 28	2008.12.11
3	Firma Handlowo-Uslugowa Jan Marciniak	62-800 Kalisz, ul. Wroclawska 137	2008.12.15
4	PETRO – TRANSPORT Sp. z o.o.	71-737 Szczecin, ul. Mielecka 31	2008.12.16
5	Beata Kotowska ZPH KOGENERACJA	26-026 Morawica, Bilcza, ul. Mała 5	2008.12.19
6	Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Płocku SA	09-400 Płock, ul. Bielska 53	2008.12.30
7	Ireneusz Kotula PH-U „AL-TANK”	17-300 Siemiatycze, ul. Wysoka 68/13	2009.01.02
8	ORLEN PetroProfit Sp. z o.o.	21-025 Niemce k. Lublina, ul. Przemysłowa 4	2009.01.05
9	SIKLAD NOWICKI SC – Handel opatmem, nawozami i materiałami budowlanymi	76-230 Potęgowo, ul. Raclawicka	2009.01.05
10	Małgorzata Grycza Firma Handlowo-Uslugowa „MAG”	88-400 Żnin, Plac Wolności 20	2009.01.05
11	PH SOB-MAR SC M. Sobolewski, M. Kaźmierczyk	20-315 Lublin, ul. Witosa 3	2009.01.05
12	Wojciech Mikołajewski „TANK-GAZ”	92-614 Łódź, ul. Rokicińska 385	2009.01.05
13	Stępień Sp. z o.o.	26-624 Kowala, ul. Mazowszany 19	2009.01.14
14	Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego WARO Waldemar Rozpiątkowski	82-500 Kwidzyn, ul. Kochanowskiego 18	2009.01.15
15	ALFA II Jan Zajac	26-600 Radom, ul. Parkowa 18	2009.01.15
16	SEKOSTAL Sebastian Koczy	41-600 Świętochłowice, ul. Reja 6/1	2009.01.15
17	ADS-PLAST Sp. z o.o.	62-800 Kalisz, ul. Wronia 3/7	2009.01.16
18	Trans-Oil Sp. z o.o.	62-510 Konin, ul. Kartowicza 4/63	2009.01.16
19	Emkaoil Sp. z o.o.	02-571 Warszawa, ul. J. Dąbrowskiego 82 B m. 10	2009.01.20
20	„INTERBUS” Sp. z o.o.	87-100 Toruń, ul. B. Głowackiego 6/21	2009.01.20
21	WERANA Sp. z o.o.	80-180 Gdańsk, ul. Świętokrzyska 69	2009.01.26
22	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Uslugowo- -Handlowe PAL-POL Sp. z o.o.	82-550 Prabuty, ul. Wojska Polskiego 27	2009.01.27

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM WYGASŁY DECYZJE KONCESYJNE

(stan na 2009.02.02)

Lp.	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Rodzaj działalności	Uzasadnienie
1	Tadeusz Jurewicz FHU	16-400 Suwałki, ul. Reja 70/10	2008.12.08	Opc	wykreślenie z właściwego rejestru lub ewidencji
2	Renata Pawłowska TUN-GAZ handel, usługi, sprzedaż gazu	11-500 Giżycko, ul. Moniuszki 6/41	2008.12.08	Opc	-
3	OPAL – Filip Kulikowski	81-006 Gdynia, ul. Morska 314	2008.12.08	Opc	-
4	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej CIEPŁO Sp. z o.o.	43-430 Skoczów, ul. Ks. Jana Ewangelisty Mocko 14	2008.12.15	Wcc	-
5	PGE Polska Grupa Energetyczna SA	20-340 Lublin, ul. Garbarska 21a	2008.12.15	Oee	-
6	Mariusz Budzowski „OLMAR”	82-400 Sztum, ul. Baczyńskiego 16 a/14	2008.12.15	Opc	-
7	AUTO-GAZ SABINA SEKUTOWICZ	05-190 Nasielsk, Lorcin 9	2008.12.16	Opc	-
8	Pietras Adam	26-500 Szydłowiec, ul. Jachowskiego 2/31	2008.12.17	Opc	-
9	Energetyka Ciepła „KORPEC” Sp. z o.o.	11-430 Korsze, ul. Wolności 19B	2008.12.18	Wcc, Pcc	-
10	PHU „MAT-POL” Piotr Matyjasik	87-100 Toruń, ul. F. Stamma 4/10	2008.12.19	Opc	-
11	Krzemień i Wspólnicy Sp.j.	88-160 Janikowo, ul. Kasprowicza 27	2008.12.30	Wee	-
12	Przedsiębiorstwo Handlowo- -Usługowe „PETROPOL” Żywiczka Tomasz	87-720 Ciechocinek, Podole 55B	2008.12.30	Opc	wykreślenie z właściwego rejestru lub ewidencji
13	Evonic Carbon Black Polska Sp. z o.o.	38-200 Jasło, ul. 3-go Maja 83	2008.12.31	Wee	-
14	Lotos Jasło SA	38-200 Jasło, ul. 3-go Maja 101	2008.12.31	Wpc	-
15	Korporacja Budowlana FADOM SA	44-240 Żory, ul. Boczna 6	2008.12.31	Wcc, Pcc	-
16	ELEKTROWNIA RYBNIK SA	44-207 Rybnik, ul. Podmiejska	2008.12.31	Dee	-
17	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszaniowej Sp. z o.o.	27-500 Opatów, ul. Partyzantów 42	2008.12.31	Wcc, Pcc	-
18	Miejski Zakład Komunalny Sp. z o.o.	37-300 Leżajsk, ul. Żwirki i Wigury 3	2008.12.31	Pcc, Occ	-
19	SIME Polska Sp. z o.o.	96-500 Sochaczew, ul. Warszawska 31	2008.12.31	Opg	-
20	Firma Handlowa PORDER SC Danuta Porębska, Zbigniew Porębski, Urszula Dereń, Zenon Dereń	28-520 Opatowiec, ul. Nowokorczyńska 12A	2008.12.31	Opc	wykreślenie z właściwego rejestru lub ewidencji
21	Przedsiębiorstwo Ciepłowniczo-Usługowe Piaseczno Sp. z o.o.	05-500 Piaseczno, ul. Kusocińskiego 4	2008.12.31	Wee	-
22	Nadmorskie Elektrownie Wiatrowe Darżyno Sp. z o.o.	86-260 Unisław, ul. Spokojna 1	2008.12.31	Wee	-
23	MEW Bałdrzychów SC Jarosław Kubiak, Dorota Kubiak	80-287 Gdańsk, ul. Migowska 55A	2008.12.31	Wee	-
24	CREATIVE FUTURE	26-021 Daleszyce, ul. Mójcza 25	2008.12.31	Wee	-
25	Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Warszawie Gospodarstwo Pomocnicze w Giżycku	11-500 Giżycko, ul. Wodna 4	2008.12.31	Wee	-
26	Megawind Polska Sp. z o.o.	70-479 Szczecin, ul. Wojska Polskiego 70	2008.12.31	Wee	-

27	Farma Wiatrowa Barzowice Sp. z o.o.	60-324 Poznań, ul. Marcelińska 90	2008.12.31	Wee	-
28	PSM ALFA Sp. z o.o.	78-230 Karlino, ul. Krzywopłaty 42	2008.12.31	Opg	-
29	Firma Kwestarz Dorota Kwestarz	31-358 Kraków, ul. Jasnogórska 9	2008.12.31	Opc	-
30	Wiesław Rapkiewicz FPH WIECH-GAZ	10-685 Olsztyn, ul. Franciszka Barcza 31/19	2009.01.07	Opc	-
31	Firma Handlowa „ECO” Jan Dunajczyk	42-200 Częstochowa, ul. Południowa 89	2009.01.07	Opc	-
32	PHU EDGAZ Piotrowski Edward	42-350 Koziegłowy, Siedlec Duży, ul. 3 Maja 36	2009.01.08	Opc	-
33	FHU „KARGAZ” Paweł Jakubiec	43-360 Byszcza Śląska, ul. Ochota 15	2009.01.08	Opc	-
34	CHEMTANK Sp. z o.o.	01-969 Warszawa, ul. Pułkowa 37	2009.01.10	Opc	-
35	Jadwiga Nastaj Przedsiębiorstwo Handlowo-Techniczne Sprzętu Pożarniczego i Ochronnego „SUPHON”	84-300 Łęborg, ul. Kossaka 38	2009.01.13	Opc	-
36	Zdzisława Zaręba Firma Handlowa „BOB”	59-241 Legnickie Pole, Koskowice 72	2009.01.14	Opc	-
37	PHU AVE J. Będkowski	40-859 Katowice, ul. Pokoju 3/5	2009.01.15	Opc	-
38	Jacek Famulski FAM-GAZ	46-320 Praszka, ul. Kościuszki 7	2009.01.15	Opc	-
39	POL-OIL-COMPANY Sp. z o.o.	05-152 Czosnów, Pieńków	2009.01.15	Opc	-
40	PHU B & B Sp. z o.o.	40-847 Katowice, ul. Bocheńskiego 81	2009.01.15	Opc	-
41	Przedsiębiorstwo Poszukiwań i Eksploatacji Złóż Ropy i Gazu PETROBALTIC SA	80-958 Gdańsk, ul. Stary Dwór 9	2009.01.15	Ppg, Opg	-
42	Ferrum SA	40-246 Katowice, ul. Porcelanowa 11	2009.01.16	Ppg, Opg	-
43	PW WOJMAR Wojciech Szałaj	15-161 Białystok, ul. Trawiasta 8/36	2009.01.19	Opc	-
44	Daniel Bohdan	18-400 Łomża, ul. Polowa 15/71	2009.01.19	Opc	-
45	PHZ ALEX Teresa i Alfred Siwik	11-700 Mrągowo, Mały Rynek 4	2009.01.22	Wcc	-
46	SEKO SA	89-620 Chojnice, ul. Zakładowa 3	2009.01.22	Opc	-
47	NOWAK & NOWAK Sp. z o.o.	64-965 Okonek, Podgaje 43a	2009.01.24	Opc	-
48	Piotr Kurowski PPHU TEX-ROL	88-230 Piotrków Kujawski, ul. Parkowa 16	2009.01.28	Opc	zaprzestanie działalności
49	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	11-520 Pieniężno, ul. Ciepłownicza 1	2009.01.30	Wcc, Pcc	-

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła
Pcc – przesył ciepła
Opc – obrót ciepłem
Wee – wytwarzanie energii elektrycznej

Dee – dystrybucja energii elektrycznej
Oee – obrót energią elektryczną
Opc – obrót paliwami ciekłymi
Ppg – przesył paliw gazowych
Opg – obrót paliwami gazowymi

Urząd Regulacji Energetyki

Oddziały Terenowe

- 1. Oddział Centralny w Warszawie**
(obszar działania – woj. mazowieckie)
ul. Canaletta 4
00-099 Warszawa
tel. (0-22) 828-02-31 (33)
fax (0-22) 828-02-37
e-mail: warszawa@ure.gov.pl
- 2. Północno-Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Szczecinie**
(obszar działania – woj. zachodniopomorskie i lubuskie)
ul. Żubrów 3
71-617 Szczecin
tel. (0-91) 424-16-30
fax (0-91) 424-16-31
e-mail: szczecin@ure.gov.pl
- 3. Północny Oddział Terenowy z siedzibą w Gdańsku**
(obszar działania – woj. pomorskie i warmińsko-mazurskie)
ul. Jana Pawła II 20
80-462 Gdańsk
tel. (0-58) 340-90-02 (03)
fax (0-58) 346-83-86
e-mail: gdansk@ure.gov.pl
- 4. Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Poznaniu**
(obszar działania – woj. wielkopolskie i kujawsko-pomorskie)
ul. Wierzbicice 1
61-569 Poznań
tel. (0-61) 833-12-64
fax (0-61) 835-16-95
e-mail: poznan@ure.gov.pl
- 5. Wschodni Oddział Terenowy z siedzibą w Lublinie**
(obszar działania – woj. lubelskie i podlaskie)
ul. Garbarska 20
20-340 Lublin
tel. (0-81) 743-85-09 (30)
fax (0-81) 743-92-91
e-mail: lublin@ure.gov.pl
- 6. Środkowozachodni Oddział Terenowy z siedzibą w Łodzi**
(obszar działania – woj. łódzkie i świętokrzyskie)
ul. Uniwersytecka 2/4
90-137 Łódź
tel. (0-42) 639-24-40
fax (0-42) 639-24-50
e-mail: lodz@ure.gov.pl
- 7. Południowo-Zachodni Oddział Terenowy z siedzibą we Wrocławiu**
(obszar działania – woj. dolnośląskie i opolskie)
ul. Marszałka J. Piłsudskiego 49-57
50-032 Wrocław
tel. (0-71) 780-38-29
fax (0-71) 780-38-05
e-mail: wroclaw@ure.gov.pl
- 8. Południowy Oddział Terenowy z siedzibą w Katowicach**
(obszar działania – woj. śląskie)
ul. Owocowa 6 a
40-158 Katowice
tel. (0-32) 258-76-91
fax (0-32) 258-64-77
e-mail: katowice@ure.gov.pl
- 9. Południowo-Wschodni Oddział Terenowy z siedzibą w Krakowie**
(obszar działania – woj. małopolskie i podkarpackie)
ul. Juliusza Lea 114
30-133 Kraków
tel. (0-12) 638-80-90
fax (0-12) 637-55-47
e-mail: krakow@ure.gov.pl

Urząd Regulacji Energetyki
e-mail: ure@ure.gov.pl
adres internetowy: www.ure.gov.pl

ZAPROSZENIE NA SESJĘ WARSZTATOWĄ

Uprzejmie zapraszamy przedstawicieli inwestorów oraz przedsiębiorstw energetycznych zamierzających wytwarzać energię elektryczną w źródłach odnawialnych lub w kogeneracji na sesję warsztatową przygotowaną przez Doradztwo Gospodarcze DGA oraz Urząd Regulacji Energetyki pt.:

„Zasady koncesjonowania działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej w źródłach odnawialnych i w kogeneracji z uwzględnieniem obowiązków wynikających z posiadania koncesji”

22 kwietnia 2009 r., godz. 10:00-17:00
Hotel Gromada
Pl. Powstańców Warszawy 2, Warszawa

Celem sesji jest przedstawienie wiedzy i wytycznych dla inwestorów oraz przedsiębiorstw energetycznych wytwarzających energię elektryczną nt. zasad i procedury koncesjonowania działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej w źródłach odnawialnych i w kogeneracji z uwzględnieniem obowiązków wynikających z posiadania koncesji. Podczas sesji przedstawione zostanie studium „Droga do uzyskania koncesji” oraz specjalnie przygotowany pakiet informacyjny dla przedsiębiorstw zamierzających wytwarzać energię elektryczną w źródłach odnawialnych lub w kogeneracji. W sesji udział wezmą:

- Przedstawiciele Urzędu Regulacji Energetyki
- Eksperti branżowi
- Wykładowcy akademicki
- Eksperti DGA

Udział w warsztatach jest bezpłatny (koszty dojazdów i noclegów pokrywają uczestnicy).

Warunkiem udziału w sesji jest przesłanie niniejszego zgłoszenia w terminie do dnia 6 kwietnia 2009 r.:
na nr fax (22) 630 35 31 lub e-mail: konferencja@dga.pl
bądź zarejestrowanie się na stronie internetowej www.dga.pl/konferencja

Imię i nazwisko:.....

Stanowisko:.....

Osoba delegująca:.....

Nazwa podmiotu:.....

Adres:.....

Telefon, fax, e-mail:.....

Należy zakreślić odpowiedź, czy dany podmiot posiada koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej w źródłach odnawialnych lub w kogeneracji: TAK NIE

LICZBA MIEJSC OGRANICZONA; DECYDUJE KOLEJNOŚĆ ZGŁOSZEŃ; OSOBY ZAKWALIFIKOWANE ZOSTANĄ O TYM POINFORMOWANE DO DNIA 10 KWIETNIA 2009 R.

